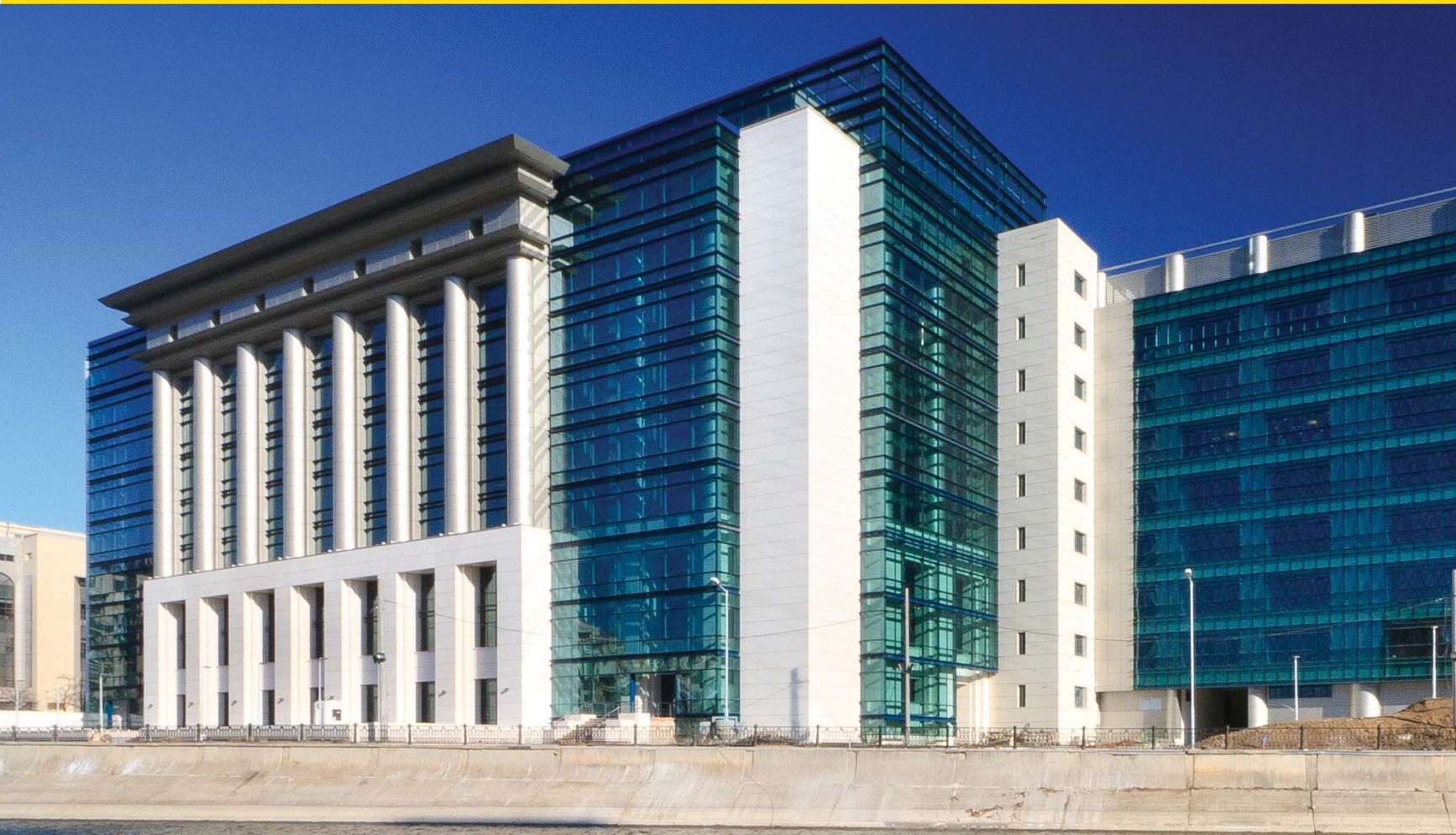
Bucureștiul meu drag

memoria vizuală a Bucureștiului - www.orasul.ro

un produs:

ASOCIAȚIA Bucureștiul meu drag

aprilie
2012
nr. 4

În sediul nou
Biblioteca Națională

ASOCIAȚIA

Bucureștiul meu drag

www.orasul.ro

Merită să descoperim pentru noi toți și pentru copiii noștri farmecul locului, oamenii și tradițiile care l-au construit, care i-au definit spiritul și care într-un fel sau altul interferează zilnic cu prezentul nostru.

Mama lui Whistler

De **Andrei Bîrsan**
www.orasul.ro

Ca să scape de el Mr Bean (paznic la muzeu) este trimis în America, ca specialist în artă, pentru solemnitatea de aducerea acasă a picturii Mama lui Whistler pictată de James McNeill Whistler în 1871.

Pus în situația de a vorbi despre pictură în fața unui public elevat dar și a celui care a sponsorizat aducerea ei Mr Bean improvizează discursul în mod genial: "De ce este importantă pictura Mama lui Whistler și de ce a fost pictată. Pentru că este mama lui și oricât de urată, îmbătrânită sau scorpie tot mama lui rămâne și va ține la ea așa cum e."

Și noi am avea la cine să ținem în afară de familie, avem un București, orașul nostru în care trăim, iubim, muncim....

Interacționăm zilnic cu el și este al nostru, este casa noastră, sau așa ar trebui să-l percepem.

În loc să îl suportăm nu ar fi mai bine dacă am ține la el, dacă ne-am bucura de prezența lui ca de o extensie a casei noastre?

Și așa cum în casa noastră avem grijă să fie curat și frumos haideți să încercăm să face asta și dincolo de pragul casei. Chiar dacă nu vom fi foarte activi măcar să nu facem mai rău, să nu aruncăm pe jos hârtii sau chiștoace de țigară, să nu parcăm aiurea, să nu mai fim nervoși la volan sau să umplem strada cu rahat de câine.

Chiar dacă Bucureștiul nu ne este mamă ne este casă, haideți să-l respectăm și să-l iubim!

Bucureștiul meu drag

memoria vizuală a orașului

SUMAR

6	Cronica lunii martie 2012 Asociația Bucureștiul meu drag
9	Trecut-au anii .... anii ’20
16	Cărțile Bucureștiului
17	Iconostase din biserici ortodoxe bucureștene: Biserica Parcul Călărași
22	Hanul Șerban Vodă
28	N-am observat niciodată - eseu
30	Biblioteca Națională - Lungul drum către casă
66	Catedrala Mântuirii Neamului
80	Demolări în cartierul Uranus, anii ’80
82	Meșteșugarii Bucureștiului
90	Un bucureștean de adopție
102	Metamorfoze - Teatrul Național
114	Fotohaiku, haiku
116	Pasajul Basarab văzut de sus de tot
128	Mozaic vizual bucureștean
136	Dragobetele sărută fetele
146	Viitor- stația Timpuri noi

ASOCIAȚIA Bucureștiul meu drag

Redactor Șef: Andrei Bîrsan
Redactori: Sidonia Teodorescu
Dan Moruzan
Mark Constantinescu
Consilier documentare: Emanuel Bădescu
Revista a fost realizată cu Adobe Creative Suite.
Revista Bucureștiul meu drag este editată de Asociația Bucureștiul meu drag ®
andrei.birsan@orasul.ro, www.orasul.ro, Telefon: 0743.076.255

ISSN 2248 - 3292

Nici un material din această publicație online nu poate fi reprodus parțial, integral sau modificat fără permisiunea anterioară explicită, prin acord scris cu revista BMD. Drepturile de autor asupra textelor și imaginilor din această publicație aparțin autorilor lor. Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate aparține semnatarilor articolelor respective. ©2012 Asociația Bucureștiul meu drag

Coperta: Biblioteca Națională - 2011, fotografie de Mihai Petre

Fotografii minunate astăzi.

O lume a tuturor posibilităților mâine.

EOS 600D este primul tău pas într-o lume a fotografiei mai mare, mai bună și mai captivantă. Cu 18 milioane de pixeli, un ghid de funcții pe ecran și 3,7 cadre pe secundă, capturarea momentului perfect într-o fracțiune de secundă nu a fost niciodată mai ușoară și mai satisfăcătoare.

EOS 600D

Aventura ta EOS începe aici.

Canon

you can

canon.ro/EOS

Cronica Lunii

Martie 2012

foto: Cristian Oprea

Paștele cailor Pentru noi, Paștele cailor nu este doar o expresie, ci are o data bine stabilită: Sâmbata Sf. Toader, prima sâmbătă a Postului Mare. La fel ca în ceilalți ani, am fost la Târgoviște la sărbătoarea comunității bulgare din oraș.
http://orasul.ro/excursiifoto/view/pastele-cailor-2012.html

foto: Ionuț Dipșe

Martie de argint Pe 21 martie, luna martie s-a transformat în "Martie de argint". Într-un cadru plin de digital, la F64, ne-am readus aminte de fotografia pe film. 36 de fotografi și-au expus creațiile pe tot atâtea role de film.
http://orasul.ro/expozitiifoto/view/martie-de-argint.html

Mănăstiri rupestre

Ne place Bucureștiul, dar, din când în când, mai evadăm din el. Pe 24 martie am plecat în excursie la mănăstirile rupestre din Argeș, la barajul Râușor și am terminat în Câmpulung Muscel.
http://orasul.ro/excursiifoto/view/manastirile-rupestre-din-arges.html

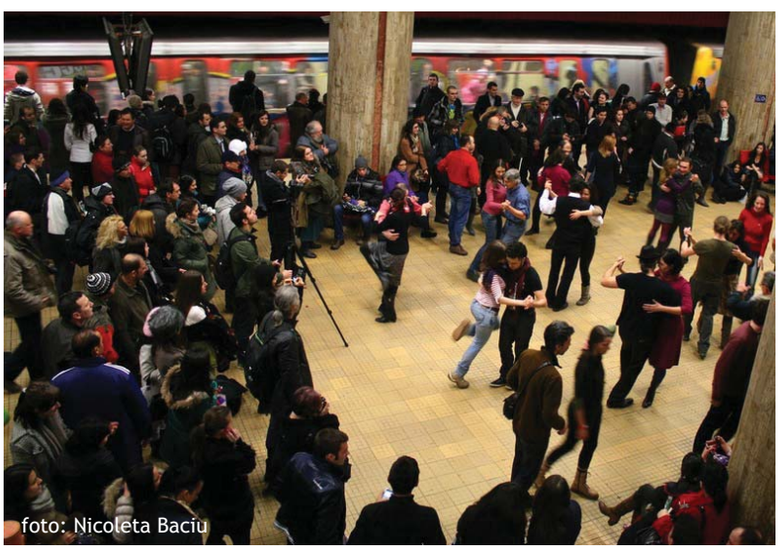

foto: Nicoleta Baciu

foto: Mihai Petre

Mărțișor

Pe 1 martie ne-a cuprins romantismul. Ca urmare, am ocupat stația de metrou Unirii 1 și am împărțit mărțișoare și bomboanelor tuturor doamnelor și domnișoarelor. Am asezonat evenimentul și cu ceva concerte și dans.
http://orasul.ro/events/view/martisor-2012.html

Podul Calicilor

Pe 17 martie ne-am întâlnit la Unirii și am plecat pe Podul Calicilor, cunoscut astăzi ca și Calea Rahovei. Am trecut printr-o întreagă gamă de "peisaje", de la zone vechi și dărăpanate, până la "mâdrele" mall-uri.
http://orasul.ro/excursiifoto/view/podul-calicilor.html

AME design

LARGE FORMAT

DIGITAL PHOTO PRINTING

www.amedesign.ro

Trecut-au anii...

De Gheorghe Parusi

Anii ‘20

Lungimea liniilor de tramvai este de aproape 30 km, dintre care 13,35 km sunt destinați tramvaielor cu cai și 15,87 celor electrice.

Primăria cumpără terenul rămas neparcelat din fosta grădină Ioanid și amenajează pe aceasta parcul care îi va purta numele.

Sunt create Uzinele Fichet, care aveau ca obiect de activitate producerea seifurilor după modelul societății similare franceze cu capital majoritar.

Este inaugurată Societatea Filarmonică, Marghiloman – președinte, George Enescu – director muzical și Emil Fagure – președintele Asociației Criticii Dramatice și Muzicale.

În nordul orașului este dat în exploatare Aeroportul Băneasa. Clădirea acestuia va fi finalizată în 1948.

Are loc prima transmisiune radiofonică experimentală între Școala Politehnică și un post instalat la Herăstrău.

Începând din 1922, se pune un impozit pe “lux și pe cifra de afaceri”, dar din 1923, micii industriași și negustori vor fi exceptați de la plata acestuia.

Lângă Bodega “La Băieții veseli”, pe Calea Șerban Vodă începe să funcționeze Grădina “La Fata veselă”.

În București funcționează 21 de sinagogi și 8 temple.

Este înființat Clubul sportiv CFR Rapid București.

Este terminată noua clădire a Liceului “Matei Basarab”, din mahalaua Lucaci (pe strada Matei Basarab la numărul 4).

Aflat în vizită în Capitală, Constantin Brâncuși locuiește la Hotelul Bulevard.

În Câmpul Veseliei (zona Ferentarilor) existau 92 de cârciumi, iar în Tei, nu mai puțin de 150. Între aceste cifre se situau și alte mahalale bucureștene.

La București apare ”Getica. O proistorie a Daciei”, lucrarea fundamentală a lui Vasile Pârvan (1882-1927).

Populația Bucureștilor este de 472.035 de locuitori.

Anastasie Simu donează statului muzeul de artă pe care îl înființase în 1910, împreună cu întreaga colecție, alcătuită din 1.200 de picturi, desene, sculpturi. Muzeul Simu a fost demolat după război, pe locul lui construindu-se blocul Eva.

La cabaretul Moulin Rouge cântă, pentru prima oară în București, o formație de negri.

25 ianuarie 1928: începe să funcționeze Crematoriul Cenușa, început în 1925 și terminat la roșu în toamna lui 1927, dar nefinisat. Prima persoană incinerate este casnica Profira Fieraru, de 40 de ani. Lucrările de finisare vor fi oprite chiar în acest an și se vor relua abia în 1931.

23 februarie 1928: inginerul Nicolae Malaxa înființează în estul orașului o fabrică de locomotive, care va fi dezvoltată ulterior, devenind una dintre cele mai mari uzine ale țării (se va numi 23 August după 1948 și Faur, după 1989).

Banca Națională
perioada interbelică

Arhiva Muzeului Municipiului București

Asociația Bucureștiul meu drag, fotograf: Mădălina Macovei

Biserica Albă
Calea Victoriei, anii '30

Arhiva Muzeului Municipiului București

Asociația Bucureștiul meu drag, fotograf: Andreia Bîrsan

Statuia lui Mihai Viteazu - anii' 20

Arhiva Muzeului Municipiului București

www.orasul.ro

Asociația Bucureștiul meu drag, fotograf: Teodor Nicolescu

Str. Doamnei colț cu bulevardul I.C. Brătianu
perioada interbelică

Arhiva Muzeului Municipiului București

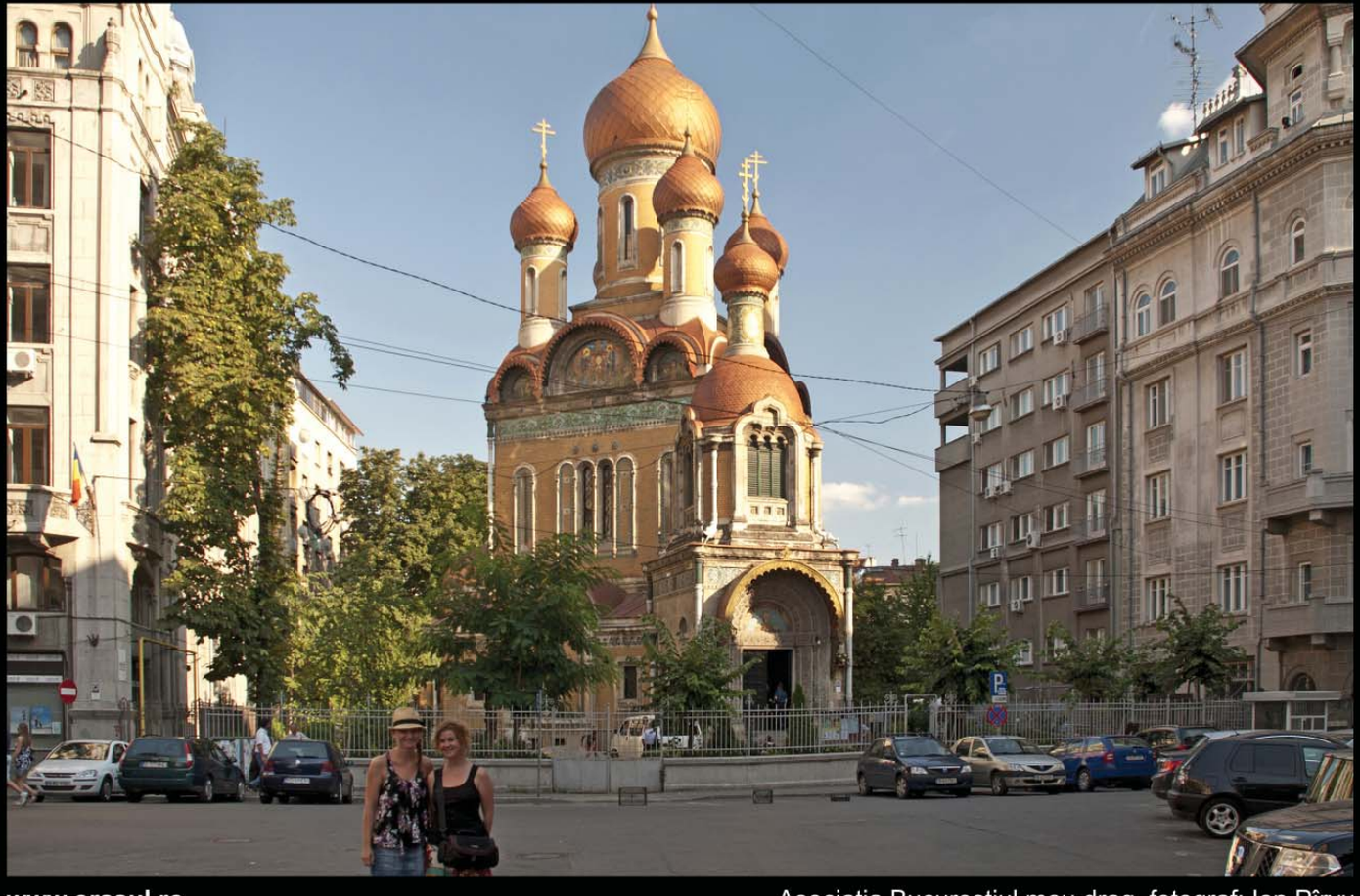
www.orasul.ro

Asociația Bucureștiul meu drag, fotograf: Cristin Dumitru

Biserica rusă - anii ‘30
perioada interbelică

Arhiva Muzeului Municipiului București

Asociația Bucureștiul meu drag, fotograf: Ion Pîrvu

Cărțile Bucureștiului

Recomandate de **Filica Drăghici,** bibliotecar BCU

Doicescu, Graziella. Captivantul Bucureşti interbelic, Editura Vremea, Bucureşti 2008, p.127.

Autoarea evocă atmosfera vechiului Bucureşti, după Primul Război Mondial, o perioadă de refacere şi progres. Se construiau clădiri noi, cu unul sau mai multe etaje, s-a făcut trecea de la lămpile de gaz la iluminatul cu gaz aerian şi apoi cu electricitate.

Înainte de Primul Razboi Mondial exista obiceiul plimbărilor de duminică la Şosea în trăsuri încărcate cu flori. Oameni aruncau cu flori dintr-o trasură în alta, către rude sau prieteni. Holteii aruncau galant flori domnişoarelor sau frumoaselor acelor timpuri. După război acest obicei romantic a fost uitat, însă plimbările cu trăsura au rămas una din marile plăceri ale bucureştenilor.

Cartea este scrisă cu dragoste pentru oraş, cu talent şi constituie o lectură captivantă.

Şenchea, Corneliu. Amor şi galanterie bucureşteană, Editura Europeană, Bucureşti 2008. p. 203.

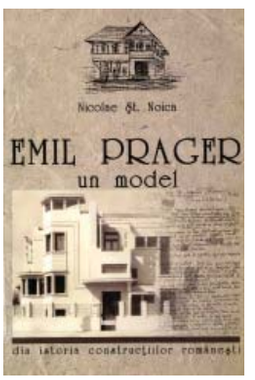
Autoarea surprinde cupluri celebre precum Mircea Ciobanul - Doamna Chiajna din secolul al XVI-lea, continuă cu secolul al XVII-lea, istorisind iubirea adulteră dintre spătarul Şerban Cantacuzino şi Doamna Anastasia, soţia lui Duca Vodă sau drama trăită de Grigore Băleanu şi domniţa Smaranda, cei sortiţi să împace familiile rivale ale Bălenilor şi Cantacuzinilor.

Cititorii vor redescoperi istoriile cuplurilor Scarlat Bărcănescu –Elena Caragea, Gheorghe Bibescu- Mariţica Ghica, Alexandru Ioan Cuza- Maria Obrenovici sau principele Ferdinand- Elena Văcărescu îmbogăţite cu mai multe amănunte descoperite după publicarea primei cărţi.

Nu lipsesc nici artistii din “galeria amantilor magnifici” ai Bucureştilor de odinioară. Un exemplu este povestea rivalităţii Eminescu- Caragiale în ceea ce o priveşte pe Veronica Micle sau povestea dublei pasiuni a arhitectului Alexandru Orăscu- pentru soţia sa Elena Marcovici şi pentru oraşul său natal pe care visa să-l ridice din cenuşă şi ruină. Un Bucureşti al Afroditei şi al lui Eros nu era de închipuit fără evocarea vestitelor baluri din Palatul Şuţu şi nici fără evocarea cuplului Grigore şi Irina Şuţu, arbitri ai eleganţei, ospitalităţii şi curtoaziei specifice secolului al XIX- lea.

Noica, Nicolae Şt., Din istoria construcţiilor româneşti: Emil Prager, un model, Editura Maşina de Scris, Bucureşti, 2004.

Emil Prager este o personalitate fondatoare, un întemeietor în istoria construcţiilor din România. A construit mult şi divers, temeinic, cu simţ artistic, cu responsabilitate faţă de societate şi faţă de beneficiarul concret. În anul 1888 la 19 august s-a născut Emil Prager. El va deveni unul din marii antreprenori de construcţii de beton armat. Tot lui îi va reveni peste ani refacerea clădirii Ateneului Roman, afectat de bombardamentele din 1944. Primele contacte pe care Emil Prager le-a avut cu şantierele de construcţii, după primirea diplomei de licenţă, în 1912, au fost cele de la lucrările marelui port Constanţa. Printre primele proiecte de beton armat pe care le-a elaborat au fost planşele, scările şi sarpanta-acoperiş a sălii festive de la clădirea Casei de Credit a P.T.T., executată în Bucureşti în spatele actualului Muzeu de Istorie a României, după proiectele profesorului arhitect Petre Antonescu. O altă lucrare la care a colaborat a fost clădirea Şcolii de Arhitectură cu faţada spre strada Enei.

Biserica Parcul Călărași

Cristian Nyaguly
www.petreanu.ro
twitter.com/Petreanu

Hram:

Sfinţii Imparaţi Constantin şi Elena şi Cuvioasa Parascheva

Ctitorită:

1943 - Mareşalul Ion Antonescu şi soţia Maria Antonescu

Adresa:

B-dul Basarabia nr. 2 sector 2

editura VREMEA

www.edituravremea.ro

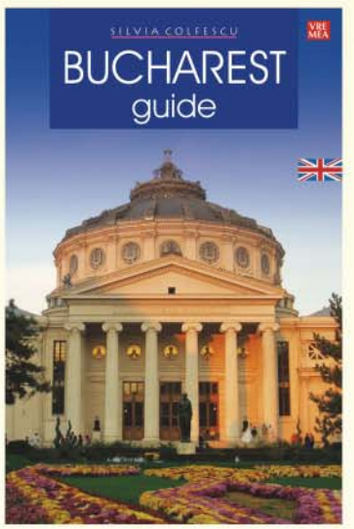

Poveştile cu statui şi fântâni din Bucureşti aduc noi detalii inedite despre podoabele, pierdute sau încă păstrate, ale oraşului, scrise cu aceeaşi acurateţe şi în acelaşi stil fermecător şi captivant, care ne-au încântat în precedentele volume ale seriei.

Cartea Victoriei Dragu Dimitriu e rezultatul întâlnirilor cu 15 oameni de o anumită vârstă (majoritatea şi de o anumită calitate!) în momentul intervievării. De la fraţii Dan şi Mircea Nasta până la Dinu Roco, de la Alexandru Eliad până la Ştefan Pleşia, ei alcătuiesc o reţea aproape conspirativă de păstrători ai memoriei. (Adrian Cioroianu)

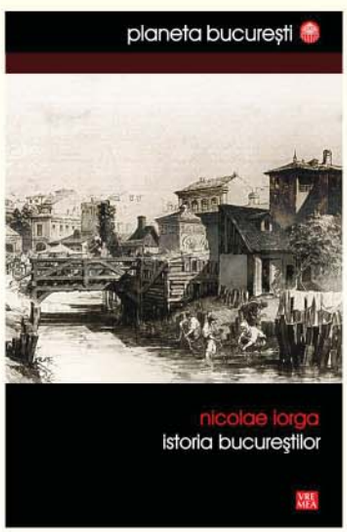
Structurat pe itinerarii care pot fi parcurse într-o jumătate de zi sau o zi, ghidul prezintă monumentele semnificative ale oraşului şi atracţiile sale turistice. Traducere în limba engleză de Alistair Ian Blyth.

PLANETA BUCUREŞTI

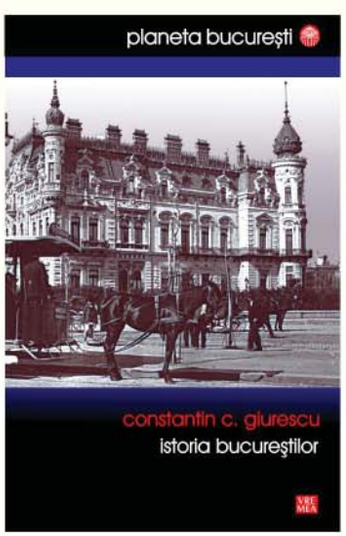
Colecţia ***Planeta Bucureşti***

Născută din dragostea pentru oraşul nostru şi din îngrijorarea pentru felul în care se urâţeşte în indiferenţa locuitorilor săi, colecţia ***Planeta Bucureşti*** doreşte să-i ajute pe bucureşteni să-şi descopere şi să-şi iubească oraşul. Ea dezvăluie cititorului farmecele lui neştiute, fabuloasele lui poveşti, ataşantele lui personaje.

Istoria Bucureştilor de Nicolae Iorga a cunoscut o singură ediţie, în anul 1939. Prevăzut cu un corpus important de note şi întregit cu un ghid al bisericilor bucureştene semnat de asemenea de marele istoric, volumul apărut la editura Vremea restituie azi, pentru iubitorii Bucureştilor, viziunea marelui istoric asupra devenirii capitalei României.

Lucrare monumentală, ***Istoria Bucureştilor*** este o temeinică sinteză, în care alcătuirile urbei şi analiza de detaliu se îmbină cu perspectiva de ansamblu şi cu evoluţia în timp. ***Istoria Bucureştilor*** reprezintă cea mai cuprinzătoare monografie din câte au apărut până astăzi.

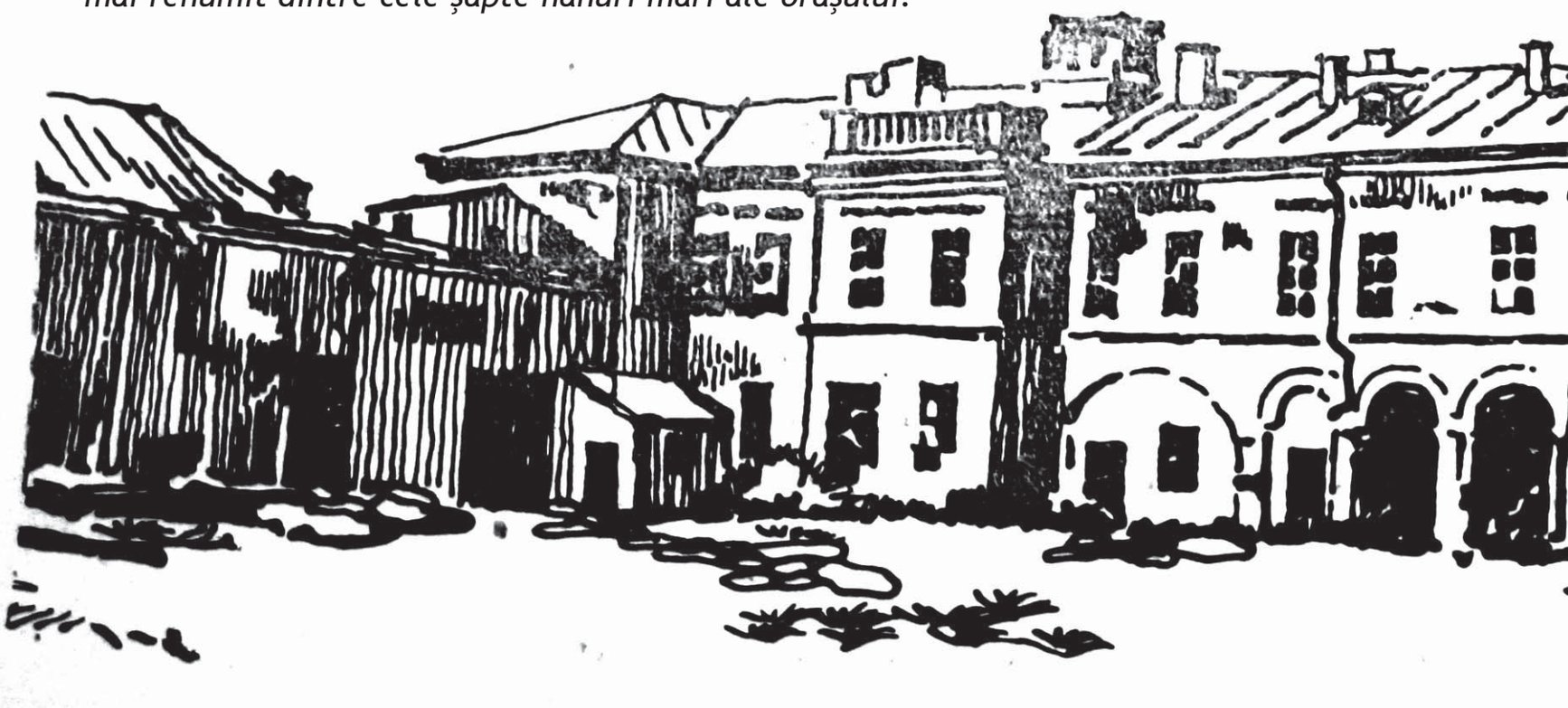
09.09 ziua fotografiei de stradă în România

un eveniment marca Asociația Bucureștiul meu drag

Hanul Şerban Vodă

de Filica Drăghici

O catagrafie din martie 1823 stabileşte că hanul avea 45 de încăperi, peste 25 de magazii şi 17 bucătării. La sfârşitul secolului al XVIII-lea F. J. Sulzer considera că hanul era cel mai renumit dintre cele şapte hanuri mari ale oraşului.

Hanul Şerban Vodă a fost construit de domnitorul Şerban Cantacuzino între anii 1683 şi 1685. Din anul 1685 au început să se aşeze în el negustorii şi chiriaşii care aveau nevoie de locuinţă. Se ridicaseră construcţiile principale: odăile, prăvăliile, pivniţele şi magaziile. Lucrările la han nu au fost finalizate nici până la moartea voiedodului din cauza lipsei de bani. Şerban Vodă cheltuise mulţi bani pentru construcţia şi înzestrarea mănăstirii Cotroceni şi pentru ridicarea hanului. Cei care administrau mănăsitirea Cotroceni şi care aveau în subordine şi hanul au închis fundul curţii cu un zid. Lucrările sunt reluate de Visarion Lambriatis în 1803.

Despre biserica Hanului Şerban Vodă nu avem multe informaţii. A fost construită probabil în prima jumătate a secolului al XVIII-lea.

Hanul Şerban Vodă, la 1882. O parte din curte înspre Hanul Ghermani. Apud George Potra, Istoria hanurilor bucureştene, Bucureşti, 1985.

În 1844 o serie de chiriaşi ai hanului înaintează domnului o jalbă în care aduc la cunoştiinţă că biserica este grav avariată în urma cutremurului din 1838 şi nu se mai poate sluji în ea.

În contextul expropierii averilor mănăstireşti, dar mai ales după legea din 22 februarie 1876, care autoriza guvernul să vândă casele, prăvăliile, hanurile şi orice

Hanul Şerban Vodă, desen după o fotografie din sec. XIX de arh. Sanda Voiculescu

constructie, aflam că Hanul Şerban Vodă avea la parter 29 de prăvălii şi 10 magazine, la etaj 20 de camere de locuit şi patru săli mari, la care se adăugau casele cu două etaje situate în fundul curţii construite de Visarion Lambriatis.

În 1829 când Bucureştii sunt ocupaţi de trupele ruseşti, camerele de sus ale Hanului Şerban Vodă sunt evacuate de chiriaşi şi în locul lor este instalat un spital.

Prima calamitate care afectează clădirea hanului a fost marele foc din 1704. Tot centrul comercial al Bucureştilor şi în special Târgul de Sus este cuprins de foc. Clădirea a fost avariată şi de cutremurul din 1802.

După 1850 este lăsat în totală părăsire, iar după 1863 începuse să incomodeze noua dezvoltare a Bucureştilor. Înfăţişarea sa de cetate, cu zidurile pline spre uliţă şi cu aspect oriental nu se mai potrivea cu evoluţia urbanistică a oraşului. Planurile edilitare bucureştene şi noua viaţă economică de pe strada Lipscani au făcut ca hanul să fie dărâmat în 1882, iar pe locul lui a fost ridicat între 1883-1885 Palatul Băncii de Stat a României.

Săpăturile în centrul vechi al Capitalei au început prin proiectul de investiţie al Primăriei Capitalei - care consta în schimbarea infrastructurii şi amenajarea străzilor. S-a început o colaborare între Muzeul Municipiului Bucuresti şi specialiştii Institutului de

Arheologie “Vasile Pârvan”, Institutul Naţional al Monumentelor Istorice şi Muzeul Naţional de Istorie a României.

Cercetările arheologice întreprinse în cel de-al doilea tronson al străzii Lipscani, cuprins între str. Eugeniu Carada şi str. Smârdan, au dus la dezvelirea ruinelor Hanului Şerban Vodă. Responsabilul cercetărilor este dr. Gheorghe Mănucu-Adameşteanu din partea Muzeului Municipiului Bucureşti.

În campaniile din 2007 şi 2008, cercetările arheologice de pe strada Lipscani, din dreptul Băncii Naţionale, au dezvelit latura de Sud a acestui important han bucureştean, fiind identificate fundaţii de la 11 camere, 7 pivniţe precum şi intrarea în subsolurile hanului.

O parte din latura sudică a hanului a fost cercetată în 2008 cu ocazia demontării trotuarului din dreptul BNR dinspre str.Lipscani.

Au fost identificate o serie de fundaţii aparţinând parterului hanului, precum şi o serie de pivniţe, precum şi accesul dinspre stradă spre acestea.

Fundaţiile camerelor, care constituiau parterul hanului, sunt realizate din ziduri înecate în mortar cu grosimea de 1 m şi o înălţime maximă păstrată de 1,50 m. Dimensiunile camerelor, sugerate de traseul fundaţiilor, sunt de 4,10/4,20 m x 4,10/4,20 m, fiind pătrate în suprafaţă.

Pe latura de Sud a hanului au fost surprinse şase pivniţe, numerotate în ordinea descoperirii, dinspre E spre V, de la 1 la 6, dispuse pe două şiruri a câte trei pivniţe, care aparţin fazei iniţiale de construcţie. Cea de-a şaptea pivniţă cercetată aparţine unei faze ulterioare.

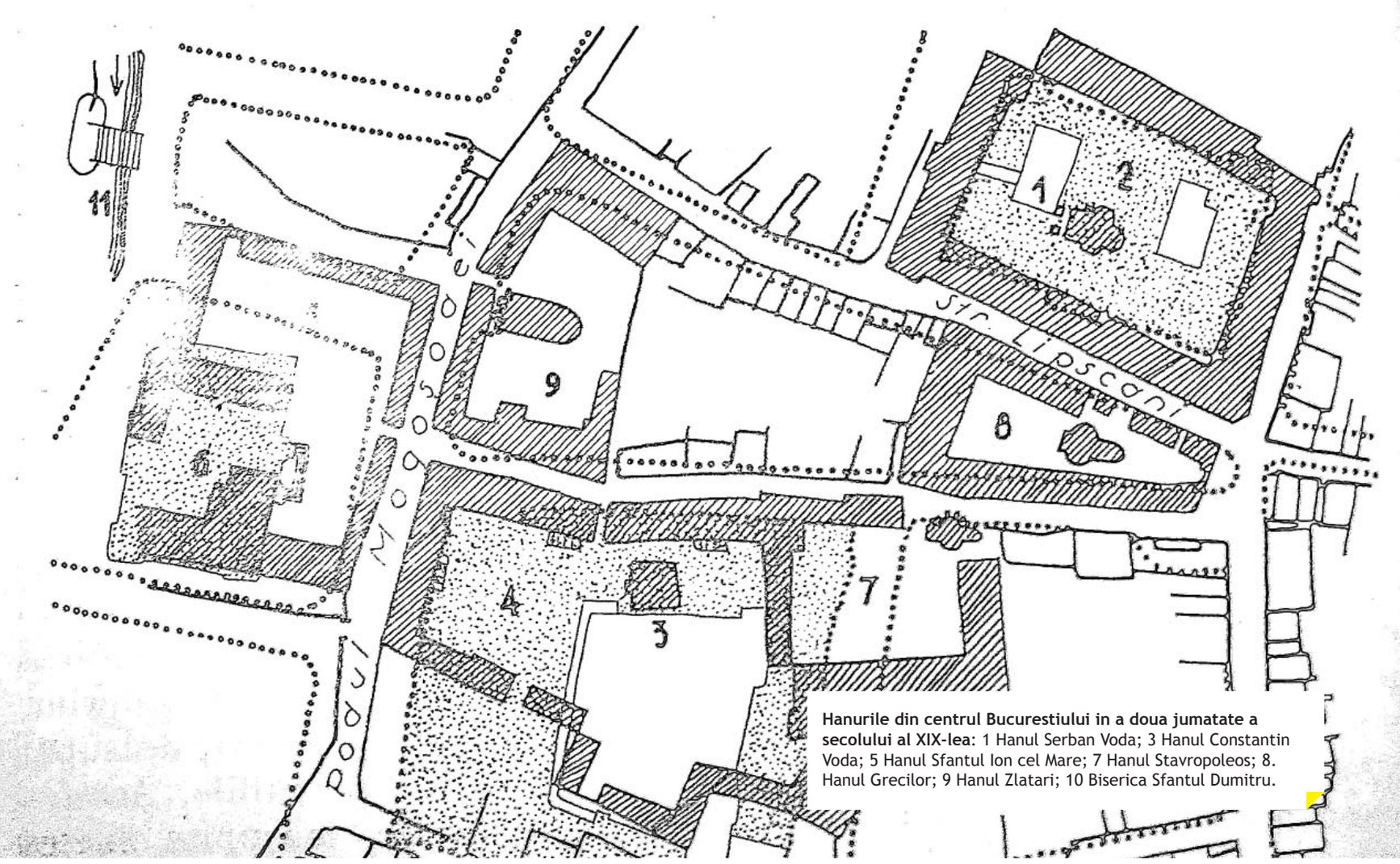
Pe latura dinspre strada Lipscani a fost surprinsă şi intrarea în pivniţele hanului. Cu o lăţime de 2,50 m şi o lungime de 3 m, intrarea are păstrate treptele realizate din cărămidă legată cu mortar. Nivelul la care coboară scările este la -3 m faţă de nivelul actual.

Materialul arheologic este relativ sărac şi se poate explica doar prin demolarea controlată a hanului. Pivniţele au fost umplute cu moloz provenit de la dărâmare. Doar acolo unde, nefiind pivniţe, s-a putut coborî sub nivelul hanului, au apărut fragmente ceramice şi o cahlă întreagă din sec. XVII.

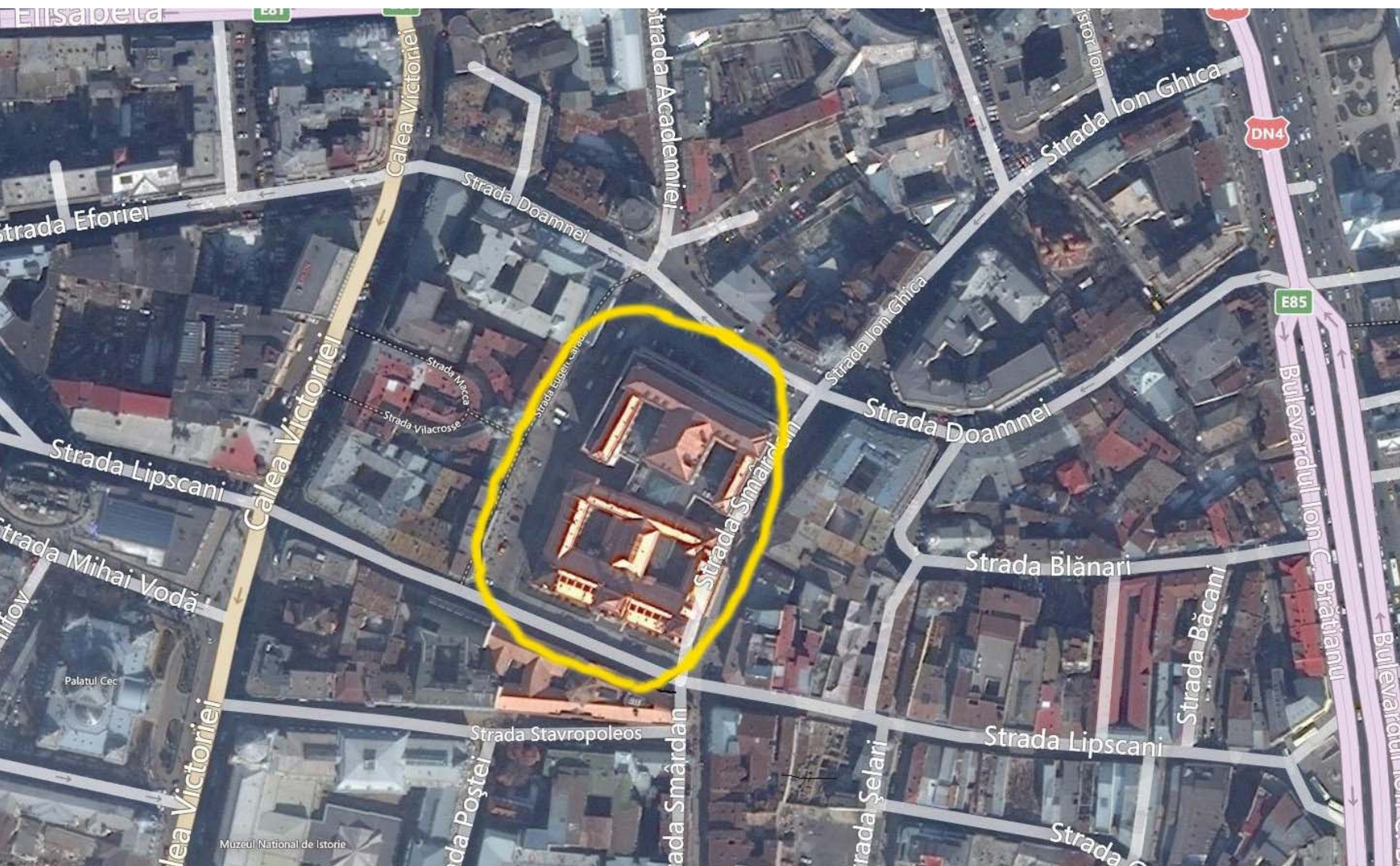
După încheierea cercetărilor arheologice, în sectorul cuprins între str. E. Carada şi str. Smârdan, suprafaţa dezvelită a hanului a fost acoperită cu nisip (în prealabil fiind efectuată protecţia zidurilor cu material geotextil).

Excepţie au făcut pivniţele 1 - 6, aflate in faţa Băncii Naţionale, păstrate într-o stare excepţională, unde s-a propus punerea în valoare prin realizarea unui proiect special de conservare, restaurare şi punere în valoare.

Hanurile din centrul Bucurestiului in a doua jumatate a secolului al XIX-lea: 1 Hanul Serban Voda; 3 Hanul Constantin Voda; 5 Hanul Sfantul Ion cel Mare; 7 Hanul Stavropoleos; 8. Hanul Grecilor; 9 Hanul Zlatari; 10 Biserica Sfantul Dumitru.

Hanul Şerban Vodă. Vedere de pe Str. Smârdan colţ cu Str. Lipscani-1880. Prăvălia lui D.J. Martinovici

TIPĂRIȚI 1.800 DE FOTOGRAFII CU UN SINGUR SET DE CARTUŞE

IMPRIMANTĂ CU SISTEM INTEGRAT DE CARTUŞE DE FOARTE MARE CAPACITATE EPSON L800

Noua imprimantă foto Epson L800 oferă costuri de utilizare reduse, de numai 0,155 lei pentru o fotografie de format 10 x 15 cm, luând în calcul costul cernelii şi de 0,37 lei pentru o fotografie de format 10 x 15 cm incluzând în calcul cerneala şi hârtia foto. Puteți lista fotografii de înaltă calitate, fără chenar, până la dimensiunea A4 sau direct pe CD-uri şi DVD-uri, obținând rezultate durabile. Cu un singur set de recipiente pentru cerneală de 70 ml, puteți imprima 1.800 de fotografii 10 x 15 cm.

Pentru mai multe informatii, vizitati: http://www.epson.ro/Imprimante-si-multifunctionale/Inkjet/Epson-L800.

EPSON®
EXCEED YOUR VISION

N-am observat niciodată

De **Simona Cratel**

Născută în Bucureşti, absolventă a Liceului de Arte Plastice "Nicolae Tonitza", apoi a Universităţii de artă, a lucrat ca grafic designer, art director şi web designer, apoi a scris timp de patru ani pentru portalul cultural LiterNet, la editura virtuală cu acelaşi nume publicând şi romanul scurt "Străinii".

www.simonacratel.eu

Toni Frimu

1. N-am observat niciodată cum cade lumina pe frunzele ude de ploaie. Ori cum aerul miroase a ud, iar aroma aceasta pare neconsumată la mine-n plămâni. Cuvintele mele, liniştea mea, aerul meu.

Reziduale în mine.

2. N-am observat niciodată câtă frumusețe există în jurul meu, când aerul e dens de mirosuri, păsările săgetează cerul. Nimic din liniștea, aromele tari care mă-mpresoară. Delicateţea unor maci în iarba înaltă. N-am observat niciodată! Căci am avut mereu senzația că în final rămân doar eu, eu cu mine. Şi văd numai umbre.

Că transpir apă de mare, că pietre îmi intră în ochi.

Valentin Stere

3. N-am crezut că mai e posibil să mai simt ceva! Că mi s-au luat prea multe piei de pe mine, că nu mai există dragoste care sfidează rațiunea, că nu mai există loialitate, loialitate necondiționată, că tu nu mai exişti, iar eu nu mai exist, că ne-am transformat de mult în animale sălbatice.

Toni Frimu

4. N-am observat niciodată intensitatea luminii când plouă, intensitatea abruptă a dragostei, loialitatea țesută cu greu. Atât de fragilă. Iar eu, prinsă în ea, în timp ce tu mă învălui în cuvinte.

Octavian Pavel

5. N-am observat niciodată cum picăturile de ploaie susură printre frunze, sau câtă intensitate există în culoarea ierbii, ori nuanța de gri a apei... Bucuria din jurul meu.

Căci eu urzesc gânduri despre lucruri, dar nu văd lucrurile.

Mihaela Moțăianu

6. Căci eu credeam că sunt făcută din aer! Credeam că ştiu cine sunt. Credeam că lumea e simplă. Dar oprește-te și privește-mă cu atenție.

Încetinește-ți ritmul şi mintea. Deschide-mi ochii.

Fă-mă să simt.

Biblioteca Națională
Lungul drum către casă

De Mark Constantinescu foto: Mark Constantinescu, Mihai Petre, Crisanta Măciuceanu, Ileana Buruianu, Șerban Vornicu, Andrei Bîrsan

Biblioteca Națională a ajus, după o lungă așteptare, în sediul său cel nou, schimbându-și imaginea prăfuită cu una foarte modernă.

6 aprilie 2012. Biblioteca Naţională este pe moarte. Sălile de lectură, animate până mai ieri, sunt pustii. Cărţile au dispărut iar rafturile, mesele şi scaunele sunt puse de-avalma prin încăperi. Întreaga imagine seamănă cu un „triunghi al bermudelor” ce a început să refuleze. Sălile clădirii de la 1900 sunt pline cu mobilier specific anilor 1960, pe birouri se găsesc radio-casetofoane din anii ’90 iar din tavan lumina este dată de „candelabre” cu neoane ieşite parcă din anii ’70. Aerul este greu iar gândacii morţi de pe podelele ce se mişcă la fiecare pas mai apăsat te fac să te intrebi cum au putut să lucreze oameni şi să existe activitate în aceste condiţii. Singurii locatari ai clădirii mai sunt acum câţiva angajaţi ai bibliotecii, ce par a fi fost uitaţi acolo de soartă, şi porumbeii din pod. Praful se aşterne încet peste încăperile Bibliotecii Naţionale din strada Ion Ghica, iar angajaţii săi nu îl vor mai şterge niciodată.

22 aprilie 2012. Angajaţii Bibliotecii Naţionale sunt foarte atenţi. Unii, la cine urcă pe scări sau cu lifturile, alţii la ce se întâmplă prin clădire. Biblioteca Naţională a murit în sediul său tradiţional din Ion Ghica şi a reînviat în sediul nou din Splaiul Unirii. Noul sediu este, de fapt, unul vechi şi ştiut de toată lumea ca şi „Biblioteca Naţională”, deşi instituţia nu funcţiona acolo, şi în care biblioteca a riscat nici să nu mai ajungă. La începutul anilor ’70 se face proiectul unui nou sediu al Bibliotecii Naţionale, dar cutremurul din 1977 face ca acest plan să fie refăcut pentru ca sediul să respecte normele privind mişcările seismice. Construcţia începe în 1986 iar în 1989 clădirea se află în stadiul „la roşu”, completarea fiind estimată a se produce într-un an. Dar, pentru sediul Bibliotecii Naţionale, decembrie 1989 nu aduce o schimbare benefică. Lucrurile se schimbă, dar în rău, acel an până la finalizare transformându-se în peste 20 de ani, din cauza lipsei de finanţare. În acest timp au existat diverse voci care au cerut schimbarea destinaţiei clăririi, către zona comercială sau politică. Acest lucru nu s-a întâmplat şi, din 2007, proiectarea şi investiţiile în noul sediu al Biliotecii Naţionale au fost reluate şi finalizate, suma totală a reabilitarii fiind de circa 125 milioane euro.

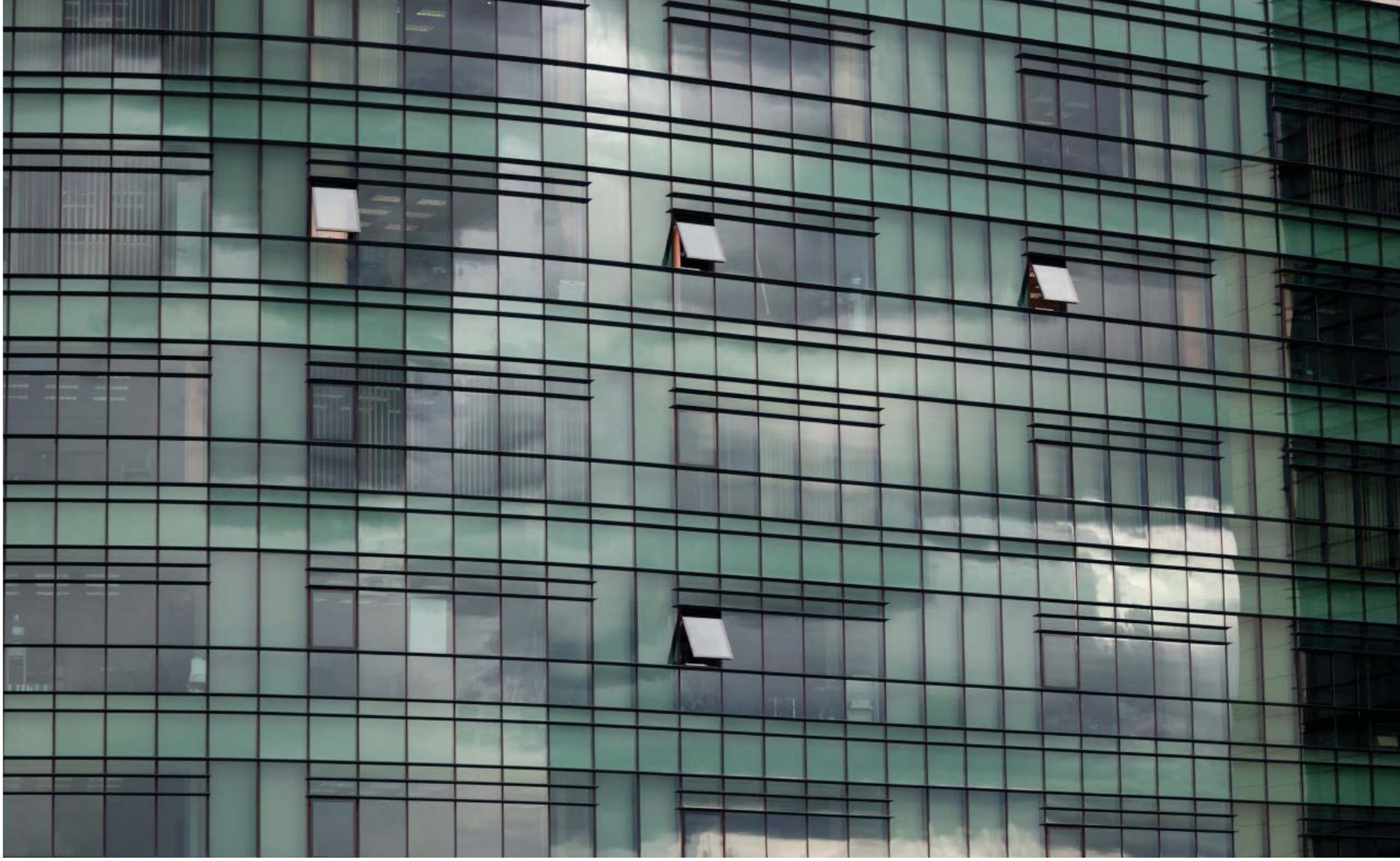
Pentru cei circa 250 de angajaţi ai Bibliotecii Naţionale mutarea în sediul nou înseamnă o schimbare majoră, până acum ei fiind împărţiţi în cele 12 locaţii în care instituţia s-a dezvoltat în decursul timpului, din cauza lipsei spaţiului din fostul său sediu central. Cu toate acestea, numărul angajaţilor nu este suficient, totalul trebuind să fie de 995 de persoane. O cifră deloc impresionantă dacă este raportată la restul numerelor noii Biblioteci Naţionale. Pe cei 50.217 metri pătraţi de teren ocupaţi de clădire sunt construite două corpuri, sediul propriu-zis al bibliotecii, cu o suprafaţă de 90.000 de metri pătraţi şi Aula, cu o suprafată de 22.000 de metri pătraţi, totalul suprafeţei fiind de 112.000 metri pătraţi. Clădirea este structurată pe 11 nivele, din care unul subteran, şi 12 corpuri, nouă în bibliotecă şi trei în Aulă. Primele nivele, începând cu parterul, sunt rezervate publicului, iar cele superioare depozitelor, laboratorului de restaurare şi birourilor. Spaţiul pentru acestea din urmă este de 8.056 metri pătraţi.

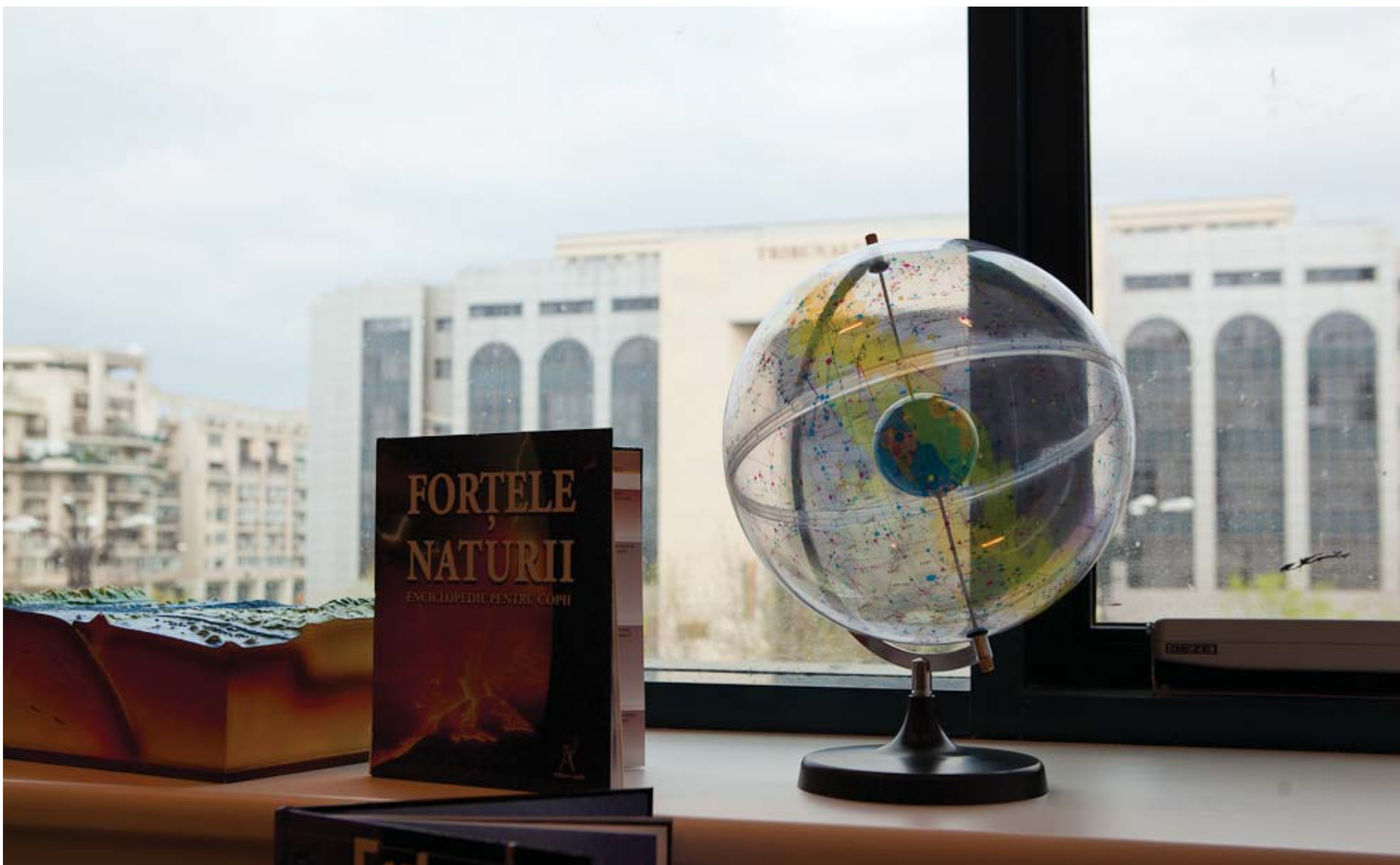
Deşi a fost inaugurat pe 23 aprilie 2012, nu se poate spune că Biblioteca Naţională s-a mutat deplin în noul său sediu, procesul de aducere al cărţilor fiind unul care necesită foarte mult timp. Aşa se face că, dintr-un total de 13 săli de lectură plus cabinetul bibliologic şi sala de referinţe, toate desfăşurate pe circa 3.500 de metri pătraţi, se vor deschide numai şapte săli: publicaţii periodice, cu 50 de locuri şi domeniu: presa; literatura, 80 de locuri, domeniu: literatură, lingvistică, artă cinematografică, etc; copii şi tineret, 50 de locuri, domeniu: manuale şcolare, autori cuprinşi în programele şcolare, etc; drept, 40 de locuri, domeniu: drept comunitar, internaţional civil, etc; referinţe, 30 de locuri, domeniu: dicţionare, enciclopedii, etc; dialoguri culturale, 80 de locuri, unde tările străine sunt invitate să îşi prezinte cultura naţională şi cabinetul bibliologic, 30 de locuri, domeniu: publicaţii de specialitate din domeniul biblioteconomiei. Celelalte săli de lectură, precum tehnica, ludoteca, etc se vor deschde etapizat. Şi, pentru că o bibliotecă modernă nu se mai reduce doar la lectură, Biblioteca Naţională are patru săli de conferinţă, două de câte 50 de locuri, una de 130 de locuri şi una de 380 de locuri. La aceasta se adaugă sălile multimedia echipate cu aparatură audio-video, în timp ce parterul va găzdui diferite expoziţii. Planurile mai prevăd existenţa de cafenele, cantine pentru personal, grădiniţă şi o bibliotecă în aer liber sezonieră, cu o copertină semicirculară pentru lectură şi cu pavilioane de lemn şi sticlă. Vizitatorii au la parter un punct de informare documentară unde se pot obţine informaţii cu caracter general şi, tot la parter, se află biroul de înscriere al cititorilor, de unde se poate obţine gratuit permisul de cititor pe baza căruia utilizatorul are acces în bibliotecă.

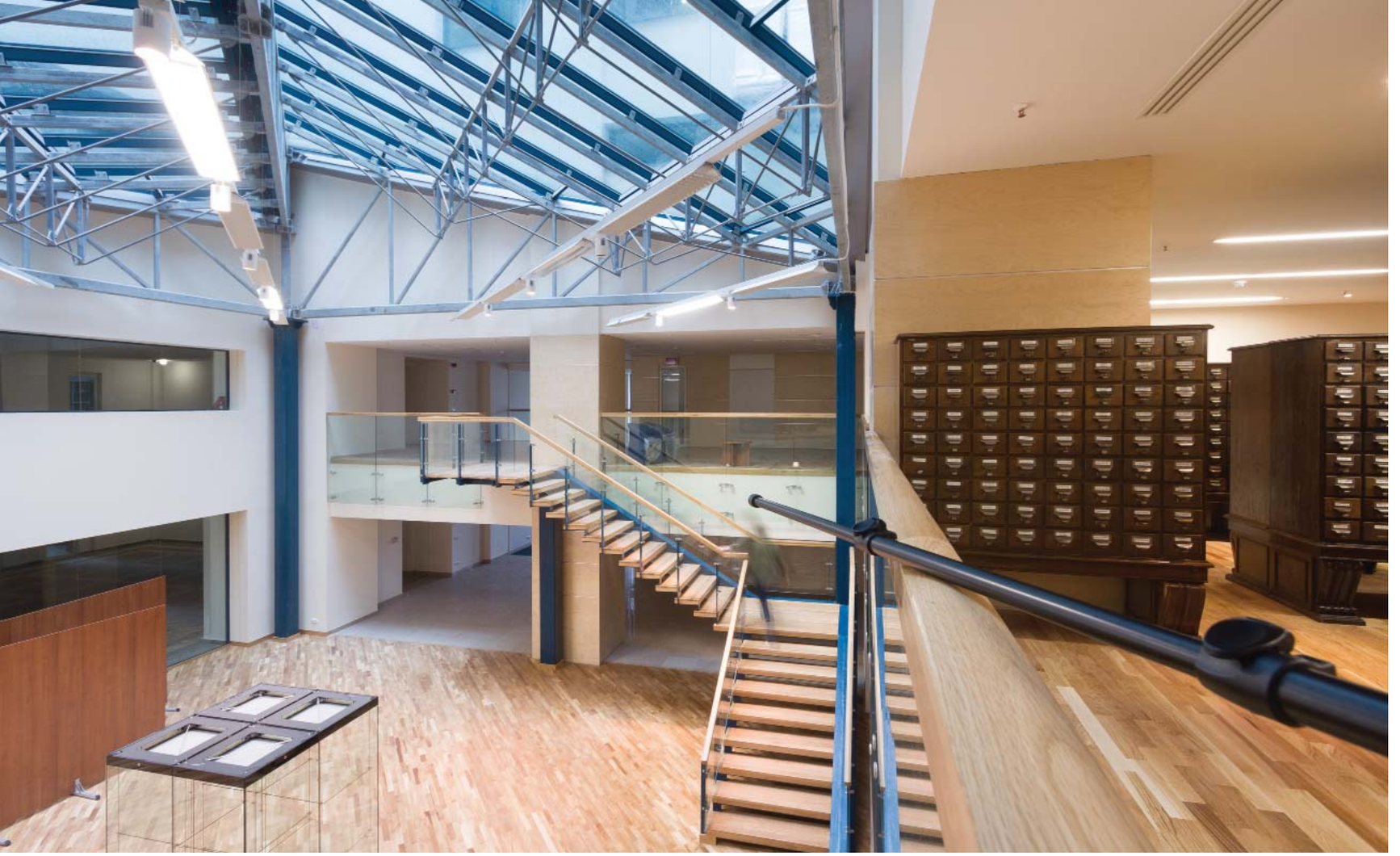

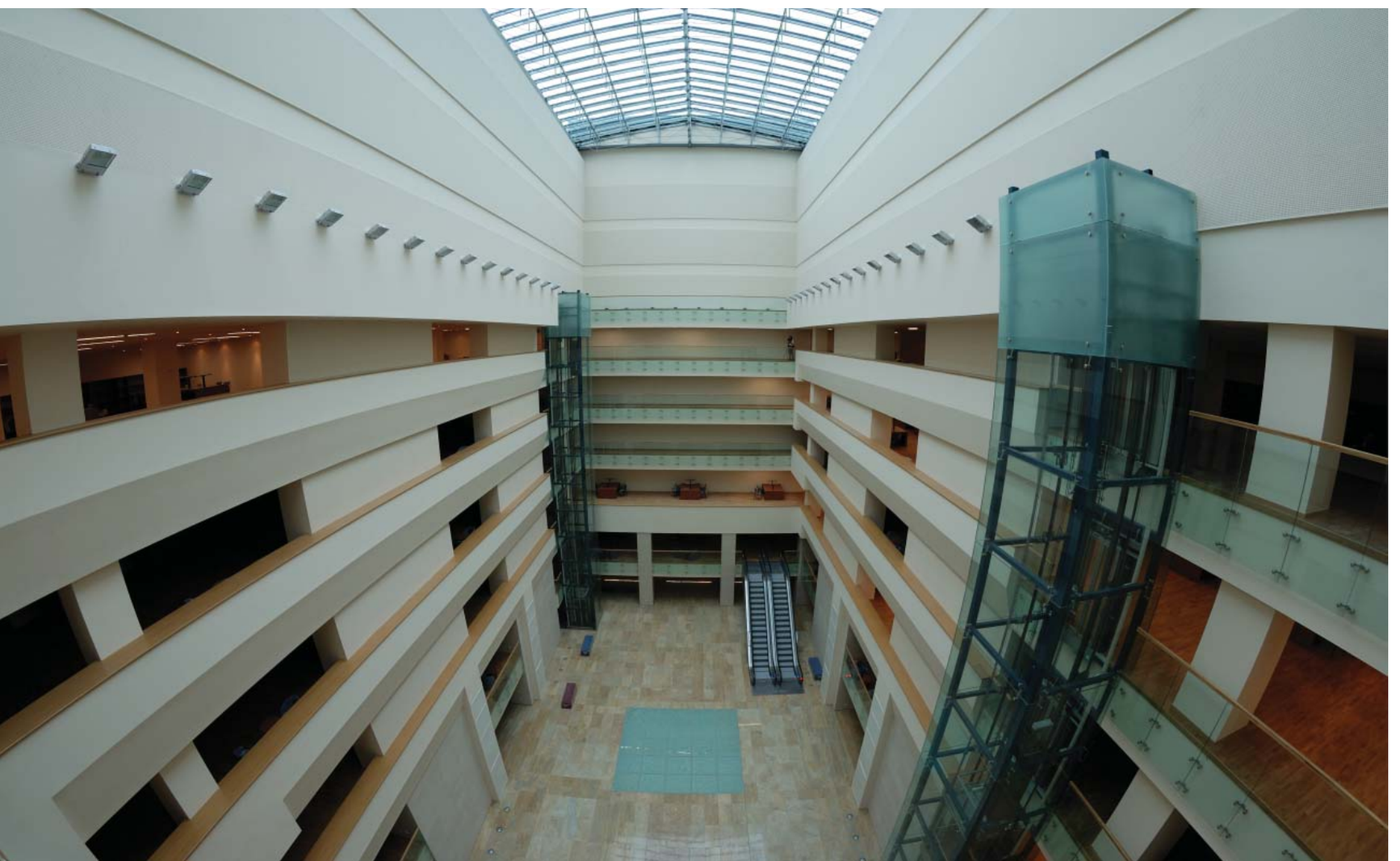

Hotel ROYAL

FORȚELE
NATURII
ENCICLOPEDIE PENTRU COPII

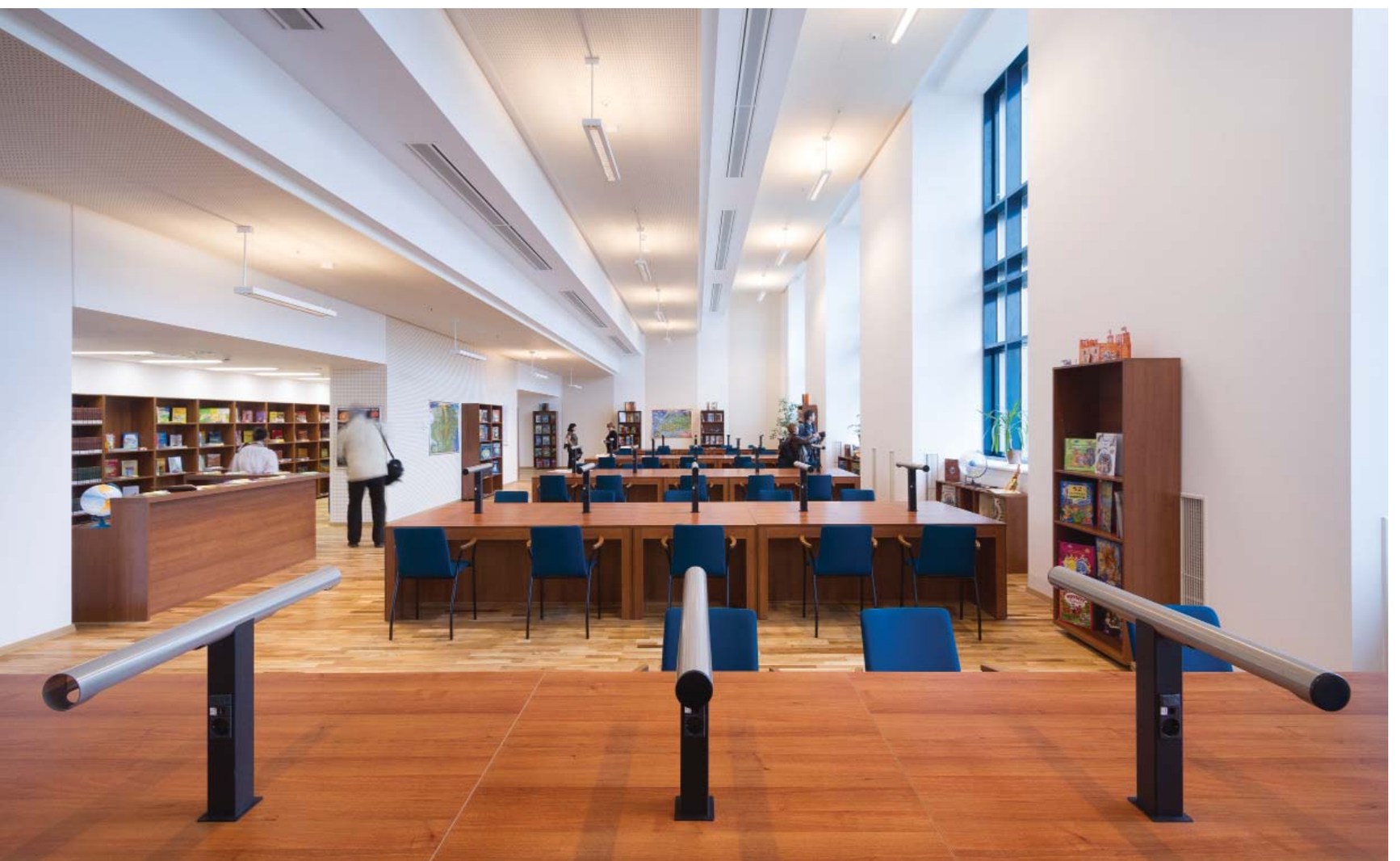

Heineken

MONITORUL
DIARIU OFFICIALE ALU ROMÂNIEI.
PARTEA OFICIALE.

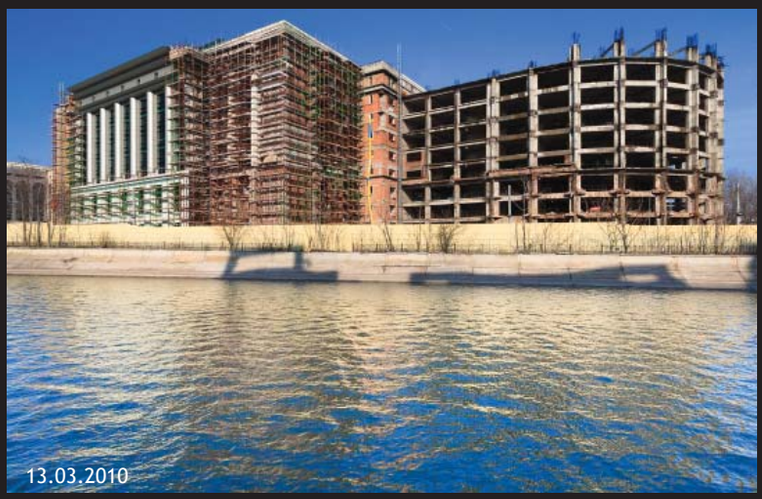

ASOCIAȚIA Bucureștiul meu drag

Cover Story

Biblioteca Națională
Evoluție

Foto: Mihai Petre

13.03.2010

25.10.2011

28.11.2011

16.12.2011

19.01.2012

15.02.2012

2.03.2012

SAMSUNG
31.03.2012

Cover Story

Biblioteca Națională
În sediile vechi

De Mark Constantinescu foto: Mark Constantinescu, Mihai Petre, Crisanta Măciuceanu, Ileana Buruianu, Șerban Vornicu, Andrei Bîrsan

Activitatea Bibliotecii Naționale se desfășura, până în acest an, în două sedii încărcate de istorie, devenite însă prea mici pentru o instituție care se dezvoltă de la an la an.

Palatul Bursei

La circa un an după reînfiinţarea sa din 1955, Bibliotecii Naţionale i-a fost repartizat, ca şi sediu central, clădirea de la intersecţia străzilor Doamnei cu Ion Ghica. De atunci, clădirea a devenit sinonimă cu Biblioteca Naţională, deşi locul nu are legătură cu o instituţie a culturii, ci cu una a comerţului, având numele de Palatul Bursei. Apariţia sa este legată, ca în cazul multor alte construcţii din centrul Bucureştiului, de anii 1900. Mai precis 1906, când Camera de Comerţ primea locul pe care să îşi ridice sediul. Până atunci, Camera de Comerţ îşi desfăşurase activitatea în aceeaşi zonă, iniţial în Hanul Greci, până la demolarea acestuia din 1881, mutându-se apoi pe strada Doamnei 9, în casele Appel, apoi pe strada Academiei 4, în casele Ovessa, pentru a ajunge mai apoi în strada Doamnei 4. Ministrul Agriculturii din 1906 trece terenul viran de pe strada Doamnei colţ cu strada Vestei (în prezent Ion Ghica), rezultat din demolarea casei clucerului Bărcănescu, în proprietatea Camerei de Comerţ, un an mai târziu fiind lansat concursul pentru construirea viitorului Palat al Bursei.

Concursul a fost câştigat de arhitectul Ştefan Burcuş, piatra de temelie fiind pusă pe data de 11 mai 1908 de principele Ferdinand şi de principesa Maria. Lucrările la noul sediu au durat trei ani, iar inaugurarea s-a făcut pe 27 mai 1911, în prezenţa regelui Carol I. Clădirea a fost construită în stilul Ludovic al XVI-lea modern, punctul de greutate vizual fiind intrarea pincipală, evidenţiată de cele două perechi de coloane deasupra cărora se află, încadrat de arcadă, un grup statuar. Acesta este compus dintr-un cap de leu încadrat de două statui ce reprezintă Industria, care ţine în mână un ciocan şi un compas, şi zeul Mercur, având într-o mână caduceul şi în cealaltă o ancoră. Grupul statuar este opera lui Emil W. Becker, acoperişul a fost făcut de Alexandru Dimitriu, dirigintele lucrării a fost arhitectul Toma Dobrescu iar antreprenori Costa şi Luigi Forabasco. La parter cladirea avea o serie de prăvălii, o cafenea şi o berărie, iar elementele decorative care se repetă de cele mai multe ori pe faţada clădirii sunt leul şi caduceul. Palatul Bursei a fost retrocedat, pe 31 octombrie 2008, Camerei de Comerţ şi Industrie a Municipiului Bucureşti.

LOCALĂ
RESTI

USA
DEFECTA

14/0039

Așezămintele Brătianu

ALA DE CONFERINTE

Pe strada Biserica Amzei 5-7, Biblioteca Naţională avea sediul ce adăpostea Colecţiile Speciale. Spre deosebire de Palatul Bursei, care a fost adaptat la nevoile unei biblioteci, locaţia din Amzei, numită şi Aşezământul Brătianu, a fost gândită ca o bibliotecă aproape de la începutul său. Clădirea a fost făcută, după cum îi spune şi numele, de Ion I.C. Brătianu, după planurile arhitectului Petre Antonescu.

Lucrările au început în 1908, stilul ales fiind cel neoromânesc, iar destinaţia iniţială a fost cea de reşedinţă. Brătianu, un mare iubitor de carte, îngrijorat că volumele strânse la reşedinţa sa natală din Florica (azi Ştefăneşti, Argeş) ar putea să dispară, decide în 1927 aducerea lor la Bucureşti, iar în 1928, la un an după moartea sa, se înfiinţează instituţia culturală Ion I.C. Brătianu.

Arhitectul Petre Antonescu începe modificarea proiectului iniţial al clădirii din strada Amzei pentru transformarea acesteia în bibliotecă prin adăugarea a două noi corpuri, lucrările fiind terminate în 1930. Acum, sala de lectură este decorată cu o frescă aurită, lumina provine din candelabrele de Murano, mesele sunt realizate din lemn masiv iar fotoliile în stil florentin sunt copia fotoliului din biroul lui Ion I.C. Brătianu.

Sala de reviste este realizată precum o biserică ortodoxă, în sală gasindu-se numerele pe anul în curs. Fondul iniţial de carte a fost de 6.000 de volume, fiind îmbogăţit constant.

Anul 1932 aduce organizarea primei expoziţii în Aşezământul Brătianu, cu tipărituri vechi româneşti şi carte străină referitoare la istoria Ţărilor Române.

A doua expoziţie a avut lor în 1933, cu cărţi, stampe şi hărţi despre Rusia, acelaşi an aducând a treia expoziţie, dedicată istoriei şi artei Extremului Orient.

În 1946 Elisa Brătianu donează biblioteca Aşezământului Brătianu Academiei Române, biblioteca fiind apoi preluată de Biblioteca Centrală de Stat, devenită ulterior Biblioteca Naţională.

ION I.C. BRĂTIANU

39
38
56
47
43
58
65
69
53
68
42

FARMECUL DISCRET
AL FOTOGRAFIEI
ARGENTICE

PREZENTAT ÎN WORKSHOP-UL

ATELIERU' DE POZE

SCURTĂ PUȚINĂ MULTĂ
ISTORIE + TEORIE + PRACTICĂ

CURSURI ȘI SEMINARII

ÎNSCRIERI LA
021.210.33.30 - 031.437.29.66
office@imatech.ro

LOC DE DESFĂȘURARE
Str. Ion Maiorescu nr. 8,
sector 2, București

COST
288 lei, tva inclus

WWW.OFERTEFOTO.RO

ATELIERU' DE POZE
ATELIERU' DE POZE

Catedrala Mântuirii Neamului

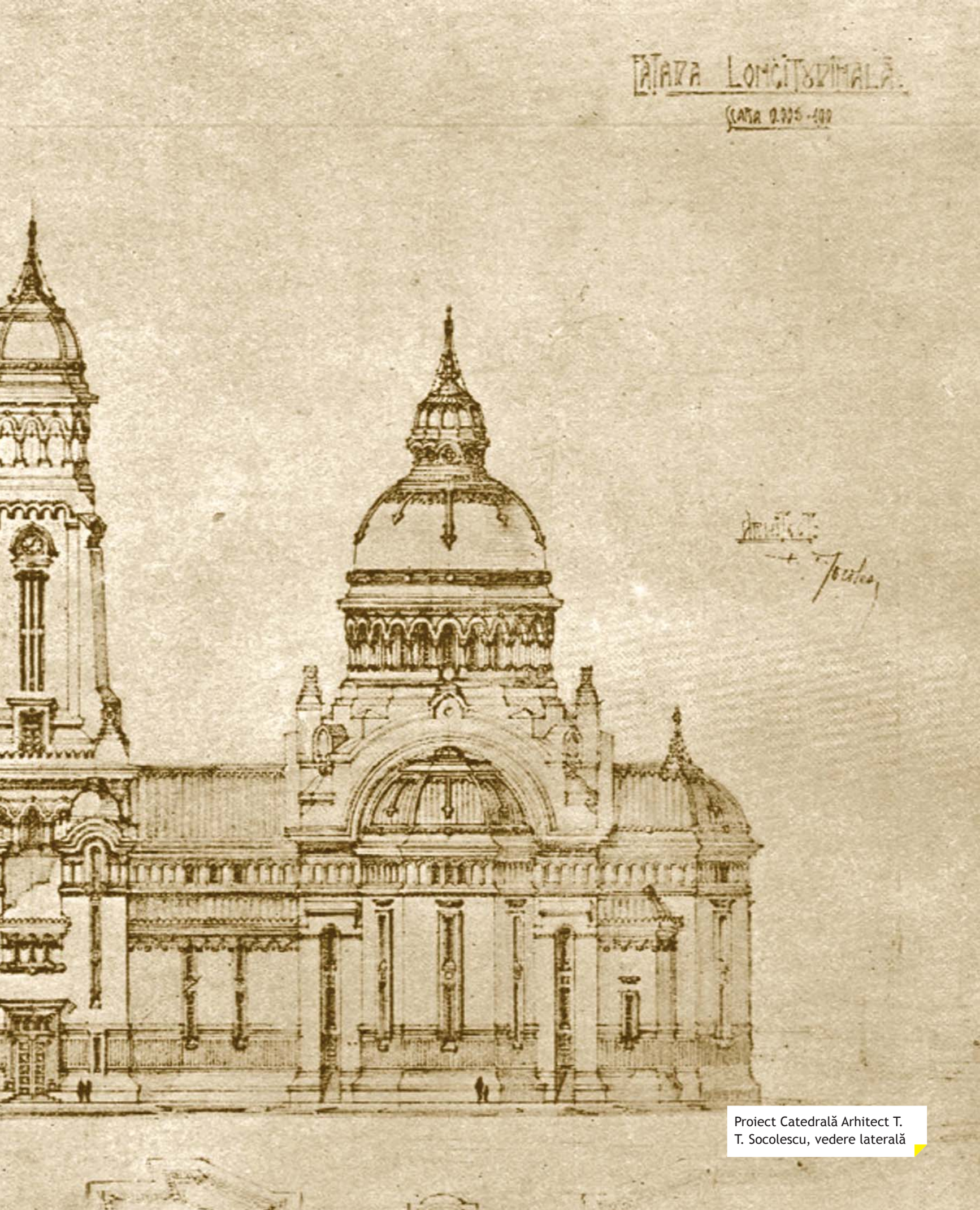
De **Nicolae Şt. Noica**

„Zi și noapte m-am gândit la fericirea României, care a ajuns să ocupe o poziție vrednică între statele europene, m-am silit ca simțământul religios să fie ridicat și dezvoltat în toate straturile societății și ca fiecare să îndeplinească datoria sa, având ca țintă numai interesele statului.”

Regele Carol I

Testamentul din 14/26 februarie 1899

Proiect Catedrală Arhitect T. T. Socolescu, vedere laterală

Nicolae Şt. Noica

Inginer, absolvent al Institutului de Construcţii Bucureşti – Facultatea de Construcţii civile şi Industriale promoţia 1969

1996-2000 - Ministrul Lucrărilor Publice şi Amenajării Teritoriului

1990-1994 - Inspector Şef de Stat pe ţară – Inspecţia de stat în Construcţii

1996 - Membru al Parlamentului

1988-1990 - Inspector - Institutul Central de Cercetare Proiectare şi Directivare în Construcţii - ICPDC

1978-1988 - Inginer – responsabil cu calitatea - Trustul de Construcţii, Montaj şi Reparaţii pentru Industria Chimică – TCMRIC

1969-1988 - Inginer proiectant – Institutul de proiectare pentru Construcţii de maşini – IPCM

Din 1972 - Profesor asociat la Universitatea Tehnică de Construcţii Bucureşti

Proiectul Catedralei în vremea Regelui Carol I

Ideea construirii unei Catedrale monumentale în Bucureşti s-a ivit imediat după dobândirea independenţei de stat în urma Războiului din 1877-1878, când s-a constatat că „niciuna din cele peste o sută de biserici existente atunci în Capitală nu erau atât de încăpătoare, încât să primească pe toţi cei care ar fi dorit să participe la Te Deum-urile oficiale cu prilejul sărbătorilor naţionale sau alte momente solemne”.

Imediat după proclamarea sa ca Rege, Carol I şi-a început planul de modernizare a ţării în toate domeniile, între care, cum era şi firesc, lucrările publice au ţinut un loc de frunte.

Iar pentru a îndeplini această operă vastă de construcţie, Regele Carol I a înţeles să ia o serie de măsuri legislative şi organizatorice pentru a crea cadrul instituţional, financiar şi tehnic necesar.

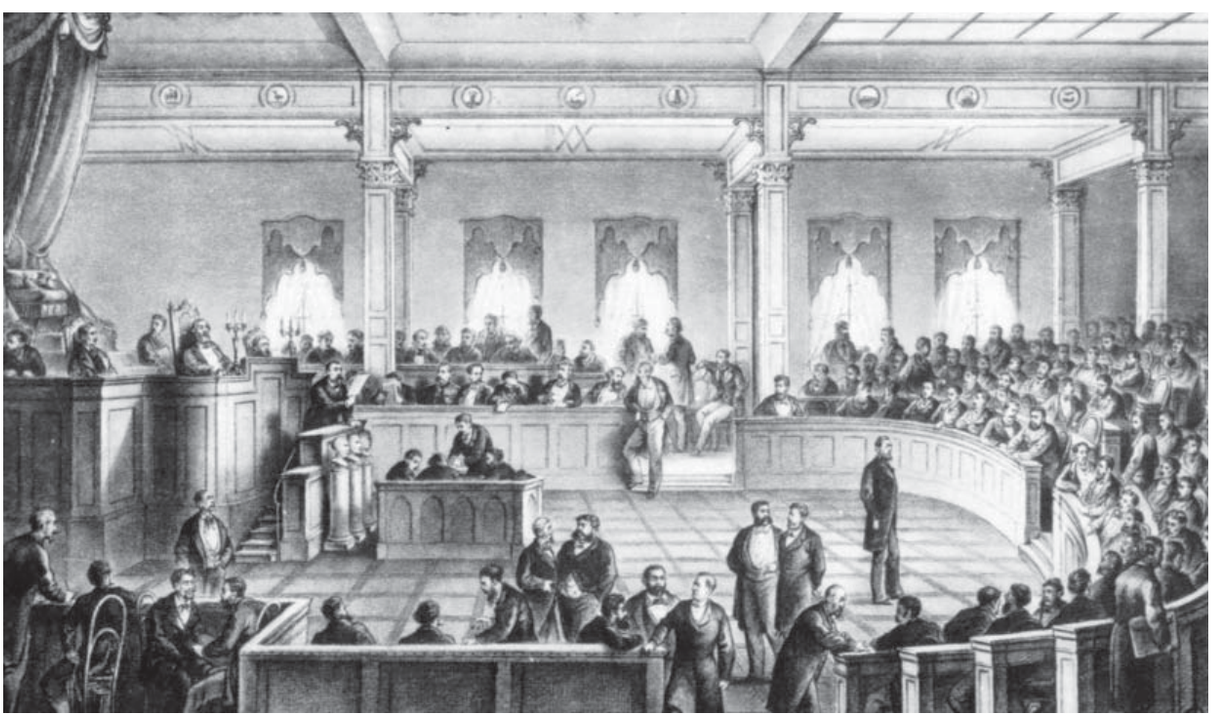
Printre primele proiecte de lege supuse dezbaterii corpurilor legiuitoare în sesiunea 1881-1882 amintim: proiectul de lege pentru înfiinţarea de edificii şi construcţii publice, şi proiectul de lege pentru construirea unei catedrale române în capitala ţării.

Regele Carol I a înaintat Senatului, spre dezbatere, în 12 mai 1882 proiectul de lege pentru construirea unei Catedrale Române în Capitala ţării, propus de ministrul Cultelor şi Instrucţiunii Publice, V.A. Urechia.

Din documentele aflate în arhive reiese că proiectul a rămas nedezbătut în Adunarea Deputaţilor până în anul 1883, ceea ce a împiedicat Asociaţia să activeze în mod efectiv.

În aceste condiţii, la iniţiativa Regelui Carol I, proiectul construirii catedralei a fost luat sub patronajul guvernului. Ca urmare, noul ministru al cultelor şi instrucţiunii publice, P.S. Aurelian, prezintă Suveranului un proiect de lege relativ la adăugirea sumei de 5.000.000 lei, peste cea de 27.300.000 lei, prevăzute în legea de construcţiuni din 5 mai 1882 pentru clădirea unei Catedrale în Capitală.

Acesta este înaintat sub semnătura Regelui Carol I, la 6 februarie 1884, Adunării Deputaţilor. Prin acest proiect de lege era

Proclamarea Regatului României (1881)
în vechea clădire a Camerei Deputaţilor de pe Dealul Mitropoliei

stabilit şi termenul de realizare a clădirii, şi anume cinci ani (articolul I).

Astfel în bugetul statului pe anul 1884 era prevăzută pentru construirea Catedralei din Bucureşti suma de 5.000.000 lei (aur). Această sumă însemna 5 % din bugetul țării de atunci, care se ridica la 123.647.500 lei (aur).

Începând cu anul 1885 când Biserica noastră şi-a dobândit autocefalia, necesitatea unei Catedrale în Bucureşti, a unei biserici pe măsura noii sale demnități, care să o exprime şi să o reprezinte, a devenit tot mai evidentă.

Timp de şase ani, până în 1890, creditul votat în 1884 pentru construirea Catedralei a rămas, însă, neîntrebuințat, deoarece, de la început, s-a dorit ca această biserică să fie amplasată pe bulevardul ce leagă Piața Unirii de Piața Romană de azi, numit mai târziu Bulevardul Ion C. Brătianu, dar care nu era pe atunci trasat decât până la Spitalul Colțea, ceea ce presupunea expropieri întinse şi ample lucrări de sistematizare.

Anii au trecut şi de abia în 1891, guvernul condus de generalul Ioan Em. Florescu hotărăşte organizarea unui concurs internațional pentru proiectarea Catedralei din Bucureşti. Decizia naşte un protest energic din partea arhitecților români.

P. S. S. Mitropolitul Moldovei, într`una din întrunirile comisiunei de organisare a concursului a spus: *„Catedrala din Bucuresci este catedrala țării, este monumentul național cel mai important, căci prin el se simbolisedă în gradul cel mai înalt credința nestrămutată a poporuluĭ romîn în religia creştină ortodoxă.*

El trebue să fie conceput cu multă inimă şi dragoste pentru credința şi țară.”

Despre urmările acestui concurs nu se mai ştie nimic; probabil că, între timp, s-a renunțat la lucrare şi la concurs, fără a mai fi aduse în discuție.

Ulterior, s-a schimbat chiar destinația creditului acordat în anul 1884, dându-i-se alte întrebuințări.

În anul 1892, la cererea lui Take Ionescu, ministrul Cultelor şi Instrucțiunii Publice, Parlamentul a votat diminuarea creditului cu 1.284.437 lei pentru construcții şcolare.

Apoi, în anul 1898, la dezbaterea bugetului, ministrul

Regele Carol I al României

Cultelor şi Instrucțiunii Publice, Spiru Haret, solicită corpurilor legiuitoare „ca, din cele 3.715.563 lei rămase, să se întrebuințeze suma de lei 3.180.000 pentru terminarea clădirilor şcolilor începute”. Să reținem din cuvântul său motivul pentru care în toți acești ani nu a început lucrarea Catedralei, mai cu seamă stabilirea amplasamentului, deoarece „de la început,

a fost ideea ca această clădire să se facă pe bulevard, care, după cum ştiți, nu era pe atunci deschis decât până în strada Colței”.

La sfârşitul discursului său, Spiru Haret a spus: „mai rămâne o sumă de 535.000 lei. Ceea ce este de făcut acum deocamdată pentru Catedrala din Bucureşti se poate face cu acest rest; se pot face studiile, planurile şi poate chiar şi expropierea”.

Ministrul Spiru Haret a dat asigurări că o Catedrală în Bucureşti se va face şi a anunțat că va numi o comisie de specialişti care să se ocupe de alegerea locului şi începerea lucrărilor.

NOI CAROL I. REGE AL ROMÂNIEI, conducă de mâna lui Dumnezeu și de dorințele viteazului și înțeleptului popor român, amu făcută, în 10/22 Maiu 1866, intrarea Nostră în capitala Bucureșci. Voința poporului Ne a chiămată la domnia țerilor unite Moldova și Țera Românească prin plebiscitulu de la 8/20 Aprilie 1866 (în ziua aniversată a nașcerei Nostre dela 8/20 Aprilie 1839) și prin votulu dată de Adunarea electivă la 1/13 Maiu același anu.

Asigurându-ne națiunei române, prin Constituțiunea dela 30 Iuliu 1866, libertățile și drepturile sale, Noi amu pusu tronu, în fruntea acestui poporu, prin dile de acerbi, încungiurați de cele mai grele greutăți, ast-feliu că, la 1877 Maiu 10/22, Corpurile legiuitore au proclamatu independința țerei.

Curendu după Dumnezeu, care singură dă victoriele, a condusu oștirea nóstră peste Dunăre în 27 Iuliu 1877, și drapelele nóstre s'au încununatu de lauri la Calafatu, Nicopole, Plevna, Smirdanu, Gorni-Studen, Opanezi și în 28 Novembre același anu prin luarea Plevnei, facendu-ca vechia vitejie românéscă să covarșescă pe câmpiele Bulgariei, votulu unanimu alu Adunăriloru.

Sângele generosu românescu, vărsatu pentru apărarea și independința patriei, a aflatu răsplătirea sa în diua de 14/26 Martie 1881. Adunările legiuitore, în dorința de a da statului românu, născutu din confluința primei-patrioți Moldova și Țera Românéscă, o asigurare și mai deplină și o manifestare și mai strălucită a individualității sale, au proclamatu intrarea României între Regatele Europei.

Țera întrăgă, reprezentată de Senatu și de Adunarea Deputaților, însoțiți de membri din tóte corpurile constituite ale țerei, de Înaltele Curți de Casațiune și Compturi, de Academia Română, de representanții Universităților din Bucureșci și Iași și ai tuturoru școleloru de tóte gradele, de delegațiuni comunale urbane și rurale, cum și de tóte corporațiunile de meseriași și de numerósele societăți din diversele direcțiuni ale culturei naționale, s'au adunatu astădi 10/22 Maiu 1881, în fața altarului sântu alu Mitropoliei din Bucureșci și au asistatu cu Noi Carol I, Regele alu Românilor, cu Regina Elisabeta, iubita Nóstra soție, cu iubitulu Nostru frate Leopold, principe crediniosu de Hohenzollern, împreună cu nepoții Nostri Ferdinand și Carol. La înălțătorele de cântări ce au urmatu, PP. SS. Mitropolitu și Primatu Calinicu Miclescu și PP. SS. Mitropolitu alu Moldovei și Sucevei Iosifu, toți PP. SS. Episcopi de Eparchii și înaltulu cleru mitropolitanu, au binecuventatu cerdacele ce ne aduce Țera, emblème prefăcie pentru Noi de stabilitate și de independință a patriei.

Corona Regală, pe care Țera o pune astădi pe fruntea Nóstră, este făcută în arsenalulu ostiei din câmpulu unui lunii luată dela neamicu la Plevna în diua de 28 Novembre 1877, și este stropită cu sângele eroilorŭ căduți pentru independință. Corona de oțelu ce Țera pune astădi pe fruntea primei sale Regine, nu e impodobită cu pétre scumpe, dar faptele regineloru care voiu purta simpla corona de oțelu a Reginei Elisabeta voru face strălucirea ei.

Pentru ca neuitată să fie zioa eroiloru cădiți în resboiu, pentru ca viitorele generațiuni să scie cu ce prețiu s'a câștigatu neatârnarea țerei, Noi amu decretatu ca în tóte anii, la 10/22 Maiu, subt semnulu acelui mare și sântu adevĕru, să se facă în tóte bisericile din țeră parastase pentru sufletele celoru morți pe câmpulu de onóre

Comisia numită de Ministerul Cultelor şi Instrucţiunii Publice s-a întrunit în anul 1898 şi, constatând că banii rămaşi din credit nu ajung pentru toată lucrarea, a opinat să se caute alt loc pentru catedrală, tot în centrul Capitalei, unde să nu fie nevoie de expropieri întinse, care ar fi cerut despăgubiri mari pentru proprietari, astfel încât întreaga construcţie să se poată realiza cu cheltuieli mici, în limita sumei existente.

În anul 1900 se produce o schimbare de atitudine din partea statului faţă de acest edificiu. Dr. Constantin Istrate, noul ministru al Cultelor şi Instrucţiunii Publice, în şedinţa Sfântului Sinod din 11 mai 1900, după ce arată că şi restul de bani rămaşi din creditul din 1884 s-a cheltuit, a propus: „Sfântul Sinod să ia sub patronajul său facerea unei catedrale în Bucureşti şi să lanseze lista de subscripţie publică pentru strângerea de fonduri”. Tot în această şedinţă, urmare noilor condiţii, mitropolitul Iosif Naniescu sugerează ministrului un teren potrivit în Bucureşti pentru ridicarea Catedralei, arătând că: „nu este loc mai bun decât la capul Dealului Mitropoliei, unde este azi piaţa de zarzavat.

Cu regret remarcăm că trei decenii s-a vorbit mult, fără a se concretiza ceva

Căci, dacă s-ar fi dorit cu adevărat înălţarea unei Catedrale, un amplasament s-ar fi găsit, dar şi bani în bugetul statului, aşa cum s-au găsit pentru Palatul Justiţiei, Palatul Poştelor, clădirea Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, Palatul Casei de Economii şi Depuneri, Palatul Ministerului Lucrărilor Publice, Palatul Camerei Deputaţilor, Clădirea Institutului Geologic şi încă multe altele.

Demersuri între cele două războaie mondiale

Oricât ar împiedica vremurile actuale realizarea Catedralei ţării, trebuie prevăzut amplasamentul definitiv, pentru a putea fi pregătit din vreme. Prin proiect s-a destinat un amplasament la poalele Dealului Mitropoliei, în marea piaţă naţională creată pe amplasamentul vechilor Hale centrale

La rugămintea mitropolitului primat Miron Cristea, Regele Ferdinand adresează Sfântului Sinod, la 10 mai 1920, un hrisov regal prin care se vesteşte hotărârea de a ridica în Bucureşti o biserică monumentală în amintirea victoriei armatelor române în războiul de întregire.

La 12 octombrie 1921, mitropolitul primat Miron Cristea se adresează printr-o scrisoare Primarului Capitalei, solicitându-i „un spaţiu larg şi corespunzător, după putinţă la mijlocul oraşului şi la loc de frunte pentru facerea acestei biserici”.

În continuare, el arată că „noi am găsit până acum două locuri, anume: locul de lângă statuia lui Ion C. Brătianu şi piaţa Bibescu Vodă de la poalele dealului Mitropoliei”, cere primarului „a decide în principiu că oraşul Bucureşti va pune la dispoziţie terenul de zidire”.

Loc pentru Catedrală în „marea piaţă naţională”

Regele Ferdinand I al României

La 4 februarie 1925 a fost înființată Patriarhia Română, iar la 1 noiembrie 1925 a avut loc instalarea în scaunul patriarhal a lui Miron Cristea. După câteva zile, Patriarhul a mers în audiență la Regele Ferdinand și l-a rugat „să dăm curs liber pregătirilor pentru Biserica Mântuirii Neamului”. Apoi a discutat proiectul și cu primul-ministru Ionel I.C. Brătianu, care, la cererea sa, „a deschis un credit de 3.000.000 lei pentru facerea planurilor”.

În anul 1927, după moartea regelui Ferdinand, patriarhul Miron, acum înalt Regent, s-a încumetat să treacă la fapte și a cerut în mod oficial Primăriei Capitalei să ofere un teren pentru noua catedrală.

Stabilirea locului de amplasare a viitoarei Catedrale a născut o amplă dezbatere. Oameni de cultură, profesori universitari, arhitecți, ingineri, specialiști în probleme de urbanism au făcut propuneri în presă și reviste de specialitate, în privința celui mai potrivit loc în care să se ridice o Catedrală Patriarhală.

O propunere interesantă a fost făcută în anul 1926 de unul din adevărații noștri urbaniști, profesorul inginer Cincinat Sfințescu. El își amintea că, atunci „când se discuta găsirea unei așezări potrivite pentru catedrala neamului (Patriarhie) și pentru un Palat al Patriarhiei, am întocmit o schiță cu modul cum s-ar fi putut utiliza Colina Arsenalului în acest scop”. Și aceasta deoarece „Colina Arsenalului formează pintenul proeminent cel mai apro piat de actualele cheiuri ale Dâmboviței și de centrul orașului”.

Însoțește aceste gânduri cu un anteproiect pentru Amplasarea Patriarhiei, întocmit în februarie 1926, pe care-l găsim în lucrarea sa, Pentru București – noi studii urbanistice, publicată în 1932.

La începutul anului 1927 două păreri au fost emise și ceea ce este curios, ambele de aceleași autorități – primăria – cea mai îndrituită să se pronunțe, dar care ar trebui să aibă o părere unică.

Prima – a delegației permanente a municipiului prezidată de dr. I. Costinescu, primar ad interim, care a aprobat să se așeze catedrala în locul bisericii „Sfântul Gheorghe” în jurul căreia s-ar expropria pentru utilitate publică toate imobilele înconjurătoare și s-ar desființa toate străzile care ar fi o piedică ridicării Palatului Patriarhiei, „motivată această părere și de micșorarea costului exproprierii”.

A doua – a primarului municipiului, Anibal Teodorescu, propune ca viitoarea Catedrală Patriarhală să fie

Anteproiect pentru amplasarea Catedralei în Dealul Arsenalului

amplasată pe Dealul Arsenalului, căci „arsenalul armatei n-are ce căuta în mijlocul Capitalei”.

O mare parte a populației s-a exprimat contra așezării în locul bisericii „Sfântul Gheorghe”.

După mai bine de un an Profesorul Gheorghe Nichifor propune în ziarul Universul din 9 iunie 1928 „ca să se ridice un locaș de rugăciune, care ar fi o impunătoare catedrală «Mihai I», așezată la poalele acestui deal «Mihai Vodă»”. Prin așezarea catedralei pe acest loc, Gh. Nichifor vedea „o mărturie în viitor de cimentarea dinastiei noastre Regale în blocul marilor voievozi ai Neamului Românesc”.

Alt loc propus a fost la capătul căii Victoriei, pe malul drept al Dâmboviței se afla un mare teren acoperit cu fundațiile clădirii destinată Palatului Senatului, lucrare care în anul 1928 era „părăsită și în parte ruinată”. Pe acest mare loc chiar în fața căii Victoriei se propunea ridicarea unei mărețe Catedrale, precum și un frumos palat al Patriarhiei. Se aprecia că în fața Catedralei și la câțiva pași se va face sfințirea apelor la Bobotează pe malul drept al Dâmboviței.

Un alt amplasament luat în discuție a fost locul care se găsea pe bulevardul Ion C. Brătianu și care fusese rezervat pentru ridicarea Primăriei Municipiului București.

Ing. V.I. Istrati spune: „Părerea mea a fost și o mențin și astăzi, că o asemenea catedrală trebuie așezată pe una din colinele ce se întind până aproape de centrul orașului, pentru ca să fie văzută cât de departe; să fie așezată astfel încât nu numai să domine cât mai mult orașul, dar să se bucure, în același timp, de o adevărată liniște sufletească. Singurul loc propriu acestei Catedrale este dealul Mihai Vodă, unde este astăzi instalat Arsenalul armatei, loc ce se află numai la 200 m de podul de pe B-dul Schitul Măgureanu, ce trece pe lângă Liceul Lazăr, din Grădina Cișmigiu, deci, în apropiere de centrul Capitalei”.

În această perioadă de dezbatere au fost elaborate și primele proiecte pentru o Catedrală ortodoxă în Capitala țării de arhitecții Petre Antonescu, Ștefan Burcuș, Sterie Becu, I. D. Traianescu.

Din punct de vedere stilistic, arhitectura de după război este o continuare a orientării curentului neoromânesc.

Arhitecții se confruntau cu o problemă majoră: găsirea unui model convenabil pentru o catedrală urbană, care trebuia să fie monumentală.

Amplasarea Catedralei Patriarhale pe Bdul I.C. Brătianu, pe locul fostei Primării

Terenul pe care se află piața Bibescu Vodă și Halele Centrale

Proiectul lui Ştefan Burcuş pare cel mai sobru. Compoziţia laterală este clară, componentele sunt riguros ierarhizate. El conţine citate atât din arhitectura romană, cât şi din cea bizantină (domul). Mai puţin convingătoare este faţada de acces.

Dintr-o familie înrudită este şi încercarea lui Sterie Becu, mai puţin emfatică decât următoarele două exemple.

Primul proiect al lui Petre Antonescu se detaşează prin silueta piramidală, dovadă a preocupării de înserare în contextul urban. Pare că dezvoltă unele idei ale lui Ion

Mincu, dar în acelaşi timp foloseşte motive din vechea arhitectură muntenească (rozeta de la Antim, balconul arcat şi intrarea cu cupolete detaşate).

I.D. Trajanescu s-a aplecat mai mult asupra problemei siluetei, încercând s-o dezvolte pe verticală. De aici multitudinea de abside înalte, terminate cu mici turle. Raportul între acestea şi dom nu rezultă a fi prea reuşit. Interesant este turnul clopotniţă care aminteşte însă de art deco, curent prezent în arhitectura imediat postbelică.

Sprijinindu-se pe argumente tehnice (noile soluţii constructive beton armat), Petre Antonescu a făcut, la finele perioadei, o propunere de înnoire a arhitecturii religioase.

Înscrisă într-o siluetă piramidală elansată, proiectul conţine aceleaşi elemente ca în prima încercare, cu diferenţa simplificării componentelor şi a relaţiilor dintre ele.

În faţa acestor propuneri de amplasamente atât de diferite, Patriarhul Miron Cristea a invitat în ziua de 19 februarie 1929 la şedinţa patriarhală o comisie de specialişti formată din profesorul arhitect Petre Antonescu, profesorul arhitect State Ciortan, arhitectul Roger Bolomey, inginerul Gheorghe Balş, cărora li s-au adăugat Aurel Vlad, ministrul Cultelor şi Dem. Dobrescu, primarul general al capitalei pentru a analiza şi hotărî.

Comisia a constat că locurile propuse pentru amplasarea noii Catedrale erau în număr de 12. De la început au fost respinse trei dintre ele ca fiind total necorespunzătoare

și anume: Piața Romană, Dealul Schitu Măgureanu și Dealul Mitropoliei – latura dinspre strada Ienăchiță Văcărescu.

După ce a luat în discuție celelalte propuneri, comisia a mai renunțat la șase dintre ele pentru lipsă de perspectivă sau pentru exproprierile mari ce le presupuneau și anume: Șoseaua Kiseleff, în apropierea Pieții Victoriei; în grădina Cișmigiu; spre Cotroceni, lângă Facultatea de Medicină; în Parcul Carol; lângă Casa Vămilor (sau vama Poștei), aflată pe atunci în spatele clădirii de azi a Primăriei Municipiului București; în careul de clădiri din jurul bisericii „Sfântul Gheorghe", propuse a fi demolate împreună cu ctitoria lui Constantin Vodă-Brâncoveanu.

Au fost reținute trei propuneri pentru amplasarea noii Catedrale pe care le-au și vizitat, recomandându-le apoi patriarhului Miron Cristea spre a decide și anume:

1. Terenul de pe bulevardul I.C. Brătianu unde a fost vechea Primărie;
2. Terenul pe care se află piața Bibescu Vodă și Halele Centrale;
3. Terenul de pe dealul Mihai Vodă unde se află Arsenalul Armatei

Între anii 1934-1935 problema amplasării Catedralei Patriarhale a fost luată în discuția comitetului de lucru al planului de sistematizare, creat de Primăria Municipiului București. El fusese înființat în 21 februarie, ca să întocmească într-un termen de nouă luni Planul Director de Sistematizare al Municipiului București.

Comitetul era alcătuit din arhitecții Duiliu Marcu, George M. Cantacuzino, R. Bolomey, Ion A. Davidescu și inginerul Th. Rădulescu.

Finalizarea Planului Director de Sistematizare al Municipiului București s-a făcut în timpul Primarului Alexandru Donescu, el fiind promovat în mai 1935 printr-un Înalt Decret Regal.

Orientarea către răsărit a altarului îngreunează mult alegerea locului. Această orientare obligă la părăsirea înălțimilor orașului. Prin proiect s-a destinat un amplasament la poalele Dealului Mitropoliei, în marea piață națională creată pe amplasamentul vechilor Hale Centrale.

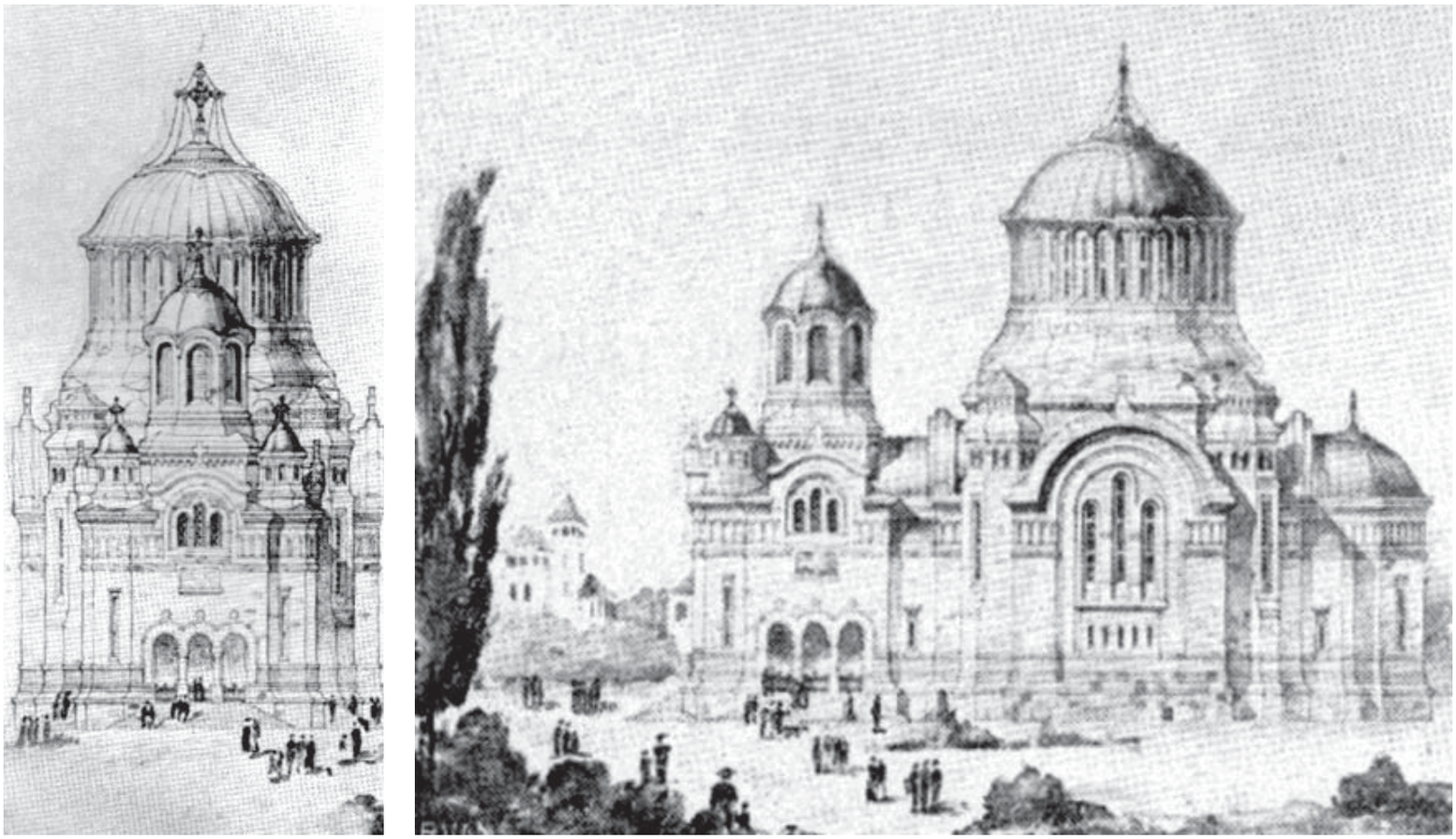
De altfel, ideea nu e nouă și în acest sens s-a așezat acum câțiva ani o piatră fundamentală indicând voința de a se construi catedrala în acest loc.

Din păcate lucrurile s-au oprit aici din cauza crizei economice și a celui de-Al Doilea Război Mondial.

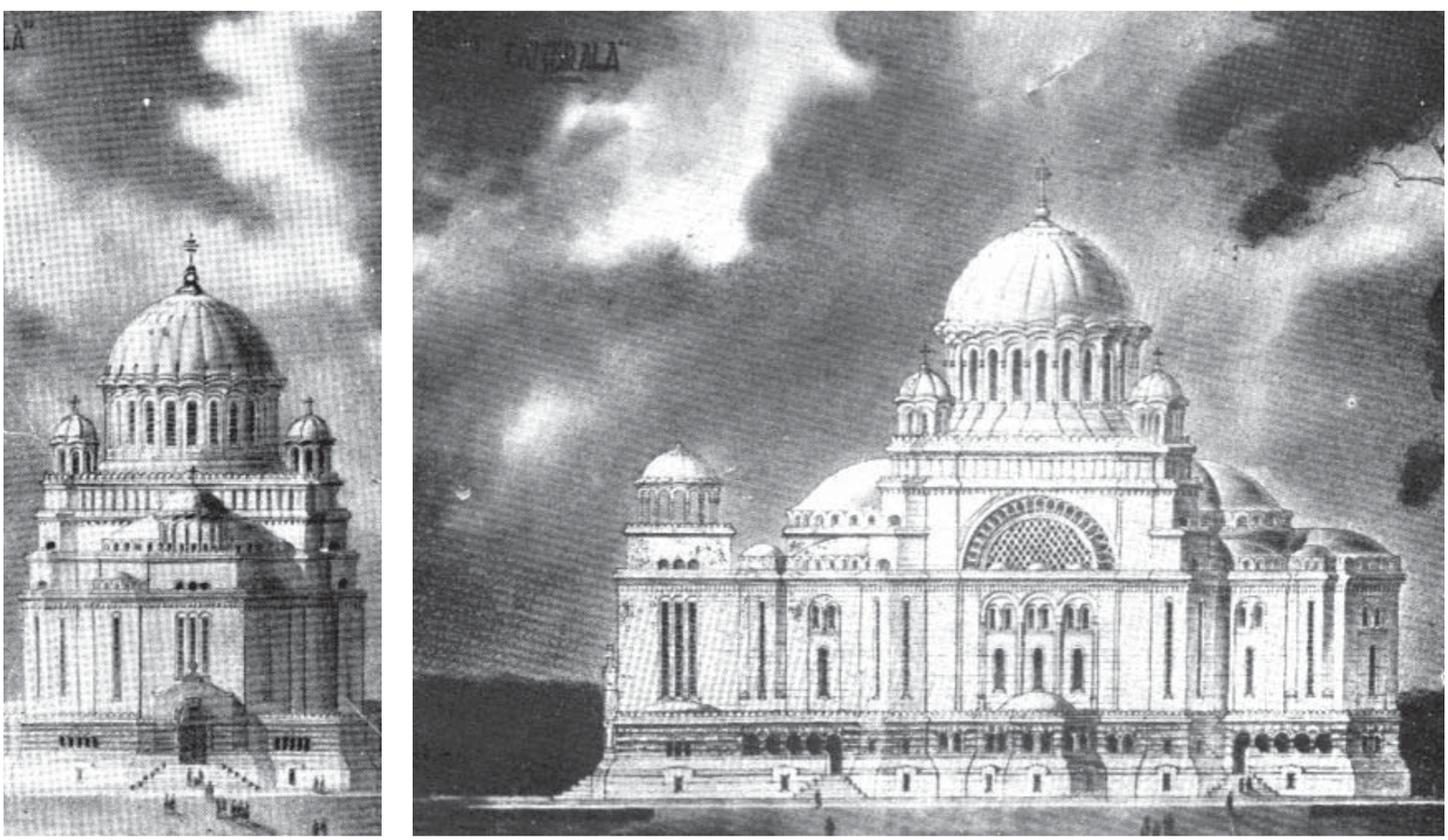
Au venit apoi deceniile întunecate ale comunismului, când, nu numai că nu s-a mai vorbit de acest ideal, dar și bisericile existente cu greu au putut să fie păstrate și întreținute, iar după 1984 prin aplicarea în București a planului de sistematizare, au fost dărâmate multe monumente vechi, între care și unele biserici grăitoare pentru trecutul nostru.

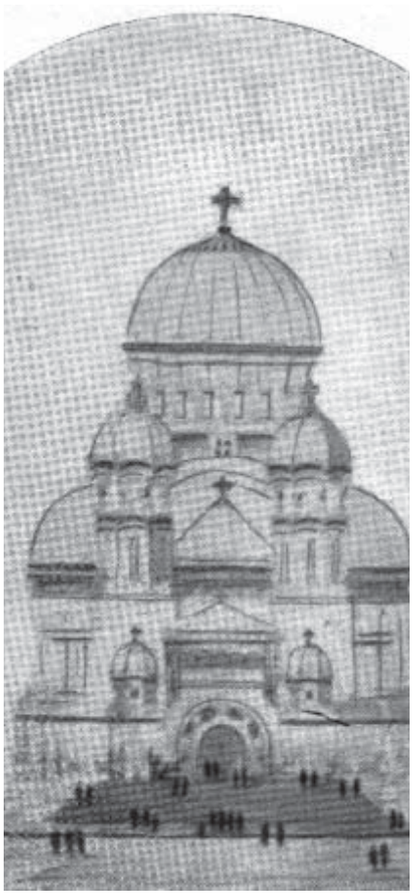
Sfințirea locului din Piața Unirii, 11 mai 1929

Proiect Catedrală Arhitect Ştefan Burcuş

Proiect Catedrală Arhitect Al. Hempel

Proiect Catedrală Arhitect C.D. Dobrescu și I. Vulcan

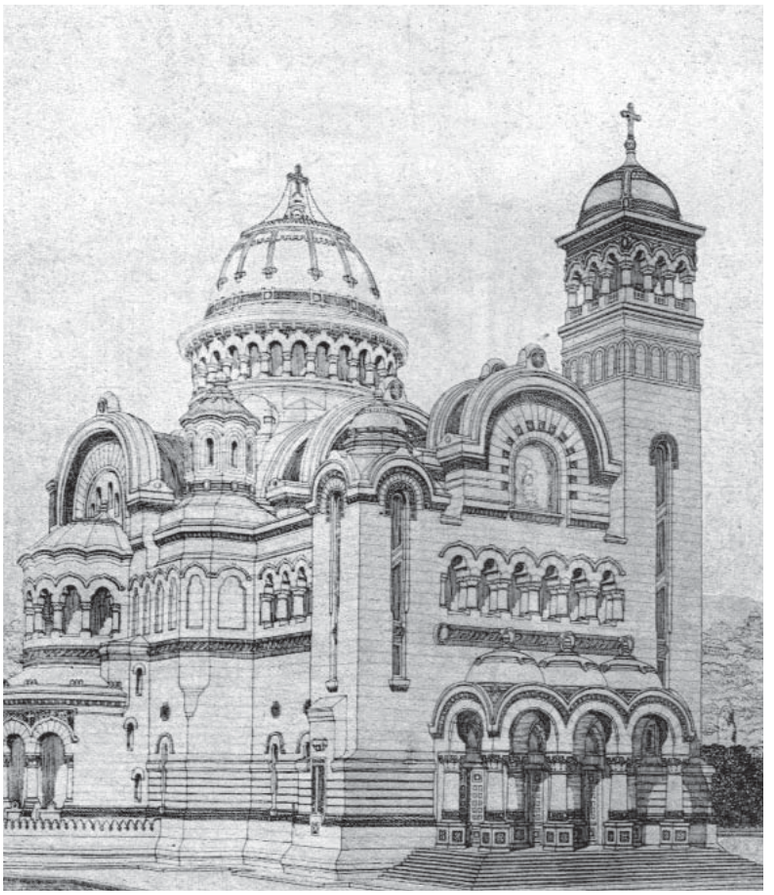

Proiect Catedrală Arhitect Sterie Becu

Proiect Catedrală Arhitect Petre Antonescu (1909)

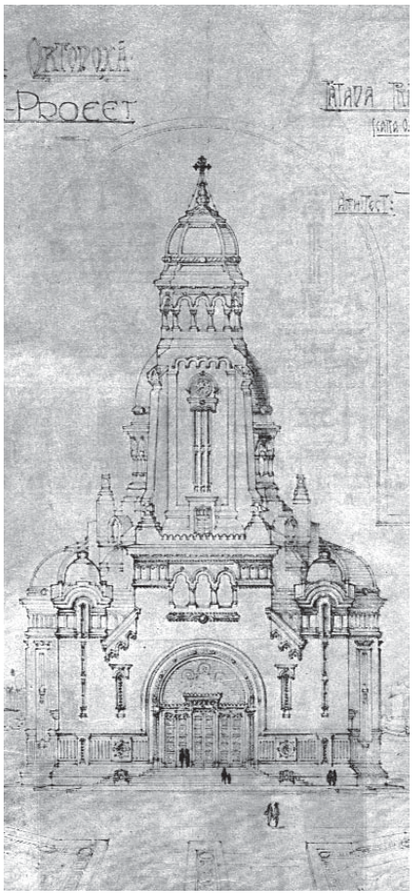
Proiect Catedrală Arhitect Petre Antonescu, 1924

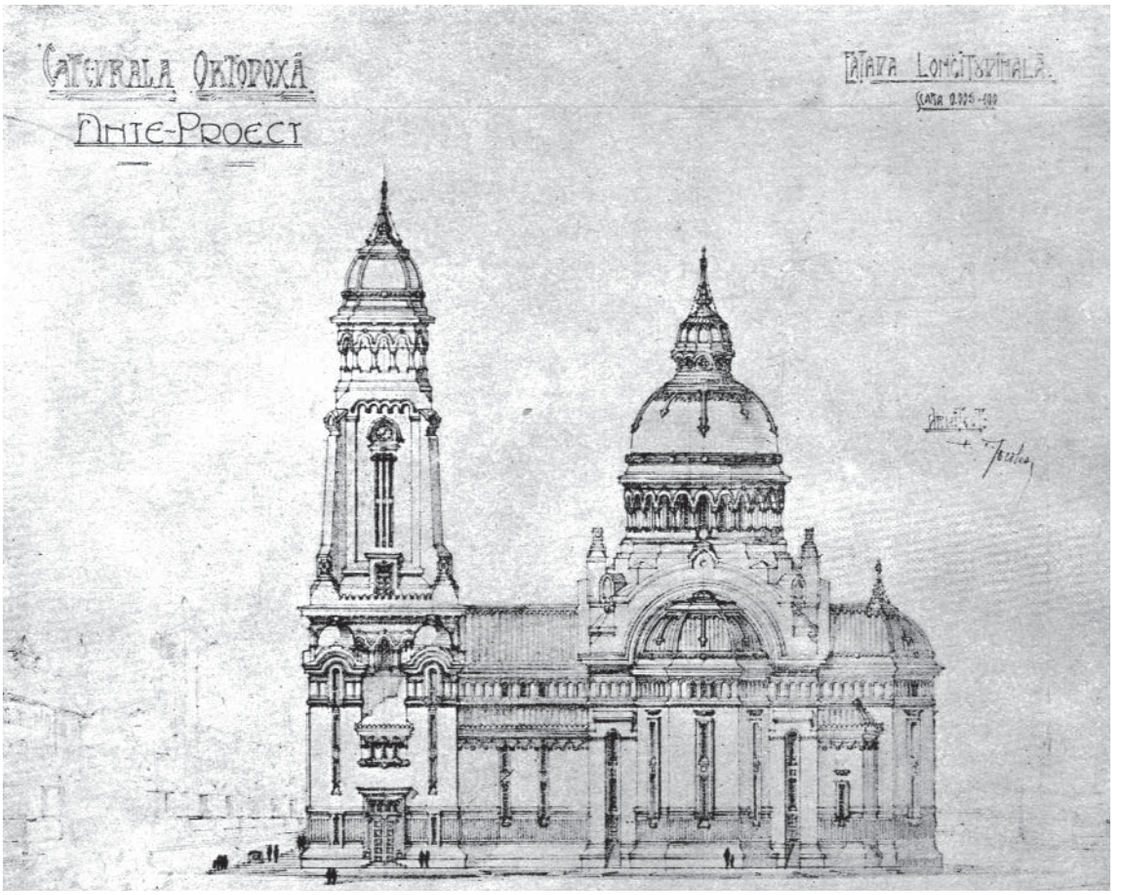

Proiect Catedrală Arhitect Petre Antonescu, 1942

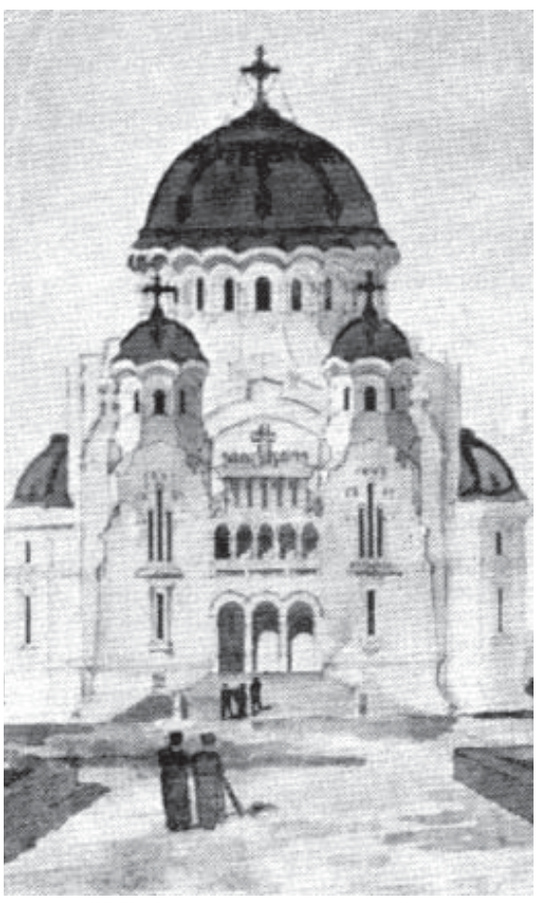

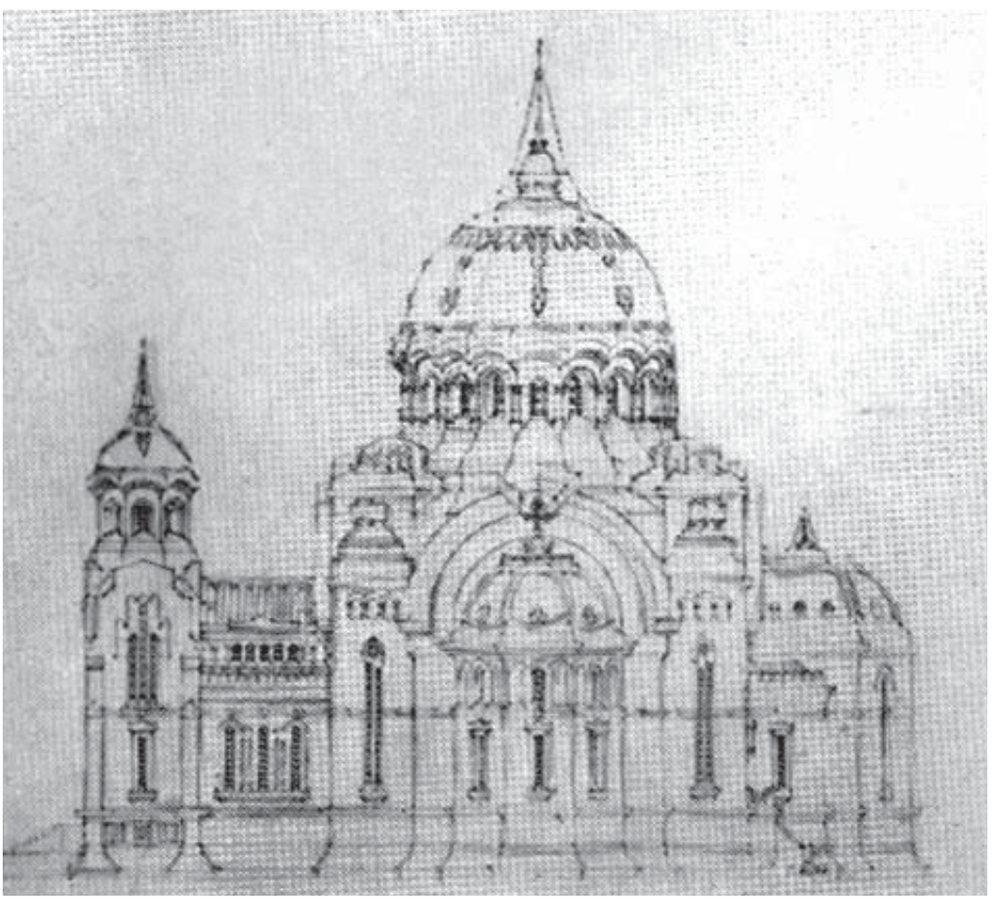
Proiect Catedrală Arhitect I.D. Trajanescu

Proiect Catedrală Arhitect T.T. Socolescu

Proiect Catedrală Arhitect Constantin Cănănău

anii ‘80

Demolări în cartierul Uranus

foto: Andrei Bîrsan

STALOWA WOLA
Ł34

Marian Ilie
plăpumier-saltelar

De Cosmin Andrei
foto: Cosmin Andrei, Alexandru Roșu

Andrei Cosmin
zilele.blogspot.com

Alexandru Roșu
www.alexandrurosu.ro

Era o zi caldă de vară, mergeam alene pe străduțele dintre bulevardele aglomerate si zgomotoase ce se varsă către Unirii. Ziua ne era ca și împlinită, tocmai plecasem dintr-un atelier unde fusesem foarte bine primiți de un tânăr ce avea o meserie tare interesantă și de care ne-a vorbit cu mult entuziasm dar ne-a mai apărut in față un atelier și despre acesta vă voi scrie câte ceva astazi.

Trebuie, din capul locului, să vă spun că noi nu am plecat la drum cu gândul de a realiza interviuri (la care, sincer să fiu, nici nu ne-am fi priceput), ci doar cu intenția de-a face câteva poze si de-a schimba o vorbă-două; ceea ce scriu eu aici nu are cine știe ce bază, sunt doar niște amintiri și câteva notițe pierdute printr-un carnețel vechi.

Ne întoarcem la ziua noastră însorită – pe strada Bariției, am găsit o vitrină colorată deasupra căreia puteai citi “PLAPUMARIE”, am intrat și-am dat mâna cu domnul Marian Ilie, de meserie plăpumier-saltelar, calificat deci în fabricarea plăpumilor și saltelelor, cu cele din urma însă n-a prea mai avut a face în ultimii ani cum, de fapt, nici fabricarea nu-i mai ocupă mare parte din timp; ne spunea că practic, el a ajuns să repare și să recondiționeze plăpumi vechi (le schimba umplutura, le reface cusaturile etc).

Calificarea in meseria sa a presupus 2 ani de școală și câțiva de ucenicie, sunt câteva lucruri de finețe, nu se văd și ai fi tentat să crezi că-i o meserie ușoară dar nu-i chiar așa ba are și unele riscuri – în timpul umplerii, plăpumierul poate inhala fibre microscopice și rezultatul e simplu: din meseria asta, ești un om fericit dacă nu te alegi cu probleme la plămâni.

Prea mult nu am stat de vorbă cu domnul Ilie, am aflat printre altele că în spațiul respectiv a fost o plăpumărie incă din perioada interbelică și că dânsul a preluat-o de vreo douăzeci de ani doar. Am plecat și-am lăsat in urma vitrina colorată si tocăria prăfuită peste care tot trec anii orașului ăsta.

Despre tânărul de care vă vorbeam la început poate vă voi scrie câteva randuri peste ceva vreme; acum doar vă spun că și el lucrează cu ace.

PLAPUMĂ
MĂTASE
160 lei

Un bucureștean de adopție

De Silvia Colfescu, foto: Nick Costandache

Cum ar putea cineva să lase atâtea urme durabile pe chipul Bucureștilor fără să fie considerat un adevărat fiu al orașului, chiar dacă s-a născut în Moldova?

MICHELANGELO
PERICLE
MOLIERE

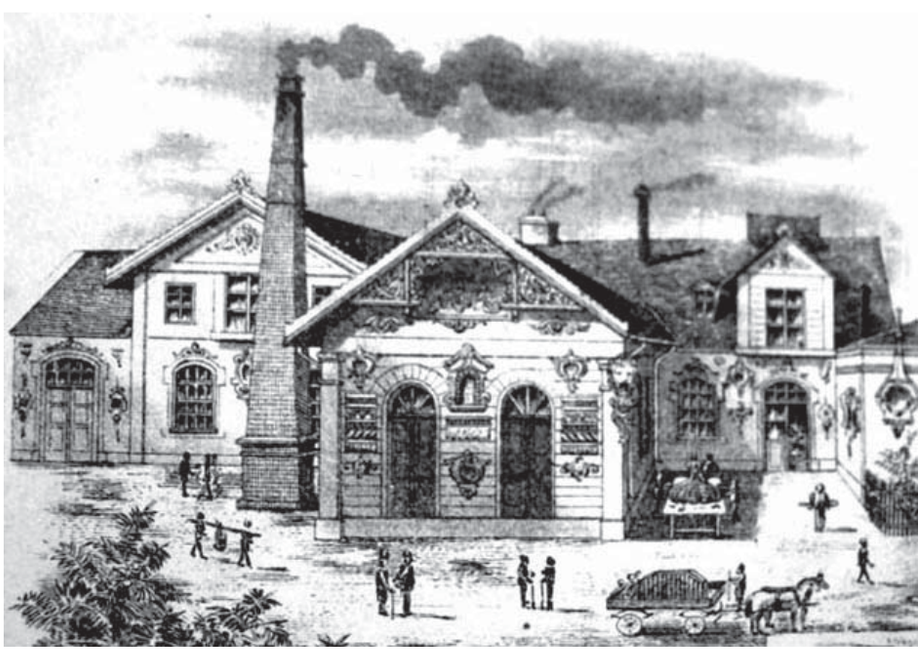

Silvia Colfescu
silviacolfescu.
blogspot.com

Cum poate acelaşi om să fie într-atâta uitat încât, într-un oraş în care munca mâinilor lui împodobeşte monumente de seamă ale urbei, să nu-şi aducă aminte aproape nimeni de numele lui? Paradoxal destin al lui Alexandru Dimitriu, personalitate marcantă a lumii industriaşilor români interbelici, autor al unora dintre cele mai complicate acoperişuri monumentale din Capitală. Născut în 1871, „absolvent lauriat" al Şcolii de Arte şi Meserii din Iaşi, acest om de o hărnicie şi o ingeniozitate ieşite din comun a bătut întreaga Europă în căutarea perfecţiunii în meseria sa.

Mult mai târziu

Mult mai târziu, când numele lui era deja cunoscut în Bucureşti, când comenzile curgeau şi când pe strada General Dona (fostă Numa Pompiliu) No 26, era cunoscută Fabrica de Produse Metalice Specialitate: Ornamentaţii Arhitectonice pentru Acoperişe, al cărei proprietar era, Alexandru Dimitriu şi-a comandat o hârtie cu antet extrem de revelator, un adevărat CV.

Sub numele lui, înscris în capul paginii, figurează lista instituţiilor cărora le datora pregătirea: nu era numai „vechi absolvent al Şcolii de Arte şi Meserii Iaşi", ci şi „al Institutului de Electroplastie Berlin", şi ucenicise într-un şir impresionant de ateliere artizanale din Viena, Köln, Berlin, Paris, Marsilia etc., specializate în prelucrarea artistică şi industrială a metalelor.

După o specializare atât de complexă, desigur că singurul oraş românesc suficient de mare ca să-i cuprindă talentul era Bucureşti. Iar oferta pe care o făcea locuitorilor oraşului era pe măsura civilizaţiei deprinse în Europa.Şi, într-adevăr, oraşul a ştiut să-i întrebuinţeze ştiinţa şi îndemânarea, şi l-a răsplătit pentru ele. Una dintre recompensele cele mai dragi industriaşului a fost medalia de aur obţinută la Expoziţia Generală din 1906.

Aceeaşi hârtie cu antet

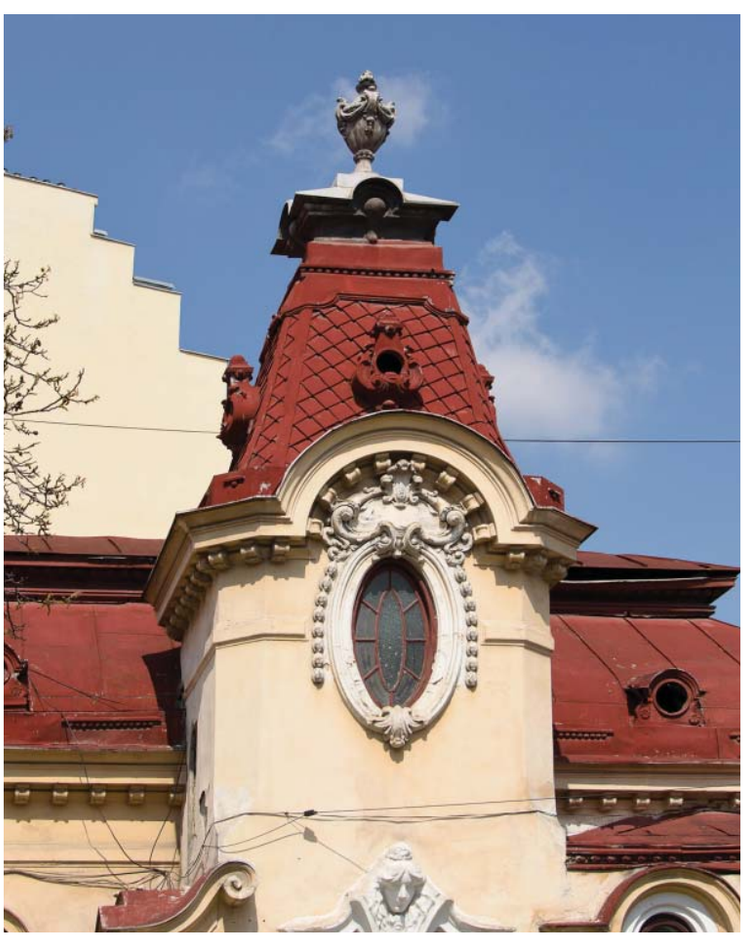
Aceeaşi hârtie cu antet informează clienţii că, printre lucrările executate de întreprinderea Alexandru Dimitriu, se află palate oficiale bucureştene, case particulare, biserici, uzine şi fabrici. Unele dintre ele, ca Ateneul, Biblioteca naţională (fosta Bursă), Palatul Patriarhal (fosta Cameră a Deputaţilor), casa Lipatti, casa Petraşcu, casa Dumitrescu, au păstrat până astăzi acoperişurile făurite de Dimitriu.

În alte cazuri, deşi clădirile au dăinuit, şi-

PARTIDUL SOCIALIST ROMÂN

au pierdut podoabele. În această situaţie sunt, de pildă, casa Oprea Soare, casa Geblescu sau Fundaţia Carol I – Biblioteca Universitară, al cărei acoperiş, deşi restaurat după incendiu, ar putea fi cu greu considerat operă a lui Alexandru Dimitriu.
Iar din alte construcţii – Palatul Artelor, Palatul Sturdza, Palatul Funcţionarilor Publici – nu a mai rămas decât amintirea.

O casă cu un aer aparte

O casă cu un aer aparte se păstrează până în zilele noastre pe strada Episcopul Radu, fostă Birjarilor, la nr. 29. Este casa în care a locuit Alexandru Dimitriu. Remanierea unei case de la sfârşitul secolului XIX, săvârşită de însuşi proprietarul, în 1932, a avut ca rezultat o clădire pitorească, încadrabilă (cu bunăvoinţă) în stilul neoromânesc, a cărei volumetrie originală se remarcă în peisajul înconjurător. Un cavaler de metal, înalt de vreo 3 metri, păzeşte solemn acoperişul casei, ridicând ameninţător un ciocan, cu siguranţă simbol al artei ornamentelor de metal. Statuia Sfântului Dumitru în armură, executată de Dimitriu, care împodobea până de curând acoperişul clădirii Primăriei sectorului 1 („de Verde”), este geamăna cavalerului de pe acoperişul propriei case.
Casa este acum locuită de membri ai etniei care predomină în cartier, oameni cumsecade, dar fără nici o legătură cu descendenţa lui Alexandru Dimitriu.

Între altele

Între altele, un panou afişat pe balconul din mijlocul faţadei anunţă că aici se află sediul Partidului Socialist Român, involuntar omagiu adus industriaşului care s-a preocupat în timpul vieţii de binele oamenilor mărunţi. Într-adevăr, el a organizat în atelierele lui o şcoală pentru meseriaşi, ajutându-i să-şi deschidă la rândul lor ateliere. Bine inserat în societatea bucureşteană (la un moment dat era secretar al Camerei de Comerţ), Dimitriu a fost cel care a pus bazele învăţământului seral pentru meseriaşi, cursurile fiind susţinute de membri de frunte ai breslelor constructorilor, între care inginerul Leonida, arhitectul Ştefan Burcuş (autorul clădirii Bursei), arhitectul Petre Antonescu (căruia i se datorează clădirea Primăriei Bucureştilor, casa lui N. Malaxa din Aleea Alexandru, casa Oprea Soare, Institutul de Istorie N. Iorga din Bd. Aviatorilor etc).

Statuia Sfântului Dumitru în armură, străjuiește casa în care a locuit Alexandru Dimitriu, str. Episcopul Radu nr. 29

Naşterea unei legende urbane

Ştiu casa demult şi mă duc din când în când să-i dau bineţe cavalerului de tinichea. În urmă cu câţiva ani, împinsă de curiozitate, am intrat în curte.
Nu e deloc spectaculoasă, aş zice chiar că e o curte proletară – şi poate că aşa se şi cuvine să fie curtea Partidului Socialist Român.
Pe treptele de la intrare, între cei doi stâlpi de ciment cu formă vagă, şedea o fetişcană de vreo 17 ani, frumoasă şi brunetă. Am întrebat-o, cu ascunsă maliţie, dacă ştie de când e statuia de metal de pe acoperiş.
-Demuuuult, mi-a răspuns ea, cu un aer misterios.
-Dar de când? am insistat.
-De prin 1970, m-a informat, cu aerul cuiva de 17 ani, care vorbeşte despre istoria antică. Apoi, evaluându-mi pofta de mister din priviri, mi-a şoptit: În statuia aia e un om. L-au omorât şi l-au băgat acolo, şi stă pe acoperiş de-atunci…

Pe liniştita stradă Alecsandri

Pe liniştita stradă Alecsandri se păstrează însă frumoasa casă pe care Alexandru Dimitriu a construit-o ca zestre pentru fiica lui. O parte din ea e încă proprietatea nepotului industriaşului, distinsul doctor Sava Dumitrescu.
Construită de arhitectul State Baloşin, în stilul neoromânesc pe care l-a adus la o expresie personală, uşor de recunoscut, casa e încă împodobită cu acoperişul executat în fabrica Dimitriu, cu ciocârlanii ornamentali vizibili de departe.
Alexandru Dimitriu s-a stins la 84 de ani, în 1955. A avut timp suficient să asiste la fenomenele care au însoţit venirea la putere a clasei pentru binele căreia s-a zbătut atât de mult. Poate că le-a apreciat pozitiv. Sau poate că nu.

Spre neuitare

Spre neuitare, iată mai jos o listă cu cele mai importante lucrări în metal din Bucureşti, din alte oraşe şi din alte ţări, executate în fabrica şi sub conducerea lui Alexandru Dimitriu: Bucureşti: Palatul Grigore M. Sturdza, apoi MAE, 1899-1902, arh. J. Reinecke; Palatul Funcţionarilor Publici 1902, bombardat 1944 - arh. N. Michăescu, Al. Clavel; Turlele bisericii Sf. Silvestru 1903, arh. P. Petricu; Turlele bisericii Sf. Nicolae Vlădica din Prund 1904, arh. E. Leboeuf; Palatul Artelor, Expo 1906, arh. V. Stephănescu şi E. Doneaud; Palatul Camerei Deputaţilor 1907-1908, arh. Dim. Maimarolu; Palatul Cercului Ofiţerilor 1922-24 - interioare şi exterioare-,

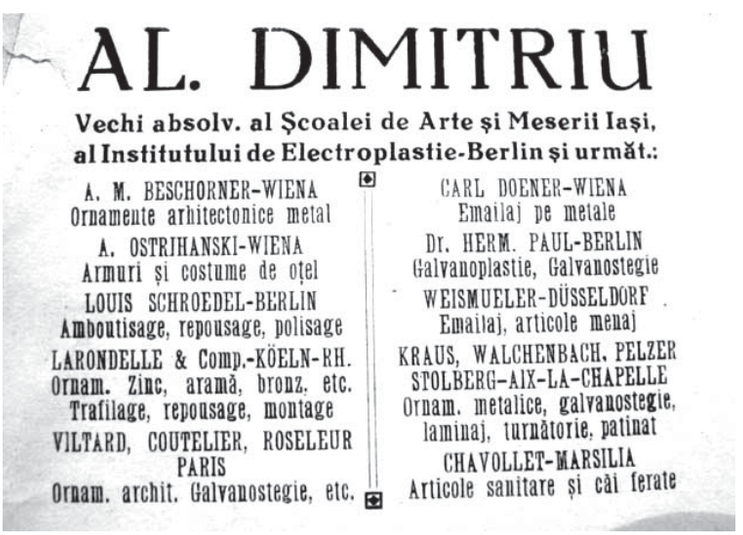

Str. Alecsandri

arh. D. Maimarolu; Casa arh. Dim. Maimarolu, fostă casa Şt. Sihleanu, Str. Mitropolit A. Şaguna - după 1899-1900; Palatul Fundaţiei Universitare Regele Carol I, 1894, 1914, arh. P. Gottereau; Palatul Camerei de Comerţ şi Industrie/Bursa, apoi BCS, arh. Şt. Burcuş, str. Doamnei colţ cu I. Ghica; Ateneul Român, faza II 1912-15 - recepţia lucrării arhitecţii Gr. Cerkez, Şt. Burcuş, P. Dumitrescu; Palatul Primăriei IV de Verde din bd. Banu Manta 1929, arh. N. Georgescu, G. Cristinel şi Pascal Georgescu - cavalerul a fost montat ulterior; Gara de Nord - după 1900; Casa At. Lipatti – 1906, arh. P. Antonescu; Casa Deşliu; Casa Geblescu; Casa ing. D. Matac (Matak); Casa Cesianu; Casa proprie, str. Episcopul Radu 29, 1933; Iaşi: Spitalul Sf. Spiridon - instalaţiile de băi, 1896; Băile Turco-romane, după 1896; Poarta monumentală a Cimitirului Evreiesc 1897; Castelul Sturdza-Miclăuşeni 1898 - lucrări de transformare în stil neogotic; Palatul Administrativ, azi Palatul Culturii; Abatorul Comunal; Cluj-Napoca: Catedrala ortodoxă; Galaţi, Sulina, Turnu-Măgurele – catedrale; Sibiu: Mitropolia;

CFR: Gările liniei Iaşi-Dorohoi; Craiova: Banca Olteniei, arh. C. Iotzu; Administraţia Financiară 1912-13, arh. C. Iotzu; Germania: Düsseldorf - Sala Gării; Reichenberg – Rathaus; Serbia: Abazia, azi Opatija - Hotelul Stefanie; Fiume, azi Rijeka - Teatrul şi Foişorul de Foc.

Bursa, acoperiș, fațada dinspre Doamnei

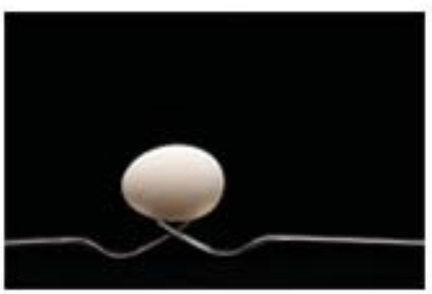
Palatul Patriarhal

Scoala de fotografie

rgb photography

Cursul de Fotografie

Cursul de Fotografie
pentru Avansati

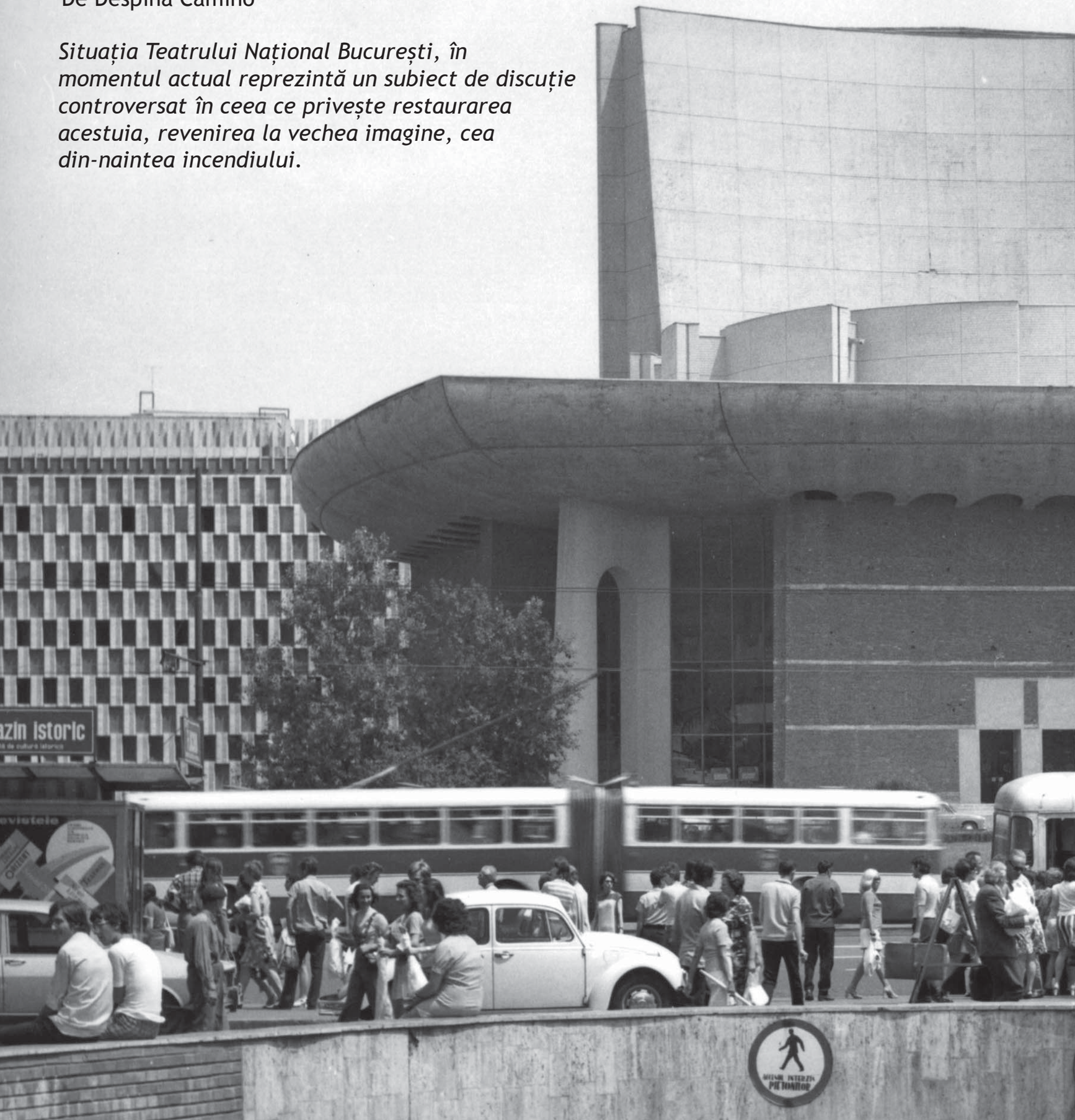
Cursul Practic de
Creativitate in Fotografie

www.rgbphotography.ro

Teatrul Național

De Despina Camino

Situația Teatrului Național București, în momentul actual reprezintă un subiect de discuție controversat în ceea ce privește restaurarea acestuia, revenirea la vechea imagine, cea din-naintea incendiului.

Arhiva Muzeul Municipiului București

Despina Camino

Universitatea de Arhitectură și Urbanism "Ion Mincu", București, Facultatea de Urbanism, Master Proiectare Urbană

despinacamino.blogspot.com/

Cu nostalgie față de trecerea anilor, vom arunca o privire asupra suitei de „metamorfoze" la nivel de obiect de arhitectură suferite de Teatrul Național București (TNB) și asupra „metamorfozelor" spațiului urban de-a lungul schimbărilor de amplasament a acestuia și a evoluției țesutului urban (de la începutul secolului 19 cand actualul amplasament era ocupat de moșiile unor familii de boieri și negustori iar Calea Victoriei era un monden bulevard de promenadă până în zilele noastre).

În rândurile ce urmează voi prezenta situația inițială a proiectului TNB, realizat de arhitectul Horia Maicu și modificările suferite de acesta în timp în urma extinderilor ulterioare și a degradării fizice datorate incendiului din noaptea dintre 16 și 17 august 1978 ce a generat renovarea și extinderea teatrului și modificarea completă a imaginii sale sub „îndemnul" lui Nicolae Ceaușescu.

Situare

Locul de astăzi al Teatrului Național era încă de la sfârșitul secolului al XVIII-lea proprietatea celebrei familii de negustori Hagi Moscu, casa acestuia, construită în 1810 a fost singura casă boierească din zonă care a supraviețuit până în anul 1912, din 1882 și până în1912 adăpostind Primăria Bucureștilor, demolată pentru a face loc noului Palat Comunal ce s-a dorit a fi construit aici, terenul rămânând însă timp de 50 de ani viran.

Prima clădire TNB (Teatrul cel Mare) se afla lângă Palatul Telefoanelor, a fost inaugurată în 1852 și distrusă în urma bombardamentelor din 1944 urmând ca în locul ei să se construiasca actualul Hotel Novotel iar teatrul să-și schimbe amplasamentul începând din anii '60, în locul în care se află și în zilele noastre - Piața Universității (fostă Nicolae Bălcescu).

Date generale

Pentru zona Pieței Nicolae Bălcescu (actualmente Piața Universității) s-a dorit realizarea atât a unei dominante de înălțime cât și a uneia de masă. Din punct de vedere urbanistic, obiectul de arhitectură se dorea să fie situat pe o amplă platformă, bogat plantată și amenajată cu bazine, fântâni și statui; sub această platformă să existe un parcaj subteran și o serie de dotări comerciale; de asemenea, a fost studiată la intersecția Bd. N. Bălcescu cu Bd. 6 Martie, o trecere denivelată pentru pietoni.

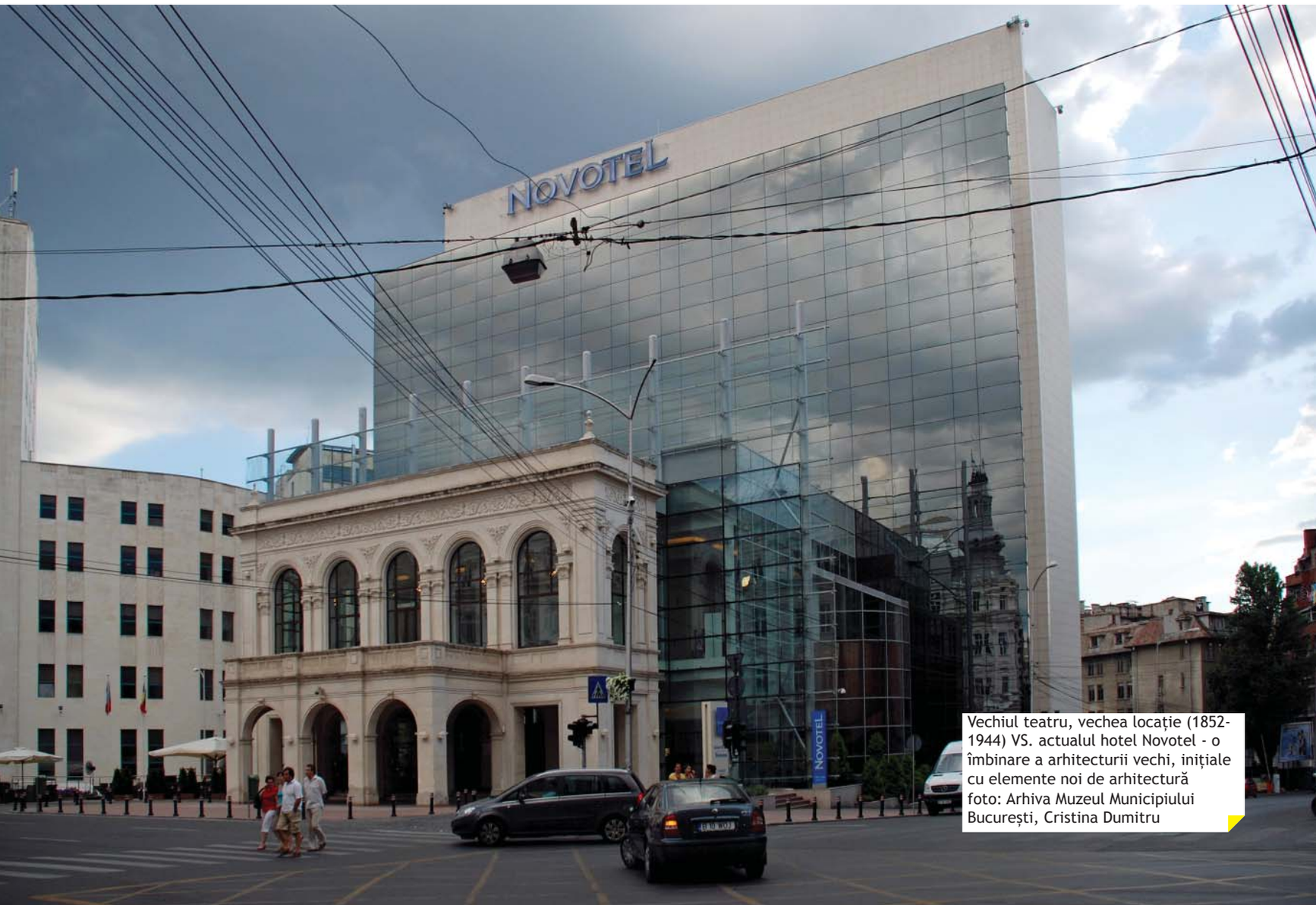
Teatrul Național a fost construit pe terenul central dorit, situat lângă Piața Universității, ce nu a presupus nici o schimbare de proprietate având în vedere și faptul că România se afla sub regimul comunist în momentul proiectării și construcției acestuia.

Anii '60 –"Pălăria lui Caragiale"

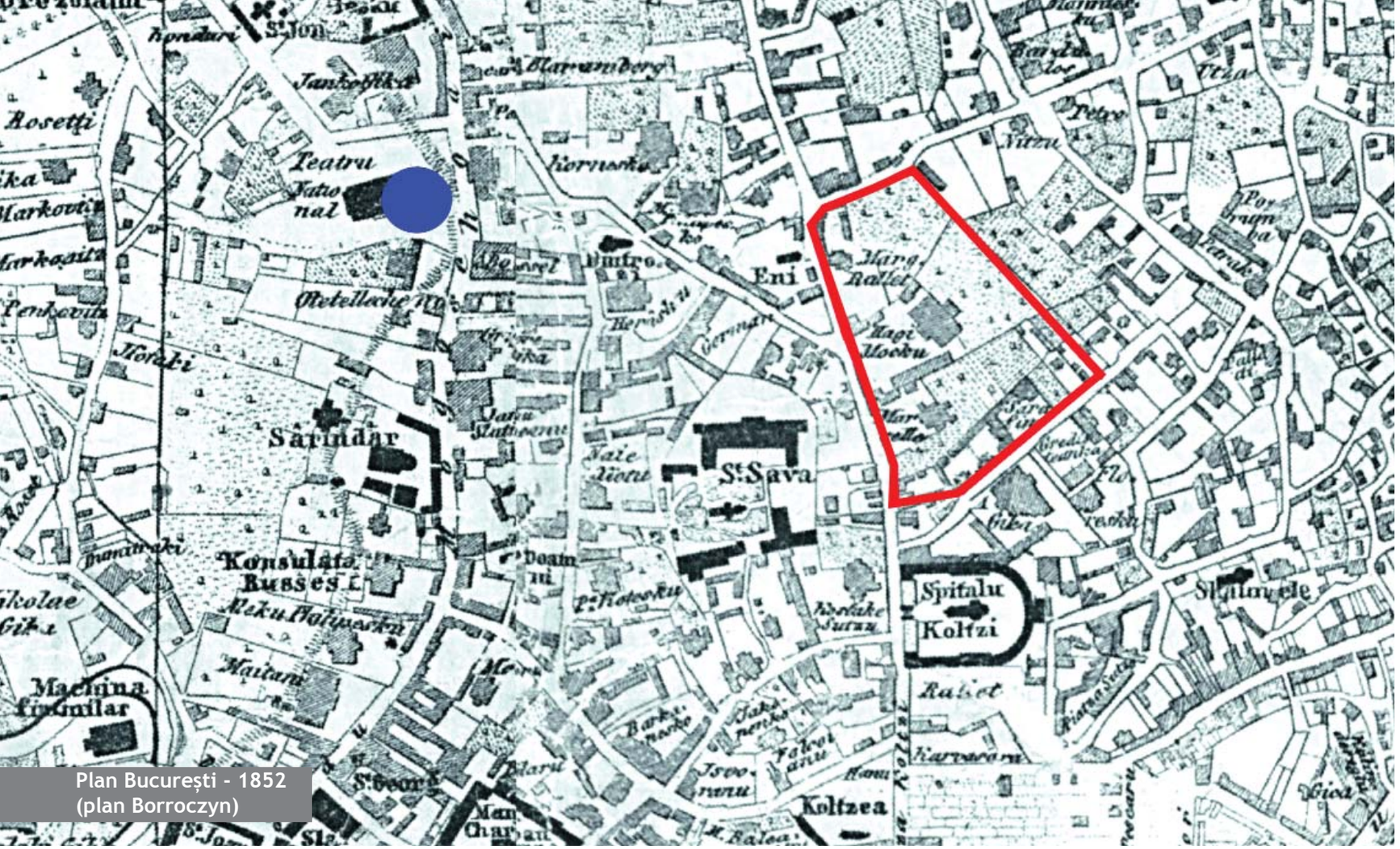
Teatrul Național a fost proiectat și realizat între anii 1963 și 1977 de un colectiv de la IP Proiect București, condus de prof. arh. Horia Maicu, la acea vreme arhitect șef al orașului, de structură ocupându-se inginerul Alexandru Cișmigiu.

În timp, teatrul a suferit câteva extinderi – în urma unui incendiu Sala Mare a fost refăcută și extinsă sub îndrumarea lui Cezar Lăzărescu, fiind inaugurate pe rând Sala Mare, Sala Studio și Sala Atelier, planul clădirii TNB având atunci formă de L. Ea găzduia pe lângă cele 3 săli de spectacole, cabine, birouri, săli

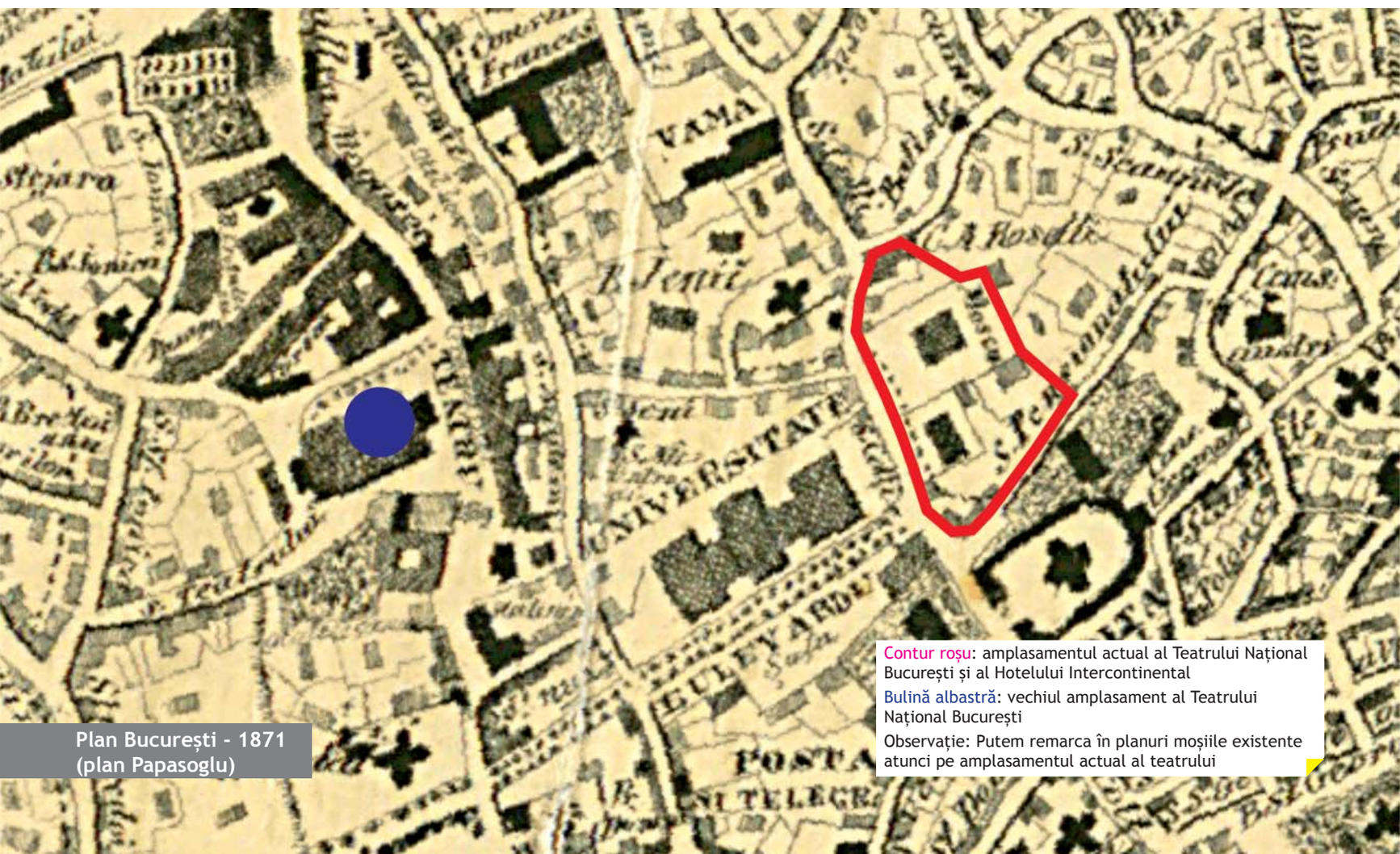

Vechiul teatru, vechea locație (1852-1944) VS. actualul hotel Novotel - o îmbinare a arhitecturii vechi, inițiale cu elemente noi de arhitectură
foto: Arhiva Muzeul Municipiului București, Cristina Dumitru

Plan București - 1852
(plan Borroczyn)

Plan București - 1871
(plan Papasoglu)

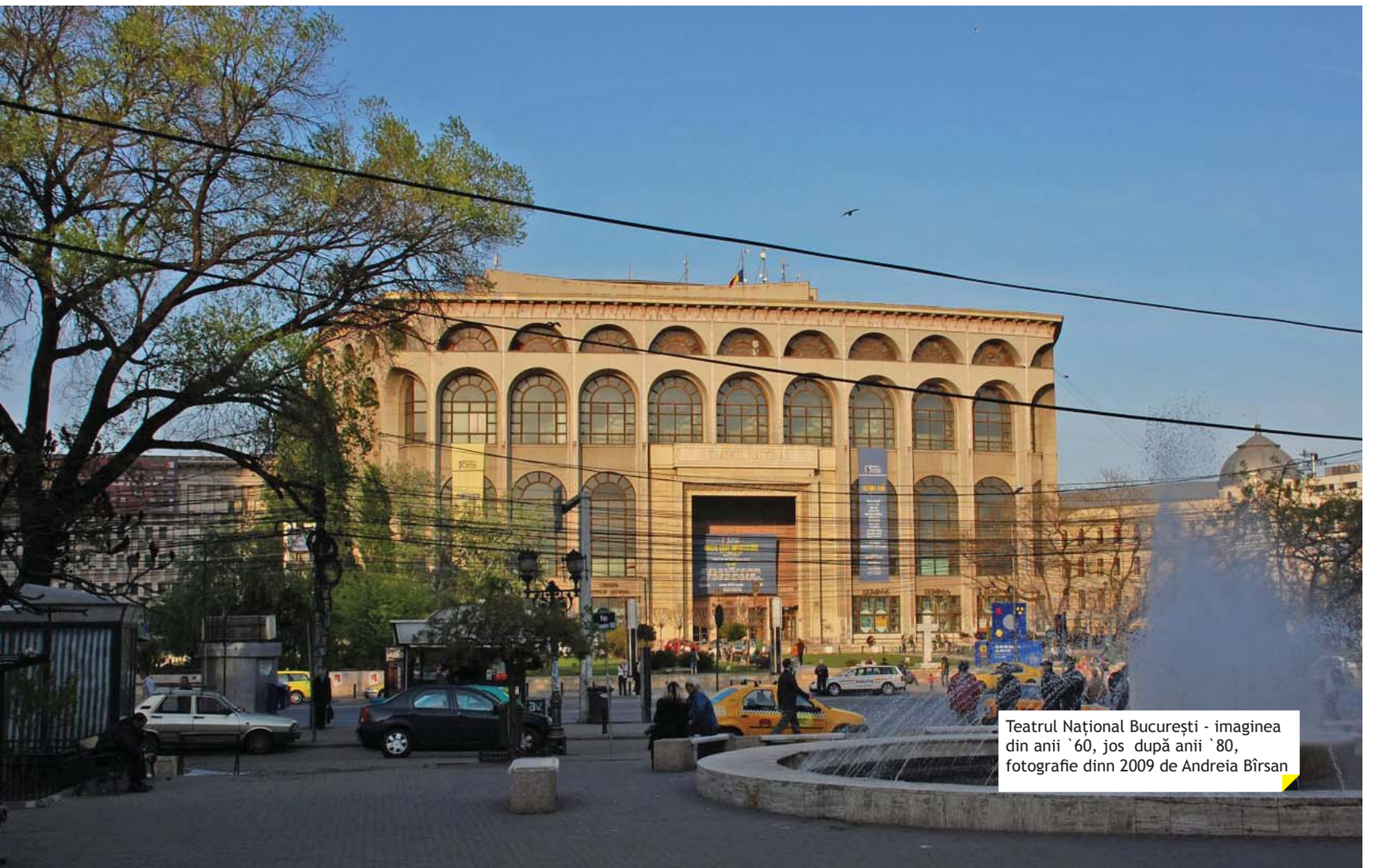
Contur roșu: amplasamentul actual al Teatrului Național București și al Hotelului Intercontinental

Bulină albastră: vechiul amplasament al Teatrului Național București

Observație: Putem remarca în planuri moșiile existente atunci pe amplasamentul actual al teatrului

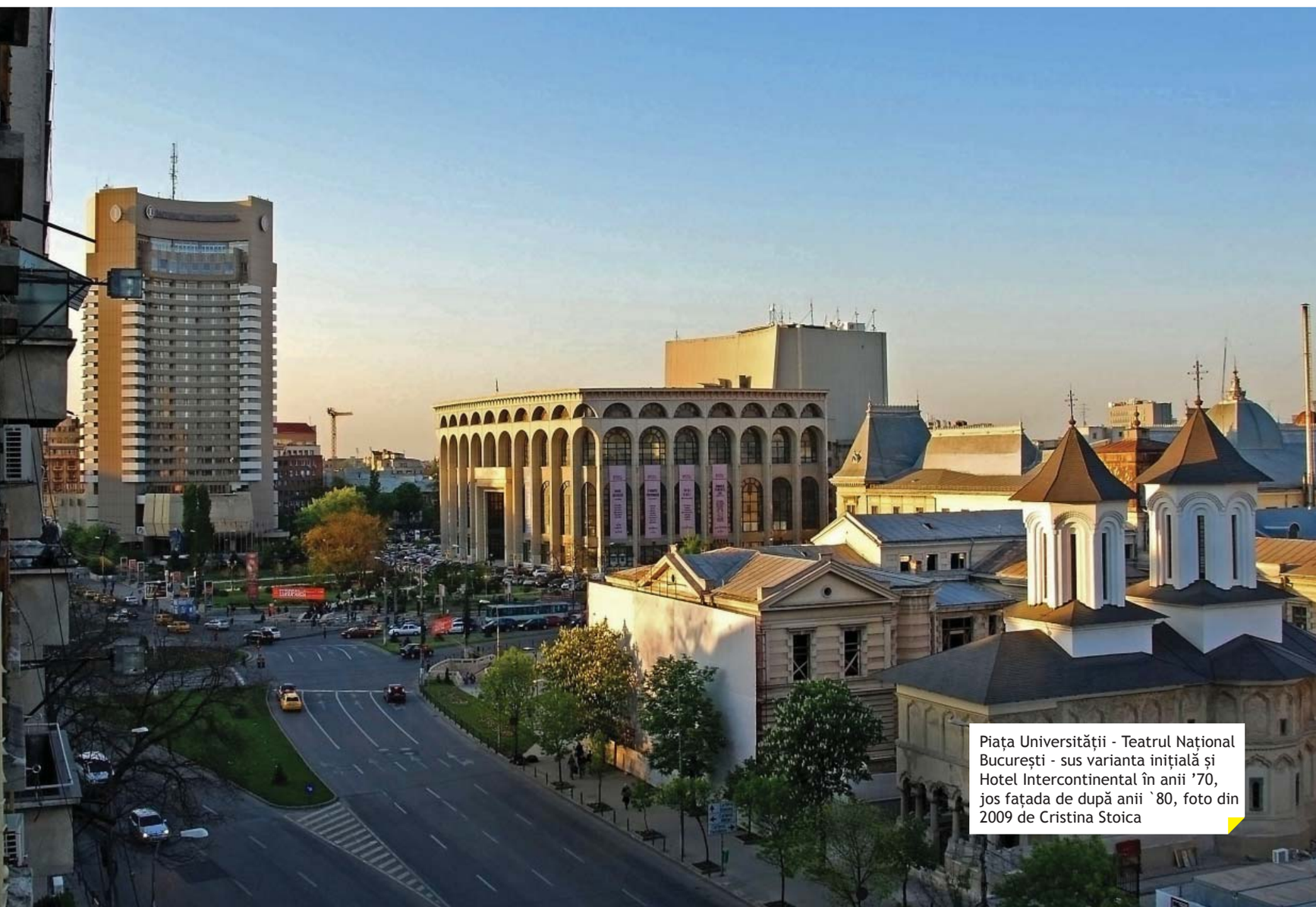

PRIMARIA
Str. Regala
Str. Bibescu Vodă
Str. Eugen Stătescu
Str. Academiei
Str. Franceză
Str. Doamnei
Str. Episcopiei
Str. Nicolae Iorga
Str. Ion Ghica
Str. Poștei
Str. Lipscani
Str. Smârdan
Str. Gabroveni
Str. Șelari
Str. Șelari
Str. Șelari

Teatrul Național București - imaginea din anii `60, jos după anii `80, fotografie dinn 2009 de Andreia Bîrsan

Piața Universității - Teatrul Național București - sus varianta inițială și Hotel Intercontinental în anii ’70, jos fațada de după anii `80, foto din 2009 de Cristina Stoica

de recepție, precum și un muzeu dedicat teatrului românesc. În acea perioadă Teatrul Național București era considerat drept o realizare unicat a momentului.

Volumul sculptural cu o copertină în consolă, turnul scenei, instalațiile de suport pentru manevrarea decorurilor au fost considerate spectaculoase în acea perioadă. Corpul în care se aflau anexele teatrului era îmbrăcat în travertin de Borsec, întreaga fațadă fiind ritmată de un joc plăcut al plinurilor și golurilor.

Imaginea sa amintește de pălăriile personajelor lui Caragiale (având deci o simbolistică specifică dramaturgiei române) și, având totodată o parte din stilul catedralei Notre Dame du Haut de la Ronchamp, a celebrului arhitect Le Corbusier (dupa cum o aseamănă numeroși specialiști), o operă într-adevăr originală și modernă pentru acea vreme.

Proiectul lui Horia Maicu care includea o frescă pe 3 fațade ale teatrului, nu a mai fost niciodată terminat, lăsând corpul teatrului în zidarie de cărămidă aparentă.

Anul 1980 – o nouă fațadă

Incendiul din noaptea dintre 16 și 17 august 1978 a dus la distrugerea totală a Sălii Mari ceea ce a determinat necesitatea revizuirii întregii construcții.

Între anii 1982 și 1984, prof. Arh. Cezar Lăzărescu (căruia îi este atribuit proiectul de refacere și extindere și nu autorilor grupului inițial, condus de Marcu), i-a fost încredințat proiectul de refacere a volumetriei și de reconfigurare a intrarii Teatrului Național, așadar renovarea teatrului. În urma acestui proiect fațadele TNB au fost modificate total, printr-o suprapunere de arce pe verticală- elemente clasicizante (stilul arhitectural de bază al regimurilor totalitare), s-a mărit capacitatea sălii, de la 900 la 1.300 de locuri, în locul garderobei de la subsol s-a construit Sala Amfiteatru

Afișe câștigătoare ale concursului Street Sketch cu privire la Piața Universității și arhitectura Teatrului Național București. În stânga afișul câștigător, stud. Arh. Iuliana Amza; în dreapta afișul declarat ca fiind cel mai simpatic, stud. Arh. Radu Florea)

(numită astăzi „Sala Liviu Rebreanu”) și a intrării oficiale; de asemenea corpul Sălii Mari a fost supraetajat prin adăugarea unor etaje de expoziție (etajele 3 și 4 care actualmente găzduiesc Galeriile Artexpo, Centrul Național al Dansului, Foaierul Tapiseriilor etc)- așadar astăzi clădirea teatrului adăpostește mai multe funcțiuni complementare artei teatrale. Inginerul care a susținut că noua clădire este stabilă a fost tot Alexandru Cișmigiu- inginerul implicat și în faza inițială a proiectului TNB.

Decizia de modificare a TNB a fost determinată mai ales de cererea lui Nicolae Ceaușescu căruia îi displăcea complet „pălăria lui Caragiale”, vechea imagine a teatrului. Decizia este pusă și pe seama anulării imaginii avangardiste din centrul capitalei, fie pe seama pretenților de plată a unei filiere franceze datorită similarității fațadei cu opera lui Le Corbusier (Catedrala Notre Dame du Haut de la Ronchamp).

Situația actuală și eventuale proiecte de viitor

1. Un concurs de idei

Multă vreme ideea reintervenției la nivelul fațadei Teatrului Național București (reabilitarea sa) a fost controversată, marea majoritate a arhitecților influenți și de renume dorind o revenire la imaginea TNB din anii ’60, însă eventualele costuri ținând decizia sub semnul întrebării.

Universitatea de Arhitectură și Urbanism “Ion Mincu” (UAUIM) împreună cu o cunoscută revistă de specialitate, au pus la cale un concurs prin anul 2009 prin care studenții înscriși și-au luat plansete, șevalete și ustensilele de desenat și s-au așezat în diverse spații publice și au realizat fiecare câte un afiș reprezentativ cu privire la cum văd ei spațiul respectiv și la posibile idei de remodelare a sa. Printre temele concursului s-au numărat și Piața Universității (zona Intercontinental și TNB) și Piața Unirii (Magazinul UNIREA și scuarul verde din mijlocul pieței).

În privința afișelor cu Piața Universității, fiecare dintre ele a fost care mai de care mai interesant, amuzant, generator de brainstorminguri.

Afișul câștigător era asemenea unei cărți de joc cu imaginea TNB-ului asemenea unui popă sau a unui juvete- în oglindă. Sus era imaginea veche a teatrului- “pălăria lui Caragiale” iar jos, in oglindă era imaginea sa actuală, de după anii `80. Cartea de joc nu este o treflă ci un trifoi cu patru foi (semnul norocului) iar valoarea ei este pusă sub semnul întrebării. Poate oare TNB-ul să devină “asul din mânecă” sau jokerul Bucureștiului? Brainstorming…

Afișului desemnat ca fiind cel mai simpatic nu-i lipsește ideea strălucită. Prezentarea este ceva mai ironică, ca de comics. TNB-ul de altădată zace închis sub gratiile arcelor teatrului dorit de Ceaușescu, teatrul actual. Intrarea sa principală pare o gură deschisă care zbiară după ajutor. De sus, fratele mai mare- Intercontinentalul îl privește cu mâna-n șold.

2. Cum va arăta TNB-ul după ce schelele vor fi date jos?

În martie 2011 au început lucrările de renovare a Teatrului Național București.

În pas alergător acesta a fost acoperit de pânze protectoare, de reclame și amplasate schele.

Proiectul a început prin demolarea a tot ceea ce era pe acoperiș (da, răsuflu nostalgică cu gândul la serile de vară petrecute pe terasa La Motoare de pe terasa acestuia) și a clopotului de beton numit și „bomboniera”.

Fațada comunistă a teatrului cântărea circa 1200 de tone. După demolarea a tot ceea ce era pe acoperiș s-a continuat tocmai cu înlăturarea acesteia. Se preconizează ca în anul 2013 TNB-ul să fie gata. Noua sa fațadă va fi o abstractizare a fațadei de până în anii `80, cea în stilul pălăriilor eroilor lui Caragiale.

“Va fi singurul teatru din lume cu șase săli de spectacol. Va fi o casă deschisă. Cine are bilete, merge la teatru, cine nu, merge la cafenea, la expoziţii”, a spus arhitectul Romeo Belea, cel care se ocupă de proiectul Teatrului Național. De altfel, construcția ce acum aparține Teatrului Național de Operetă va reveni acestuia. Sala Amfiteatru va fi desființată, în fața teatrului va exista un spațiu amplu de promenadă iar pe acoperiș va exista un amfiteatru și va reveni și Lăptăria lui Enache. Sala Mare va avea trei rânduri de loji iar capacitatea sălilor teatrului va fi următoarea:
Sala Mare – 900 de locuri
- Sala Studio – 598 de locuri
- Sala Atelier – 300 de locuri
- Sala Scenă – 250 de locuri
- Sala Pictură – 250 de locuri
- Teatrul în aer liber – 300 de locuri

Controversatele statui din fața teatrului

Multă vreme scuarul din fața Teatrului Național București a fost o pajiște cu iarbă, flori, bănci și o singură statuie- statuia marelui dramaturg român I. L. Caragiale, sobru.

La finele anului 2011 au fost aduse aici multiple statui: una- un ansamblu de 16 statui reprezentând personajele operelor dramaturgului român, înconjurate de un cadru de fier și una, la distanță față de aceasta reprezentându-l pe Caragiale stând jos, mai puțin sobru ca în vechea statuie ce a domnit mulți ani în acest scuar, privindu-și personajele amuzat din exterior. Cadrul pe care se află personajele sale este ca o scenă. Cel puțin așa am înțeles eu din arta acestor statui. Statuile reprezintă opera sculptorului Ioan Bolborea.

Spre deosebire de vechea statuie, frumos realizată și finisată, noile statui intră în categoria artei contemporane, sunt brute în mod voit, nefinisate. Mulți le consideră kitsch și se arată revoltați de prezența lor acolo. Eu refuz să dau un verdict. Ce mă deranjază este tocmai acel cadru de fier care pare foarte inestetic. Conceptul nu e rău. Mă mai deranjază și faptul că ele parcă obturează fațada TNB-ului sau poate asta o fi ideea: să descopăr teatrul în spatele lor, în plan secund (?). Putem dezbate mult și bine pe această temă.

Cred totuși că atunci când teatrul va fi gata, renovat, cu o imagine nouă, mai interesantă, TNB-ul impreună cu aceste statui, în ansamblu, va face casă bună.

Concluzii

Istoria Teatrului Național București dă o specificitate aparte capitalei, cu atât mai mult cu cât acesta este amplasat în centrul său. Proiectul inițial, atât în ceea ce privește teatrul, cât și in ceea ce privește Piața Universității a pornit de la un anumit concept urbanistic- s-a dorit crearea a două dominante în compoziție, una prin înălțime (Hotel Intercontinental), a doua prin masă (TNB), cea din urmă fiind amplasată pe o platformă mai înaltă, bogată în vegetație, statuete, locuri de recreere, dispunând de o amenajare peisageră aparte, ceea ce s-a păstrat până în ziua de azi (amplasamentul având și o latură a implicațiilor sociale, fiind un veritabil loc de întâlnire și recreere din centrul capitalei și în zilele noastre).

Conceptul urbanistic coexista cu cel arhitectural. Pentru Teatrul Național, conceptul și proiectul în sine au fost inovatoare, curajoase, lipsite de constrângerile exagerate ale sistemului comunist. Teatrul atrăgea prin forma sa, prin rapoartele dintre gol și plin, fiind în ansamblu primitor. Ghinionul a dus ca incendiul să distrugă o parte din acesta, motiv și moment propice pentru a se interveni asupra sa și pentru ca vechiul teatru, operă arhitecturală de valoare, să fie sacrificat și modificat total din dorința și sub ordinul lui Nicolae Ceausescu, lipsit de orice simț arhitectural, urbanistic, estetic și să fie metamorfozat într-o clădire ștearsă, neieșita din comun, clasicista, nu la fel de primitoare, mai înalta, mai pompoasă (comparabil cel puțin cu varianta inițială), cea din zilele noastre, nimicindu-se astfel compoziția existentă, cândva gândită sub un concept solid. Revenirea la vechea arhitectură, la vechea imagine ar duce la reînvierea vechii compoziții, vechiului concept, centrul ar deveni mai primitor prin formele obiectelor sale de arhitectură, s-ar mai renunța la sobrietatea clasicistă ce se regăsește în Bucureștiul postsocialist, în concluzie ar fi o investiție pozitivă. Totodată atât orașul cât și construcțiile, obiectele sale de arhitectură trăiesc prin istoria lor, fapt de care trebuie ținut cont în orice acțiune de reciclare a fondului clădit (de aici și mentalitatea de asimilare). Istoria TNB este „o filă” din istoria Bucurestiului.

Personalitatea unui oraș ia naștere din istoria sa. Istoria creează caracterul unui oraș, specificitatea și unicitatea sa. Încă din perioada renascentista, orașul era asemănat

Foto: Dragoș Trifan, 2012

cu un organism viu care trăiește prin ansamblul spațiilor sale și are „aerul ” său propriu. Ca orice „organism viu”, este în continuă schimbare, înnoire, într-un continuu proces de regenerare atât la nivelul țesutului urban cât și la o scară mai mică, la nivel de obiecte de arhitectură, cele două tipuri de intervenție- de zonă urbană și de obiect arhitectural nu sunt două acțiuni care se exclud, ci, dimpotrivă, sunt strâns legate și se completează ca un întreg. „Ceea ce este pentru arhitectură exterior, este pentru urbanism interior.” (Lect. Drd. Arh. Liviu Ianăși). Orașul ca organism viu trăiește prin trecutul său ale cărui urme le păstrează și se îmbină armonios cu prezentul, cu noul- noile intervenții, noile țesuturi urbane, noile arhitecturi, asigurând confort și eficiență locuitorilor săi, generație de generație. Echilibrul creat de coexistența vechiului cu noul intră în procesul de acumulare, care, alături de mentalitatea acumulatoare (asigurarea unei durate de viață îndelungate construcțiilor-obiectelor de arhitectură, țesutului urban) și cea cu privire la dezvoltarea durabilă stau la baza combaterii și corectării degradărilor survenite în timp.

Orașul ca organism viu evoluează și suferă mutații în timp, mutații de care arhitectul-urbanist este și el responsabil prin procesele de reciclare (o serie întreagă de acțiuni ai căror termeni incep cu –re: renovare, reabilitare, restaurare, reînnoire urbană, regenerare urbană, revitalizare, recalificare, restructurare etc) toate având ca scop final obținerea reutilizării eficiente (a obiectului de arhitectură, a țesutului urban) și, implicit, valorificarea potențialului acestuia.

Foto: Dragoș Trifan, 2012

Haiku: Ioana Dinescu

Foto: Claudiu Neguţ - Hossu

LONDOPHONE

The Most Basa English Pub in Town

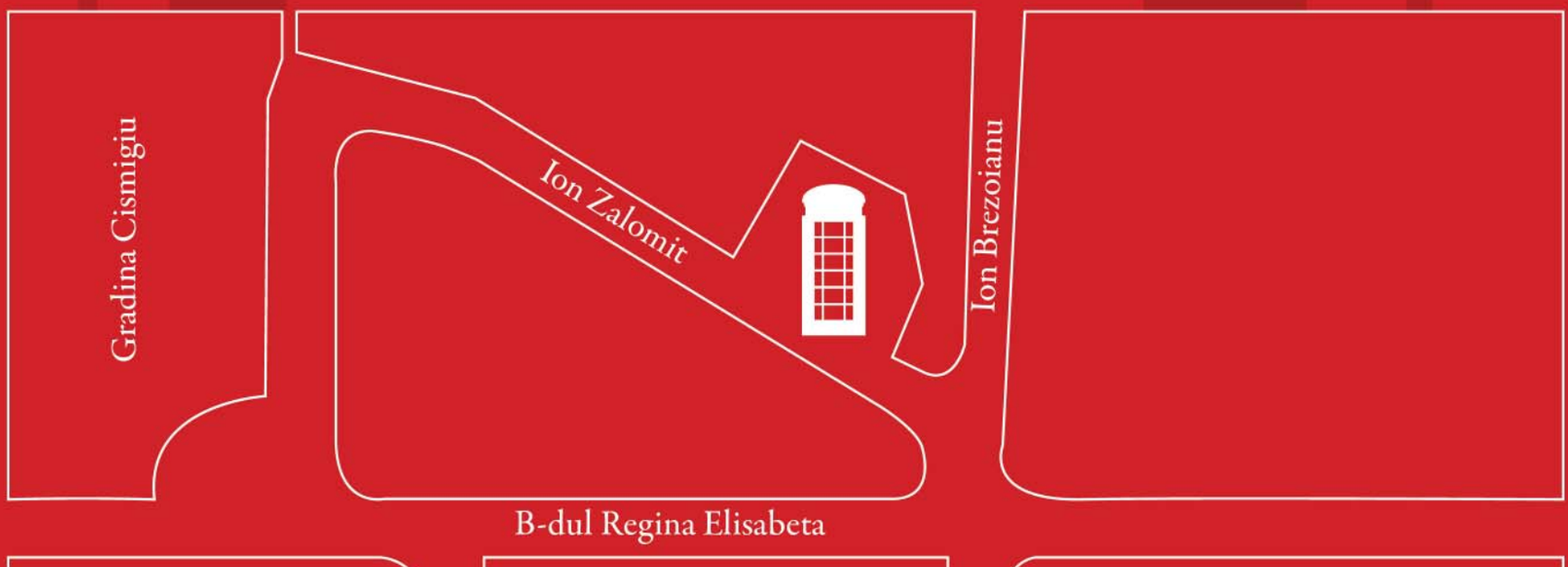
TELEPHONE! PARLOPHONE! LONDOPHONE!

Our pub is only 5 minutes away from the centre of Bucharest, near Cismigiu Park. It's a place filled with wood, beer, warm light and good music. None of this would count, if it were not for the cozy and friendly atmosphere. We can have a gig every now and then. Sometimes we host small exhibitions or other activities. It's also an ideal place for private parties. And the best thing about us: we're not expensive!

ARE YOU AN ARTIST?

Do you a have a band and you would like to play in our pub? Are you a painting artist or a photographer and you're thinking of having an exhibition over here? Or maybe you just have an idea about an activity that might just fit Londophone? Call us at 0744 629 499 or send a message at vlad@londophone.ro and tell us what's on your mind. We will definitely find a way of meeting those ideas of yours!

str. Ioan Zalomit 2 (where Queen Elizabeth meets Ion Brezoianu)
0744 629 499
www.londophone.ro

Pasajul Basarab

DE SUS, SUS DE TOT

SKYCAM.ro
AERIAL PHOTOGRAPHY

SKYCAM.ro
AERIAL PHOTOGRAPHY

SKYCAM.ro
AERIAL PHOTOGRAPHY

SKYCAM.ro

Carrefour

Cum sunt făcute panoramele

Skycam este prima companie din Romania specializata in fotografie si filmare aeriana la joasa inaltime. Aceasta companie a fost infiintata in anul 2007 de doi pasionati ai zborului telecomandat.

Fotografiile la joasa inaltime pe care le producem au un grad ridicat de claritate datorat apropierii de pamant - acestea ofera o imagine de ansamblu care pur si simplu nu este posibila de la nivelul solului.

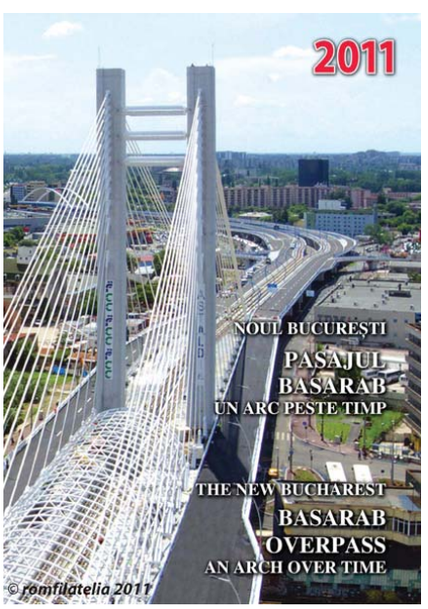
Platforma aeriana este o drona telecomandata (UAV) ce poate transporta echipamentul foto sau video iar odata ajunsa la inaltimea dorita, drona poate fi stabilizata GPS sa mentina un punct fix.

Camera foto poate fi miscata 360 grade pe ambele axe, astfel putem incadra perfect subiectul iar imaginile surprinse de camera foto sunt trimise la sol si pot fi vizualizate pe un ecran LCD de catre operatorul video si client in timp real. Materialele filmate sau fotografiate pot fi puse la dispozitia clientului pe orice suport media si, ce este cel mai important, aceste materiale sunt disponibile instant.

Fotografia aeriana are diverse aplicatii: publicitate, stiri si evenimente, imobiliare, turism, agricultura, santiere de constructii, planificari urbanistice, asigurari si multe altele.

www.skycam.ro

Frescele **Bucureștiului**

Foto: Andrei Bîrsan

Opera Română: Zoe Băicoianu, Boris Caragea

Opera Română: Ion Vlad

“Ruinurile” Bucureștiului

Foto: Cristian Ivan

Moara Assan

Arhitectura Bucureștiului

Foto: Roberto Iosupescu

Doamna Ghica Plaza

Bucureștiul Rural

Foto: Andrei Bîrsan

Str. Tămâioarei

Dragobetele *sărută fetele*

De Mirela Momanu

Foto Mirela Momanu

Mirela Momanu
www.momanu.blogspot.com

Straveche zi a îndrăgostiților, ziua Dragobetelui aduce bucurie și apropiere, zâmbete și bună dispoziție, Este o sărbătoare a dragostei, momentul în care, după lunga iarnă, natura se trezește, iar oamenii intră în rezonanță cu ea.

În acest an, Asociația "Bucureștiul meu drag" a onorat amabila invitație a Muzeului Național al Satului "Dimitrie Gusti", coordonat de doamna director general Paulina Popoiu, având sprijinul Iulianei Grumăzescu - director cercetare și a Andreei Nanciu - muzeograf, și a organizat expoziția de fotografie "Dragobetele sărută fetele". Expoziția a fost prezentată în sala "Gheorghe Focsa" din cadrul Muzeului Satului, având vernisajul în 12 februarie 2012, și continuând a fi expusă în perioada 12 februarie - 8 martie 2012.

Cele 58 de lucrări din cadrul acestei expoziții aparțin unui număr de 33 autori: Adi Tache, Adriana Lungu, Alina Corcoz, Ana Lavinia, Andreea Radu, Andrei Bîrsan, A-Popei Bogdan, Camelia Sirli, Cornel Hlupina, Cristian Munteanu Dan Moruzan, Dana Borcea, Daria Răducanu, Dragoș Decu, Eli Driu, Ema Mihalachi, Florin Simina, Gilda Comarzan, Iulia Antocica, Julia Kretsch, Laura Mihai, Lucian Olteanu, Mihai Dulu, Mihai Petre, Mihai Turturică, Mirela Fruja, Mirela Momanu, Mirela Bichigeanu, Nicol Baciu, Niculae Valeriu, Raluca Piteiu, Șerban Vornicu și Vali Onciu.

În speranța că expoziția de fotografie "Dragobetele sărută fetele" va deveni un eveniment tradițional, Asociația "Bucureștiul Meu Drag", cu sprijinul Muzeului Satului, va pregăti anul viitor cea de a doua ediție a acestei expoziții, cu noi lucrări dedicate zilei îndrăgostiților, care să dăruiască un zâmbet, o clipă de relaxare și multă bucurie în suflet.

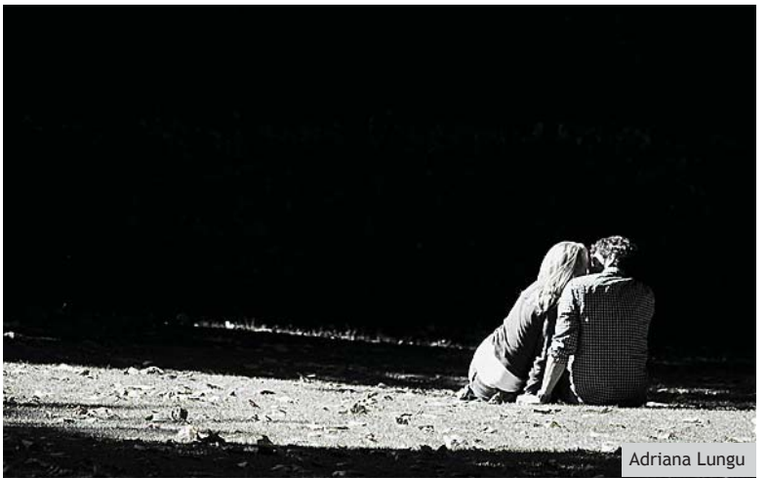

Adrian Tache

Adriana Lungu

Alina Corcoz

Ana Lavinia

Andreea Radu

Andrei Bîrsan

Bogdan A-Popei

Camelia Sirli

Cornel Hlupina

Cristian Munteanu

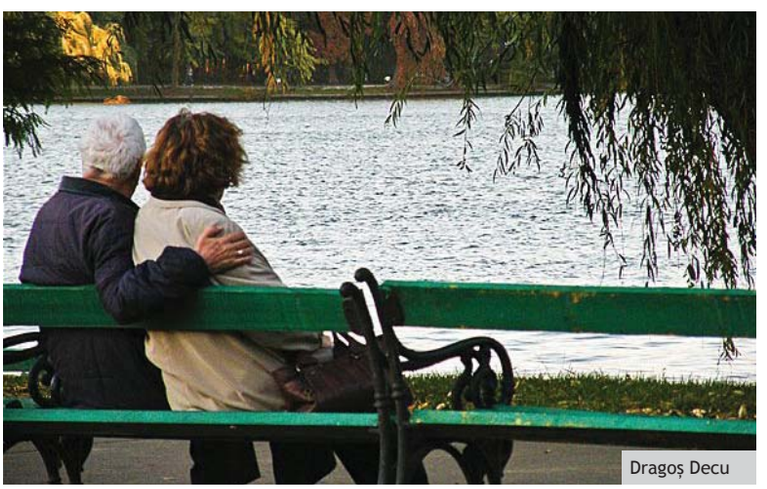
Dan Moruzan

Daniela Borcea

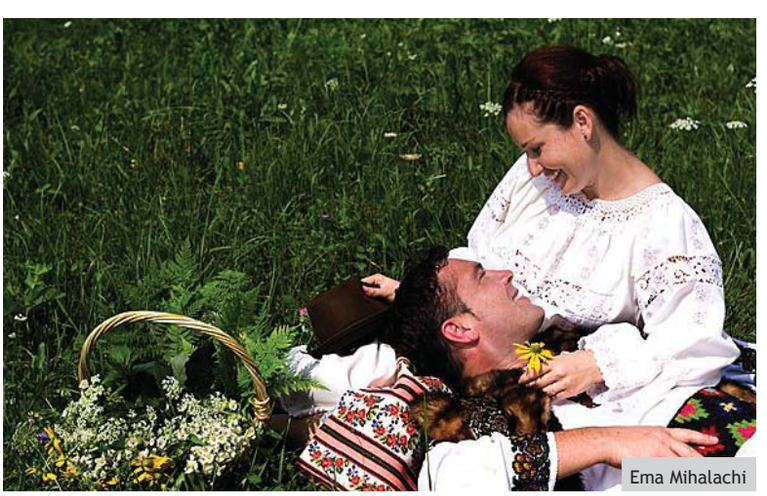
Daria Răducanu

Dragoș Decu

Eli Driu

Ema Mihalachi

Florin Simina

Gilda Comarzan

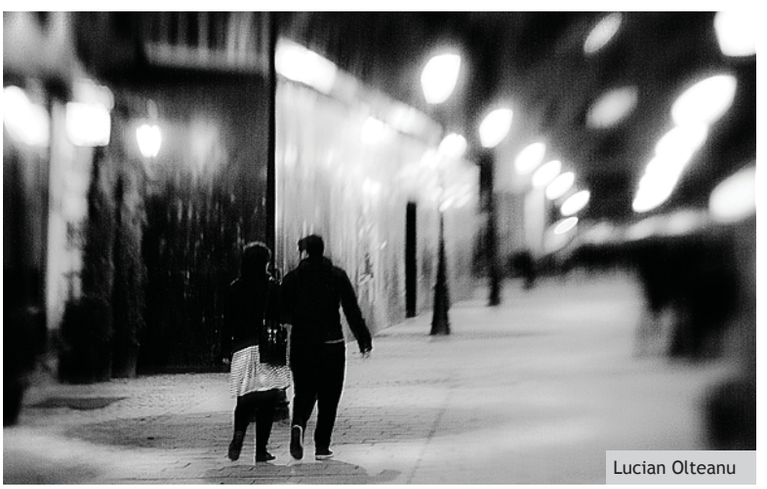
Iulia Antocica

Julia Kretsch

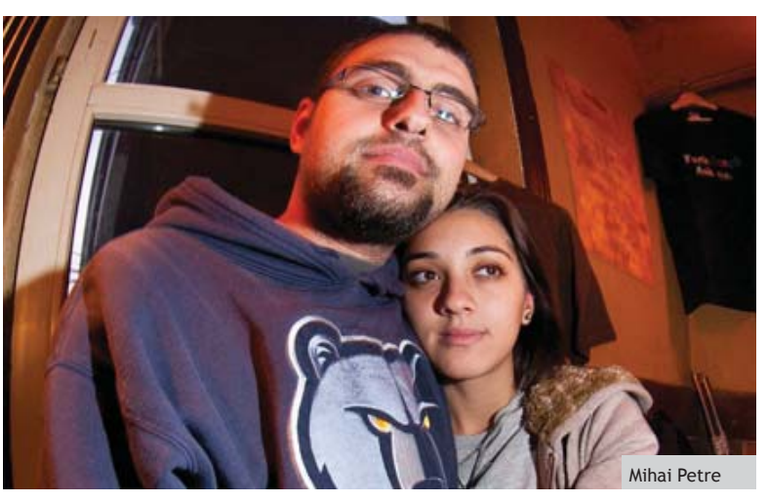
Laura Mihai

Lucian Olteanu

Mihai Dulu

Mihai Petre

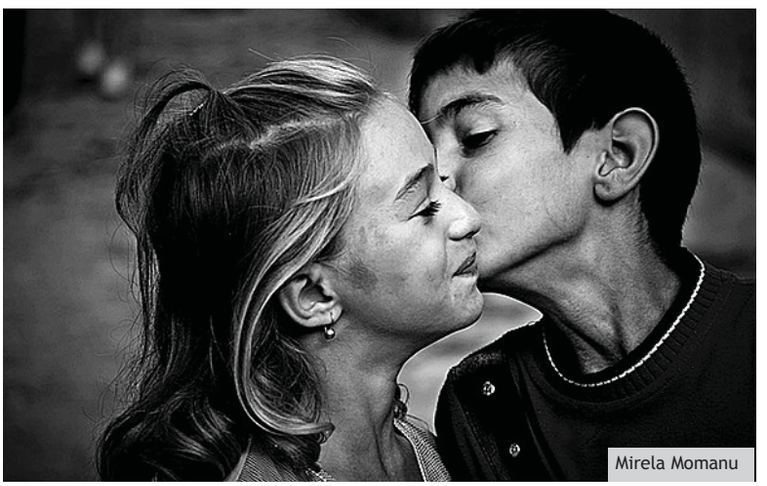
Mihai Turturică

Mirela Bichigeanu

Mirela Fruja

Mirela Momanu

Nicol Baciu

Niculae Valeriu

Raluca Piteiu

Șerban Vornicu

Vali Onciu

Vernisaj

Vernisaj

Vernisaj

Vernisaj

Vernisaj

Vernisaj

Vernisaj

AJUTĂ UN CATEL!

Vrei să faci o codiță fericită?
Donează hrană uscată
și/sau conserve pentru câini.
Îți mulțumim!

Dacă dorești te poți implica în susținerea celor 240 de căței din Adăpostul Glina al Asociației "A Doua Șansă".

1. Poți deveni **voluntar** participând direct la acțiunile asociației: îngrijirea câinilor, întreținerea țarcurilor/cotețelor, suport pentru asistență medicală etc.

2. Poți **dona** mâncare - o colectă pentru hrană se organizează în fiecare prima sâmbătă din lună în fața Patinoarului "Mihai Flamaropol" (Bd. Basarabiei nr. 37-39).

3. Poți ajuta cu **fonduri** (vezi datele de contact de mai jos). Oricât de puțin conteaza (2 lei = mancarea unui caine pe zi!).

Și pentru asta îți mulțumim!

Contact:
Ioana Diaconu - 0744.884.704, ioana.tess@yahoo.com
Carmen Mândescu - 0744.440.089, ribana4you2000@yahoo.com
Roberto Iosupescu - 0722.652.070 riosup@gmail.com

Asociația pentru protecția animalelor A Doua Șansă
CUI: 25370963
Cont lei IBAN: RO31 PIRB 4210 7217 6900 1000 Piraeus Bank
Cont euro IBAN: RO94 PIRB 4210 7217 6900 2000 Piraeus Bank
http://www.adouasansa.com, a.doua_sansa@yahoo.com

www.bucurestiivechisinoi.ro

Despre noi

Cultura este ceea ce rămâne după ce ai uitat ce-ai învățat. Selma Ottiliana Lovisa Lagerlof

…

și încă ceva…

… „Pentru www.bucurestiivechisinoi.ro, mediul cultural creat online a însemnat un spațiu destinat socializării, cunoașterii și autocunoașterii, al dezvoltării, rememorării, al semnelor de întrebare și, în special, al documentării continue. Din momentul lansării, în luna septembrie a anului 2009, proiectul a reușit să culeagă roadele propriilor performanțe”, Andrei Slavuteanu, regândirea întregului portal pentru a surprinde aspecte extrem de interesante pentru istoria, cultura si arta unui oraș îndrăgit și respectat. În acest timp, echipa editorială a adunat peste 30 de oameni talentați, expresivi, pasionați de tot ceea ce reprezintă Bucureștii vechi și noi.

Povestea scriiturii lor a fost continuată printr-un proiect extrem de curajos, cunoscut sub numele de Joia de la Capșa, unde, într-un mediu specific (Braseria Capșa) s-au născut povești de viață, istorisiri desprinse de pe aleile vechiului oraș și ale noii capitale. Întâlnirea bilunară și ideea socializării, a schimbului specializat de idei a însemnat, de atâtea ori, deschiderea unor noi direcții ale proiectului www.bucurestiivechisinoi.ro.

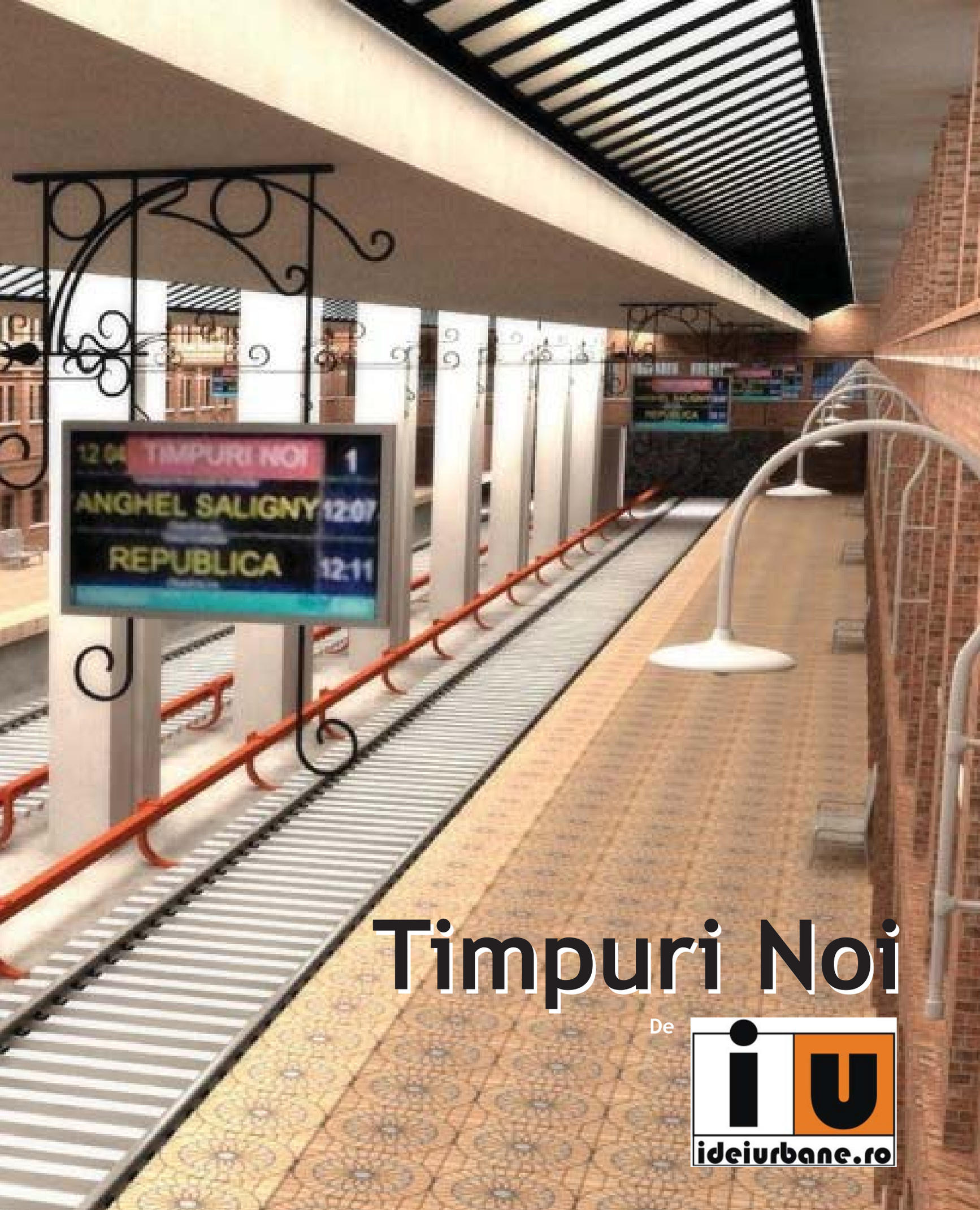
S-au născut parteneriate si proiecte importante cu instituții culturale, asociații, fundații, reprezentanți media, edituri, website-uri ce împărtășeau aceleași valori socio-culturale (bloguri), s-au alăturat inițiativelor marca Bucureștii vechi și noi oameni simplii, pasionați de istoria orașului ce îi adăpostește.

Suflul modernității nu a trecut nepăsător pe lângă tot ceea ce înseamnă www.bucurestiivechisinoi.ro, ci a „acceptat” tentația propusă de rețelele de socializare (Facebook) prin personalizarea unei pagini atent urmărită de aproape 2.000 de membri.

Redeschidem invitația la bucureștit!

Timpuri Noi

De

ideiurbane.ro

Vă propun o refacere a unei stații de metrou, mai exact stația de metrou Timpuri Noi. Ideea mi-a venit de la un simplu raționament. Există o mulțime de organizații care încearcă să salveze patrimoniul orașului sau cel puțin asta zic că fac. Totuși cred că nu se axează și pe problema mentalității bucureștenilor, o mentalitate care încă nu îi lasă să aprecieze ce este cu adevarat important pentru oraș.

Putem presupune că la un moment dat o astfel de organizație va încerca să înceapă să "popularizeze" orașul în rândul locuitorilor. Însă unde ar putea face asta? Spațiul care este cel mai vizitat de bucureșteni, de voie sau de nevoie, este metroul. Stațiile de metrou ar fi cel mai potrivit spațiu pentru ca mesajul acesta să ajungă la cât mai mulți bucureșteni. Am ales refacerea unei stații de metrou nu pentru a o transforma într-un spațiu de expunere sau de conferințe ci într-un spațiu care prin simpla refacere să "povestească" o parte din istoria unei zone a orașului.

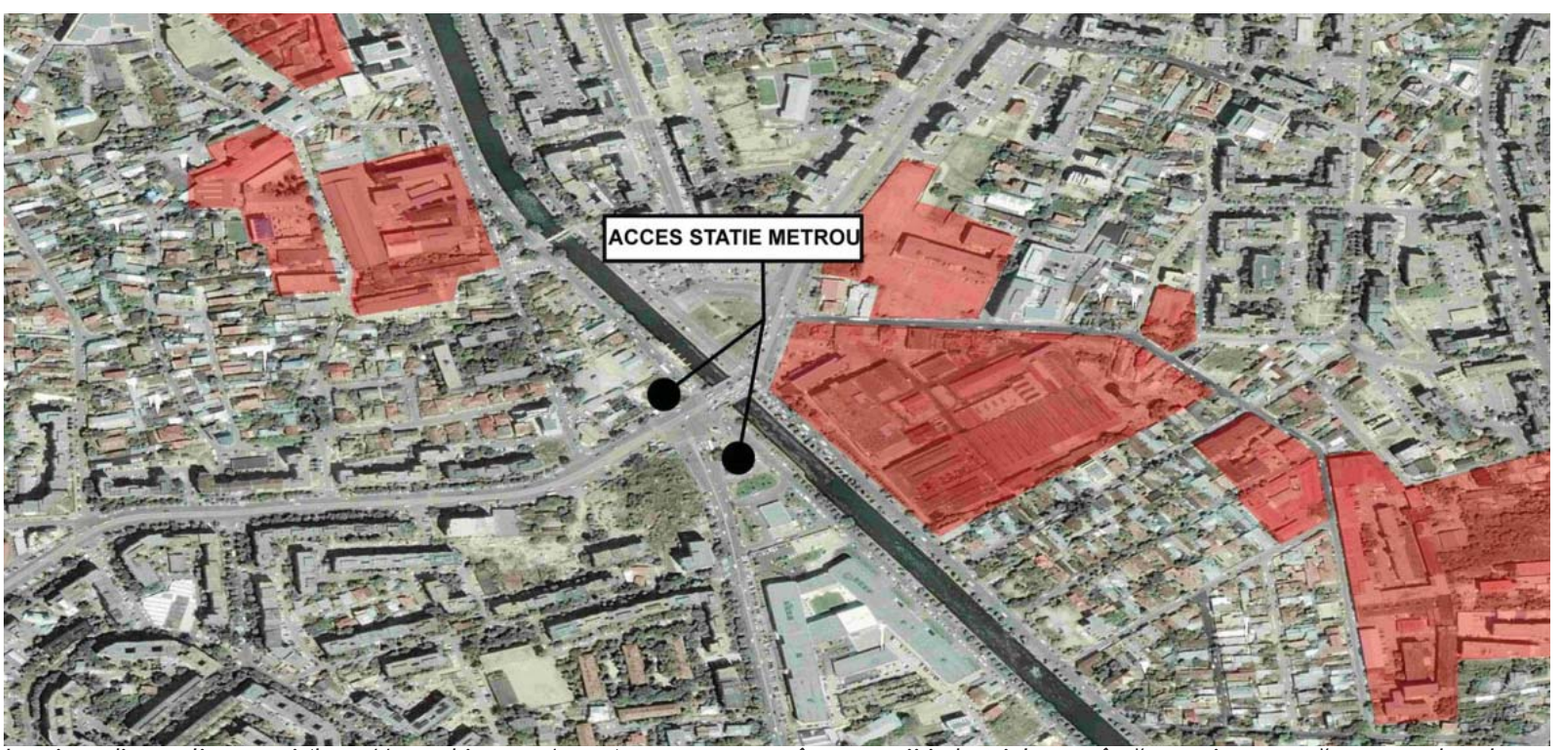
De pe site-ul oficial al Metrorex aflăm istoria acestuia, cu prima idee de construire apărută la începutul secolului 20. Primii pași au fost făcuți prin proiectarea unor "buzunare laterale" în primul proiect al planșeului de peste Dâmbovița. Au trecut însă câțiva zeci de ani până să se ajungă în 1974 la un nou proiect.

În 1975 se începe șantierul și în 1979 se finalizează primul tronson Semănătoarea – Timpuri Noi. Iată că stația Timpuri Noi, aleasă pentru remodelare, este unul dintre primele capete de linie a metroului bucureștean.

În 2010 lucrurile diferite sunt panourile cu reclame, ecranele electronice de afișaj a informațiilor. Putem spune că din acest punct de vedere stațiile de metrou sunt un element care se păstreaza în condiții bune, păstrând imaginea generală din momentul construirii lor. Putem afirma, în glumă, că iată statul poate păstra anumite lucruri fără să le distrugă, chiar dacă nu sunt monumente istorice sau de patrimoniu. Fotografiile realizate cu situația existentă au fost făcute cu acordul conducerii Metrorex, colaborarea cu aceasta fiind excelentă.

De ce a fost această stație de metrou importantă în trecut, astfel încât s-a decis ca aici să fie unul dintre terminale? Zona Timpuri Noi a fost în istoria orașului o zonă industrială. Inițial pe cursul Dâmboviței, în aval, s-au așezat meșteșugarii, dovadă și denumirile străzilor din zonă.

Acest statut de zonă industrială s-a păstrat până în zilele noastre, însă astăzi odată cu mutarea industriei în afara orașului, rămân spații încă nefolosite sau care se pretează unor refuncționalizări. O plimbare în zonă ne-ar putea rezerva destule surprize plăcute în ce privește spațiul urban din această zonă și putem profita chiar de experiența oferită de "the hungry mole". Putem vedea că și astfel de zone pot avea o altă viață păstrând

Imaginea din satelit a zonei (http://www.bing.com/maps), sunt marcate câteva spații industriale care încă se mai pastrează sau sunt demolate, cum este cazul uzinei Timpuri noi.

Linia
1

1
2
3
4
10
9
8
7
http://idei-urbane.blogspot.com

vechea identitate, dar refuncționalizate. Un exemplu în acest sens ar fi poate zona docurilor din Londra, care a fost transformată păstrându-se elementele tradiționale.

1.Fabrica chimică de tăbăcărie
2. Fabrica de tricotaje
3. Fabrica de turnătorie (erezi)
4. Turnătoria Lemaitre
5. Fabrica de țesături de lână Heinrich Schubert & Fii
6. Societatea anonimă pentru industria bumbacului
7. Fabrica de arnici și nasturi
8. Depozit de cherestea
9. Depozit de cherestea Gh. Vasilescu
10. Depozit de cherestea Gh. Berevoianu

Pe planul cadastral din 1911 am identificat câteva fabrici, depozite sau ateliere mai importante din zona Timpuri Noi. Până în 1948 zona nu avea această denumire. Numele de Timpuri Noi provine de la redenumirea de către comuniști a Turnătoriei Lemaitre. Însă și denumirea Lemaitre este încă destul de cunoscută, fapt care ar putea duce la o redenumire a stației de metrou Timpuri Noi – Lemaitre. Zona era în aceea perioadă în afara orașului la marginea sa, astfel încât toate aceste spații industriale nu puneau încă probleme dezvoltării orașului.

În viziunea mea stațiile de metrou ar trebui să ofere o imagine a ce se întâmplă la suprafață. Design-ul lor ar trebui să fie o legătură cu zonele de la suprafață, cu istoria lor, sau cu imaginea de ansamblu. Ar trebui doar să ne imaginăm cum ar putea fi stația de metrou de la Romană, preluând elemente ale bulevardului Magheru, sau Victoriei cu elemente ale clădirii guvernului sau a zonei Kiseleff. Cred că stațiile de metrou ar putea fi proiectate fiecare în mod diferit și distinct, astfel încât să devină embleme ale metroului și orașului.

Propunerea mea de remodelare a stației de metrou încearcă să aducă o imagine de spațiu industrial. Vechile clădiri industriale erau în majoritatea lor lăsate cu elementele de zidărie la vedere.

Imaginea noii stații Timpuri Noi ar putea induce ideea unui spațiu industrial din trecut, unde așteptăm din moment în altul să apară un tren cu aburi, încărcat cu marfă.

Mobilierul cât și alte elemente funcționale ar putea fi încadrate și ele în acest stil industrial și funcțional, pentru o imagine coerentă.

Plafonul stației ar putea fi refăcut astfel încât să imite un luminator al unei fabrici.

În spațiile destinate panourilor publicitare ar putea fi amplasate și informații despre istoria zonei sau a metroului astfel încât în timp, încet, dar sigur, să se schimbe mentalitatea bucureșteanului și acesta să înceapă să fie interesat de orașul său. Dezvoltarea rețelei de metrou în București se va face la un moment și sper ca noile stații vor avea un design modern și probabil în timp se va trece și la refacerea vechilor stații.

ANGHEL SALIGNY 12:07
REPUBLICA 12:11

12:04 TIMPURI NOI 1
ANGHEL SALIGNY 12:07
REPUBLICA 12:11

12:04 TIMPURI NOI 1
ANGHEL SALIGNY 12:07
REPUBLICA 12:11

www.orasul.ro